

המכתה

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 220

פרשת שלח

שנת תשפ"ג לפ"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאַתְגְּלִיָּא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתֵּי שְׁלַח

שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים" (במדבר יג, ב)

א.

(חיי-מוהר"ן תנו)

אֲפֹלוּ אִם הוּא ז"ל בְּעֲצָמוֹ מְצוּה וּמִסְכִּים לְבָלִי לְהִיזֵת אֶצְלוֹ עַל רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה, חֲלִילָה לְהִסְתַּכֵּל עַל-זֶה, וְצָרִיכִין לְזַהֵר מְאֹד לְבָלִי לְשָׂאֵל אוֹתוֹ שׁוֹם שְׂאֵלָה עַל-זֶה - כִּי הוּא יָשִׁיב בְּוַדָּאִי לְבָלִי לְהִיזֵת. וְאִתְּעַל-פִּי כֵּן בְּנִקְדַּת הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, צָרִיכִין לְהִיזֵת דִּיקָא.

וְעַנִּין זֶה נוֹגַע לְמָה שְׂאֵמְרוּ רַז"ל (מפּוֹת י:): "בְּדַרְךְ שְׂאֵדָם רוּצָה לִילֵךְ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ", וְכֵן ב'שְׁלוּחַ מְרַגְלִים' שֶׁחִרְחַ מְשָׂה רַבְּנוּ עָלֵיוֹ-הַשְּׁלוֹם בְּעֲצָמוֹ לְשִׁלְחָם, אִתְּ-עַל-פִּי שְׂבָאֱמֶת רַצוֹנוֹ לֹא הָיָה כָּלֵל בְּזָה.

וְעַנִּין זֶה רְאִינוּ מִרַבְּנוּ ז"ל כְּמָה פְּעָמִים, בְּפֶרֶט בְּעַנִּין רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה, שְׁהִיוּ אֲנָשִׁים שְׁהִיוּ לָהֶם מְנִיעוֹת, וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ, וְהָשִׁיב לָהֶם: "שְׂלֵא יִהְיוּ עַל רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה!" - וְהִתְחִילוּ לְהִתְעַקֵּשׁ: "הֲלֹא שְׂמַעְנוּ מִכֶּם גְּדֹל הָאֲזָהָרָה לְהִיזֵת אֶצְלָכֶם עַל רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה!"

וְעָשָׂה עֲצָמוֹ כְּמִקְפִּיד עֲלֵיהֶם, וְגָעַר בָּהֶם: "שְׂלֵא יִדְבְּרוּ יוֹתֵר!" - וְכֵן עָשׂוּ וְלֹא בָאוּ עַל רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

וְאִתְּ-עַל-פִּי כֵּן אֲנַחְנוּ זְכִינוּ לְהִיזֵת רְגִילִים לְעַמֵּד לְפָנָיו, שְׂמַעְנוּ וְהִבְנֵנוּ בְּרָמָז וּבְפֶרוֹשׁ: "שְׂפִנְיָמִיּוֹת רַצוֹנוֹ אִינוּ נוֹחָה בְּזֶה כָּלֵל, רַק הוּא מְכַרְח לֹאמֵר לָהֶם כֶּף, מִחֲמַת שְׂשׂוֹאֲלִים אוֹתוֹ עַל זֶה".

וְכֵן נוֹחַג לְדוֹרוֹת: שְׂכַשְׂשׂוֹאֲלִין לְהַרְבֵּ וְהַמְנַהִיג עַל דְּבַר שֵׁישׁ בּוֹ כְּעֵין מְסִירַת-נֶפֶשׁ, צָרִיךְ לְהָשִׁיב "לֹאוּ!" - אִתְּ-עַל-פִּי שְׂבָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ רַצוֹנוֹ שְׂיִמְסֹר נֶפְשׁוֹ וְיִשְׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת.

ב.

(לקוטי-הלכות, תפלת-ערבית ד, לג)

וּבְשִׁבְלֵי-זֶה נִתְרַצָּה מְשָׂה רַבְּנוּ בְּשִׁלְיָחוֹת הַמְּרַגְלִים, וְזֶה הָיָה טְעוֹת שֵׁל יִשְׂרָאֵל שְׂרָצוּ לְשִׁלְחַ מְרַגְלִים לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

כִּי מִחֲמַת שְׂרָאוֹ: שְׂאִי-אֶפְשֵׁר לָבוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל כִּי-אִם עַל-יַדִּי 'קְבוּץ-נְדָחִים' שְׂהֵם הַנִּיצוּצוֹת-הַנְּפוּלִין, וְאִי-אֶפְשֵׁר לְהַעֲלוֹתָם כִּי-אִם עַל-יַדִּי 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'. וְאִם-כֵּן אֵיךְ אֶפְשֵׁר לָבוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל?!

עַל-כֵּן נִתְחַכְּמוּ: לְשִׁלְחַ מְרַגְלִים שְׁהִיוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים - כְּדֵי שְׂהֵם בְּקִדְשָׁתָם יִשְׁבְּרוּ הַמְּנִיעוֹת וְיָבוֹאוּ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, וְיִקְבְּלוּ שָׂם 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

וְאַחֲרֵי-כֵן יִחְזְרוּ מִשָּׂם מִיָּד, וּבִכְחַ הַזֶּה יִוָּכְלוּ יִשְׂרָאֵל לְתַקֵּן כָּלִים, לְהַעֲלוֹת שְׂאֵר הַנִּיצוּצוֹת, מֵאַחַר שְׂכַבְּר יִשׁ לָהֶם כַּח לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵיהֶם 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', עַל-יַדִּי הַמְּרַגְלִים שְׂכַבְּר הָיוּ בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל וְחֲזְרוּ? - וְעַל-יַדִּי-זֶה יִוָּכְלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לָבוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל בְּנִקְל.

לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - עַל־יַד־יְזֵה לֹא הָיָה כַח
לְמֹשֶׁה לְהַעֲלוֹת כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת וְכוּ'.

כִּי מֹשֶׁה לֹא הָיָה יָכֹל לָבוֹא עַל מְנַת לְחַזֵּר
מִשָּׁם, לְפִי עֵצָם קִדְּשָׁתוּ הָעֲצוּמָה. שָׁאֵם
הָיָה בָּא לְשֵׁם לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה נִכְלָל
וְנִתְבַטַּל שָׁם בְּמִקוֹם שֶׁהָיָה נִכְלָל וְנִתְבַטַּל,
וְהָיָה מִתְקַן מִה שֶׁהָיָה מִתְקַן, לֹא הָיָה יָכֹל
עוֹד לְחַזֵּר מִשָּׁם לְחוּץ־לְאֶרֶץ.

וְאִם הָיָה נִשְׁאָר שָׁם מֹשֶׁה רַבְּנוּ - הָיָה
בְּהִכָּרַח שִׁיעָלָה לְשֵׁם כָּל הַנִּיצוּצוֹת־
הַנְּפֹלִיךְ שִׁבְעוּלָם, שִׁמְהָם נַעֲשִׂים הַכֹּלִים
לְקַבֵּל אוֹר הַבְּטוּל בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְאִז עֲדִין
לֹא הָיָה הַזְּמַן לָזֶה.

עַל־כֵּן גָּזַר עָלָיו הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ (דְּבָרִים ג, כז;
לב, נב; לז, ד): **"שֵׁלֹא יִכְנַס לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, רַק יִרְאֶה אוֹתָהּ מֵרְחוֹק!"** - וְעַל־יַד־
הָרֵאִיָּה בַּעֲצוּמָה, יִמְשִׁיךְ 'קִדְּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'
לְחוּץ־לְאֶרֶץ, כְּדֵי שִׁיְהִיָּה כַח לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל
דוֹר וָדוֹר, לְבָרֵר נִיצוּצוֹת וּלְקַבֵּץ נְדָחִים וּלְבוֹא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

וְעַל־כֵּן מְסַבֵּב הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ: **"שֶׁבְכָל דוֹר
וָדוֹר הוֹלְכִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִים!"**

כִּי עִכְשָׁו קָדַם בִּיאַת מְשִׁיחַ, אִי־אֶפְשָׁר
לְבָרֵר הַנִּיצוּצוֹת, כִּי־אֵם עַל־יַד־יְזֵה בְּחִינַה
זֹאת, שֶׁהוֹלְכִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִים, כְּדֵי
לְבָרֵר הַנִּיצוּצוֹת הַנְּשָׁאֲרִים - שְׂאִי־אֶפְשָׁר
לְבָרְרָם כִּי־אֵם עַל־יַד־יְזֵה שֶׁהוֹלְכִין תַּחֲלָה
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִין מִשָּׁם, וְכַנ"ל.

וְזֶה נַעֲשֶׂה בְּכָל דוֹר וָדוֹר, עַל־יַד־
הַצְּדִיקִים־הָאֲמִתִּיִּים וְאֲנָשִׁיָּהֶם, עַד
שֶׁיָּבוֹא מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ, וְיִגְמַר הַבְּרוּר בְּשִׁלְמוֹת.
וְאִז נָשׁוּב לְאֶרְצֵנוּ כְּלָנוּ, וְנָשׁוּב שָׁם לְעוֹלָם.

וּבִאֲמַת הוּא לְכַאוֹרָה עֵצָה נִפְלְאָה! - אָבֵל
אִז הִתְגַּבְּרָה הַסְּטֵרָא־אֲחֵרָא
בְּהִתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל מְאֹד, מֵאֲחֵר שִׁרְאָתָהּ שֶׁכָּל
יִשְׂרָאֵל רוֹצִים בָּלֵם לְכַנַּס לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, שֶׁבָּזָה הָיוּ מַעֲלִים כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְהָיוּ
מְכַנְיָעִים הַקְּלָפוֹת וְהַסְּטֵרָא־אֲחֵרָא לְגַמְרֵי.

עַל־כֵּן הִתְגַּבְּרָה בְּהִתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל עַל
ה'מַרְגְּלִים', עַד שֶׁנִּסְתָּו אֲחֵרֵיהֶּ
לְהוֹצִיא דְבָה עַל הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה. וְעַל־יַד־
זֶה גָּרְמוּ מִה שֶׁגָּרְמוּ - **"שֶׁגָּרְמוּ בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת
'חֲרִבֵּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' וְכָל הַגְּלִיּוֹת"** (תַּעֲנִית כט.).

כִּי בִּאֲמַת יִשְׂרָאֵל טָעוּ בָּזָה! - כִּי אִם אֵין
לָהֶם בַּעֲצוּמָם כַּח לְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת לָבוֹא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם 'שְׂשִׁים־רְבוּא נְשָׁמוֹת
קְדוּשׁוֹת', אֵיךְ יִהְיֶה כַח לְשְׁנַיִם־עָשָׂר
מַרְגְּלִים' לְשַׁבֵּר תַּקְּףָה הַסְּטֵרָא אֲחֵרָא?

אֲדַרְבָּא! הָיוּ צְרִיכִים לְמַסֵּר נַפְשָׁם בָּלֵם
יֵלֶכְךָ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּלִי שׁוּם
'מַרְגְּלִים', רַק בְּמַסִּירַת־נַפְשׁ מִמֶּשׁ.

וְאִז עַל־יַד־יְזֵה מְסִירַת־נַפְשָׁם, בּוֹדָאֵי הָיוּ
מְשַׁבְּרִים כָּל הַמְּנִיעוֹת וְכַנ"ל, וְהָיוּ
בָּאִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם.

וּמִחֲמַת פָּגַם שְׁלָהֶם גָּרְמוּ: שֶׁגַּם מֹשֶׁה רַבְּנוּ
עָלְיוֹה־שָׁלוֹם, לֹא הָיָה יָכֹל לָבוֹא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

כִּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלְיוֹה־שָׁלוֹם, לְפִי עֵצָם
גָּדְלָתוֹ וּמַעֲלָתוֹ הַנּוֹרָאָה - אִם הָיָה בָּא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הָיָה מַעֲלָה כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְכָל
הַנְּשָׁמוֹת, וְהָיָה מִתְקַן כָּל הָעוֹלָמוֹת, וּבְלִי זֶה
לֹא הָיָה יָכֹל לְכַנַּס.

אָבֵל מִחֲמַת 'חֲטָא הַמַּרְגְּלִים' הַנ"ל, שֶׁעַל־
יַד־יְזֵה נִגְזַר עַל כָּל הַדוֹר לְבָלִי לְכַנַּס

כי אז באמת יגמר הברור של כל הניצוצות. ויקים בשלמות (דברים ל, ד): "אם יהיה נדחה וכו', והביאך ה' אלהיך אל הארץ" וכו', במהרה בימינו אמן.

ג.

(לקוטי-הלכות, שלחין ג, ג-ד-ה-טו-טז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נא, 'אמר רבי עקיבא') עקר 'שלמות הבריאה', הוא דיקא על-ידי ה'בחירה' וכו'.

והאדם נקרא בזה העולם 'שליח', כמו שכתוב (שמואל-ב כד, יג): "מה אשיב שליחי דבר", וכמו שכתוב (משלי כה, יג): "ציר נאמן לשלחיו". כי האדם נשלח מלמעלה בזה העולם הגשמי, כדי שיעלה כל העולמות לשרשן וכו'.

וכשהאדם ה'פעל-בחירה' בוחר בטוב, אזי מחזיר ה'שליחות' ל'מרה-קמא' [לפעלים הראשונים] וכו', וחוזר ונכלל הכל באחדותו יתברך וכו'.

ועקר 'פח הבחירה', הוא על-ידי שיש בחינת 'שליח', שהוא בחינת 'מלאך' שנקרא 'שליח', שהוא בחינת 'מט"ט', שמשם אחיזת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), שהוא בחינת ה'בחירה' פי'דוע וכו'.

ועל-פן (גדרים עב: ועוד): "בכל התורה בלה, שלוחו של אדם כמותו" - כי זהו בחינת 'פלליות התורה והמצוות', כדי שיכלל ה'שליח' בה'משלח', שיהיה ה'שליח' וה'משלח' הכל אחד, שהוא בחינת פלליות ה'בריאה' ב'קדם-הבריאה' שיהיה 'כלו אחד' 'כלו טוב'.

וזוה בחינת (במדבר יג, ב): "שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען". פרוש: שבאו

ישראל לפני משה, ואמרו (דברים א, כב): "נשלחה אנשים לפנינו", כמו שפרש רש"י שם.

ועל-ידי שרצו לשלח שלוחים לתור את הארץ, על-ידי-זה פגמו ב'ארץ-ישראל'.

כי עקר הפגם היה על-ידי ה'שלוחים' שהם ה'מרגלים'. כי ה'שליח' הוא בחינת 'טבע', שהיא בחינת 'מלאך', וכנ"ל.

כי 'ארץ-ישראל' למעלה-מהטבע לגמרי, כי שם השגחתו יתברך תמיד, כמו שכתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני ה' אלקיך בה" וכו'.

וכשרצו לשלח 'מרגלים' - פגמו ב'השגחה', ורצו להתנהג ב'דרך-הטבע' לשלח 'מרגלים', לראות אם יוכלו לכבש על-פי 'דרך-הטבע', ולא האמינו שעל-ידי השגחתו יתברך שנגמשת ביותר ב'ארץ-ישראל' יוכלו לעלות אפלו לשמים.

ומחמת שפגמו ב'השגחה', על-פן היה עקר הפגם על-ידי ה'שלוחים' דיקא, שהם ה'מרגלים'.

כי ה'שליח', הוא בבחינת 'מט"ט', בחינת ה'טבע' כנ"ל; וצריכין להיות "ציר נאמן לשולחיו" (משלי כה, יג), להחזיר ה'שליחות' ל'מרה-קמא', שיהיה נכלל ה'שליח' בה'משלח', שזהו בחינת 'פלליות-הטבע' ב'השגחה', 'אחר-הבריאה' ב'קדם-הבריאה', שזהו עקר ה'תכלית', כנ"ל.

וה'מרגלים' פגמו בה'שליחות', ולא היו "צירים נאמנים לשולחם", והוציאו "דבת הארץ רעה" (במדבר יד, לז), ואמרו שקר על ארץ-ישראל, ו'שקר' הוא

עקר 'פגם ההשגחה', כי "דבר שקרים לא יבון לנגד עיניו" (תהלים קא, ז), כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל (ח"א נא).

ועל-כן גרמו בכיה' ודמעות', כמו שפתיב (במדבר יד, א): "ויבכו העם בלילה ההוא". כי ה'שקר', שהוא 'פגם עיני ההשגחה', גורם 'דמעות', שהם 'קלקול-העינים', כמבאר שם בהתורה הנ"ל, ע"י שם.

ועל-כן גרמו חרבן בית-המקדש', כמו שאמרו רז"ל (תענית כט.): "אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם בכיה לדורות" וכו'. כי ה'בית-המקדש' הוא בחינת 'עינים', כמו שפתיב (מלכים-א ט, ג): "והיו עיני ולבי שם", כי שם עקר ה'השגחה', שעל-ידי-זה נכלל 'אחר-הבריאה' ב'אחד', שזהו בחינת נקדת ה'אבן-שתיה, שפמנו השתת העולם" (יומא נד:), שדרך שם עולין ונכללין ב'אחד'.

ועל-כן בבית-המקדש היו מתכפרין כל העוונות - כי עקר 'פגם כל העוונות', הוא שנפרדין מאחדותו יתברך חסו-שלום, ואז צריך 'צדיק גדול ביותר', שיוכל להמשיך גם עליו 'אור-האמת', שהוא בחינת 'השגחה', ועל-ידי-זה יזכה גם הוא לשוב אליו יתברך, כי עקר ה'תשובה' על-ידי ה'אמת'.

ועל-כן מי שחטא - היה צריך לבוא לבית המקדש לפני הבהו, שהוא בחינת ה'צדיק-האמת', שהיה מכפר עליו על-ידי הקרבנות שבבית-המקדש.

כי מגדל 'אור-ההשגחה' שהיה ב'בית-המקדש' כנ"ל, היה ממשיך הבהו

'אור-ההשגחה' גם על ה'רחוק' שהוא ה'חוטא', עד שגם ה'חוטא' שהוא בבחינת 'אחר-הבריאה' ממש, נכלל גם הוא ב'אחד', ויחזר לשרשו ונתתקן חטאו על-ידי-זה.

כי עקר התקון - על-ידי ה'השגחה', שהוא בחינת 'אמת', שעל-ידי-זה חוזר ונכלל ה'בריאה' ב'אחד', וכנ"ל.

וזהו: "אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם בכיה לדורות" - "בכיה" דיקא, שהוא נמשך על-ידי ה'שקר', שהוא מקלקל 'ראות-העינים' כנ"ל.

ועל-כן צריכין לבנות על 'חרבן בית-המקדש' - כי אין הדין נמתק אלא בשרשו, כי 'שרש הבכיה' נתהוה תכף 'אחר-הבריאה', שאז נתהוה תכף 'אחיות השקר', שמשם נמשך ה'בכיה'.

שזהו בחינת (חגיגה יד:): "אל תאמרו מים מים", שהם בחינת 'דמעות', שהוא 'אזהרה על שקר', כמו שפמסם שם, שנאמר: "דבר שקרים לא יבון לנגד עיני" וכו'. ע"י שם בהתורה הנ"ל.

"איש אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו"
(במדבר יג, ב)

ד.

(ח"א ט, ב"ד; ח"א קיב)

ענין 'נסחאות התפלה': כי יש י"ב שערים, "שיש י"ב שבטים כנגד י"ב מזלות" (שמות-רבה טו, ו; תקוני-זהר לו, נט). - **ו'כל שבט ושבט יש לו נסחא מיוחדת ושער מיוחד, לכנס דרך שם תפלתו'** (שער-הכפונות, דרושי עלינו-לשבח א).

וְכָל 'שִׁבְט' מְעוֹרָר בְּתַפְלָתוֹ, כַּח מְזֹלוֹ שְׁבִשְׁנַיִם-עָשָׂר מְזֹלוֹת. וְהַמְזָל מֵאִיר לְמִטָּה, וּמִגְדֹל הַצְּמַח, וּשְׁאָר דְּבָרָיו הַצְּרִיכִים אֵלָיו.

וְצָרִיךְ לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתוֹ לְשַׁעַר הַשְּׁבֵט שְׁלוֹ, כִּי אִם יִגִּיעַ לְשַׁעַר שְׁבֵט אַחֵר - לֹא יוּכַל לְעֲלוֹת.

וְצָרִיךְ לָזֶה זְכוּת גְּדוֹל: שְׂיִזְכֶּה אָדָם לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתוֹ דְּרָךְ שַׁעַר הַשְּׂיָד לְשִׁבְטוֹ.

וְצָרִיךְ כָּל אָדָם: לְקַשֵּׁר אֶת תַּפְלָתוֹ לְצַדִּיק-הַדּוֹר! - וְהַצְּדִיק יוֹדֵעַ לְכוּן הַשְּׁעָרִים, וְלְהַעֲלוֹת כָּל תַּפְלָה וְתַפְלָה לְשַׁעַר הַשְּׂיָד.

וְהֵינּוּ (בְּרִכּוֹת ה:): "שְׁנַצַּטְעַר אָבָא בְּנִימִין כָּל יָמָיו עַל תַּפְלָתוֹ שֶׁתְּהֵא סְמוּכָה לְמִטָּתוֹ".

כִּי "אִישׁ לְמִטָּה אָבוֹתָיו תִּשְׁלָחוּ" (בַּמִּדְבָּר יג, ב) - שְׁצָרִיךְ לְשַׁלַּח הַתַּפְלָה "לְמִטָּה אָבוֹתָיו" - הֵינּוּ: לְשִׁבְט' שְׁלוֹ.

וְהֵינּוּ: "שֶׁתְּהֵא סְמוּכָה לְמִטָּתִי" - לְמִטָּה' שְׁלוֹ. שֶׁהַתַּפְלָל שְׁלֹא תִתְרַחַק תַּפְלָתוֹ מִ'מִּטָּה' שְׁלוֹ

"עלו זה בנגב ועליתם את ההר" (במדבר יג, יז)

"עלו זה בנגב" - הוא היה הפסלת של ארץ ישראל.
(רש"י: תנחומא שלח ו; במדבר רבה טז, יב)

ה.

(ח"א פא)

"עלו זה בנגב ועליתם את ההר" (במדבר יג, יז), ופרש רש"י: "פסלת ארץ-ישראל".

הכלל הוא: פְּשֵׁהֲצִדִּיק מְדַבֵּר בְּתוֹרָה אוּ בְּתַפְלָה - נִקְרָא 'אַרְץ-יִשְׂרָאֵל', וְהַדְּבוּרִים שֶׁהוּא מְדַבֵּר עִם הַמּוֹרְעִים בְּ'שִׁיחַת-חֲלִי'ן' - נִקְרָא 'פְּסַלַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

וְלָמָּה מְדַבֵּר 'שִׁיחַת-חֲלִי'ן'? - כְּדֵי לְקַשֵּׁר אֶת הַמּוֹרְעִים אֶל הַדְּעִת, שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת 'הַר'.

דְּאִיתָא בְּגִמְרָא (גְּטִין נו:): "אִין 'הַר' אֵלָא 'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים ג, כה): 'הַהַר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְּבָנוֹן'". וְ'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ' הוּא בַּחֲנִינַת 'דְּעִת', דְּאִיתָא בְּגִמְרָא (בְּרִכּוֹת לג): "כָּל מִי שִׁישׁ בּוֹ דְּעִת כְּאִלוֹ נִבְנָה בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו".

כִּי הַצְּדִיק שְׂרוּצָה לְקַשֵּׁר אֶת 'הַמּוֹרְעִים' הַרְחוּקִים מִן הַתּוֹרָה הָאֲמִתִּיּוֹת - צָרִיךְ לְדַבֵּר עִמָּהֶם 'שִׁיחַת-חֲלִי'ן, וְלְהַלְבִּישׁ בָּהֶם הַתּוֹרָה, רַק שֶׁהוּא מְדַבֵּר בְּ'צְרוּפִים', וְנִקְרָא 'פְּסַלַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

כִּי אִף שֶׁהֵם 'פְּסַלַת אֶרֶץ', אֲהִיעַל-פִּי-כֹן יֵשׁ בָּהֶם 'תּוֹרָה', שֶׁהִיא בַּחֲנִינַת 'יִשְׂרָאֵל'.

וְזֶהוּ פִּירוּשׁ הַפְּסוּק (בַּמִּדְבָּר יג, יז): "עלו" - הֵינּוּ שֶׁאַתֶּם הַמּוֹרְעִים עוֹלִים.

"זה בנגב" - הוּא בַּחֲנִינַת הַצְּדִיק, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (קֹהֶלֶת יב, יג): "כִּי זֶה כָּל הָאָדָם", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (שַׁבָּת ל:): "שֶׁכָּל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא לְצַוֵּת לָזֶה". הֵינּוּ: הַצְּדִיק.

הוּא "בְּנִגְב" - הֵינּוּ 'פְּסַלַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', הֵינּוּ 'שִׁיחַת-חֲלִי'ן'.

ועל-ידי-זה יְכוּל לְקַשֵּׁר אֶתְכֶם: "ועליתם את ההר" - הֵינּוּ: הַדְּעִת.

ועוד: כי לפעמים הצדיק נופל ממדרגתו, וכשפא אחד מן המונעים, ומדבר עמו דברים של הבלי העולם, והצדיק נהנה ממנו - אז הוא מחיה להצדיק, והצדיק בא למדרגתו. ואחר-כך יכול הצדיק, להעלותם לבחינת ה'דעת'.

וזהו: "עלו זה" - הינו פשה'צדיק' צריך לעלות למדרגתו.

צריך אתה להיות **"בנגב"** - הינו: לדבר עמו 'שיחת-חלין' כדי להחיותו.

ועל-ידי-זה: "ועליכם את החר" - שיוכל אז ה'צדיק' לקשר אתכם לבחינת 'דעת' הנקרא 'הר'.

"היש בה עץ" (במדבר יג, כ)

אם יש בהם 'אדם בשר' שיגן עליהם בזכותו.
(רש"י: עין בבא בתרא טו.)

"עץ" - דאיהו 'צדיק'. (זהר פנחס רלו.)

ו.

(ח"א רכד)

אפלו הרחוקים מן הצדיק, הם מקבלין חיות והארה מן הצדיק, על-ידי שמכסה עליהם.

כמו ה'אילן' - שיש לו 'ענפים' ו'קלפה' ו'עלין', וכלם שואבין חיות מן ה'אילן'. ויש 'עשבים' שרחוקים מן ה'אילן', ונדמה שאין מקבלין חיות מה'אילן', ובאמת גם הם מקבלין חיות ממנו, כי ה'אילן' מגן עליהם ומצילן מן ה'שמש'.

כן יש אצל ה'צדיק', בחינת 'עלין' ו'ענפים' וכו', כמו שמבאר במקום-אחר (לקוטי-מזהר"ן ח"א סו, א), ואפלו הרחוקים מקבלין

חיות ממנו, על-ידי שמכסה עליהם, כמו ה'אילן', כנ"ל.

"ויספרו לו ויאמרו וגו', וגם זבת חלב ודבש הוא" (במדבר יג, כז)

"זבת חלב ודבש הוא" - כל דבר שקור שאין אומרים בו קצת אמת בתחלתו, אין מתקנים בסופו. (רש"י: סוטה לה.)

ז.

(ח"ב ב, ד)

עקר קיום ושלמות הדבור, הוא על-ידי 'אמת' - כי "קושטא קאי" וכו' (שבת קד.). "ואפלו 'שקר' אין לו קיום רק על-ידי 'אמת'", כמו שפרש רש"י על פסוק (במדבר יג, כז): "וגם זבת חלב ודבש" וכו'.

"עמלק יושב בארץ הנגב" (במדבר יג, כט)

ח.

(לקוטי-הלכות, שיתפים-בקרנע ה, כא; ובראשי-פרקים' בסוף ההלכה - על-פי לקוטי-מזהר"ן ח"ב ז, פי מרחמם ונהגם')

ה'מרגלים' שפגמו ב'ארץ-ישראל', ופגמו בהדעת, וגרמו 'חרבן בית-המקדש', שהוא בחינת 'קדשת הדעת' - כל פגמם נמשך על-ידי שהמשיכו עליהם ה'פחד של עמלק', כמו שכתוב שם (במדבר יג, כט): "עמלק יושב בארץ הנגב", ולא האמינו בכחו של משה שיכול להכניעו.

כי 'עמלק' מתגבר תמיד נגד ה'דעת', שהוא בחינת 'קדשת ארץ-ישראל' והבית-המקדש'.

וְכֵן אַחֲרֵיכֶם בְּשֹׁנְגֹזר עָלֵיהֶם לְמוֹת בַּמִּדְבָּר - רָצוּ לְהִתְגַּבֵּר וּלְהִלָּחֵם וּלְעַלּוֹת לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת. אָבִל אַז לֹא הוֹעִיל עוֹד, וְנִתְהַפֵּךְ הַדָּבָר, שְׁמִשָּׁה בְּעֶצְמוֹ הִתְרָה בָּהֶם שְׁלֹא יַעֲלוּ שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת, כִּי "וְהָעַמְלָקִי וְהַפְּנִיעִי יוֹשֵׁב בְּהַר" וכו' (שם יד, כח), וְאַחֲרֵיכֶם כְּתִיב (שם יד, מה): "וַיִּרֶד הָעַמְלָקִי וְכוּ', וַיָּפֹס וְכוּ'."

וּבַפּוֹרִים צְרִיכִין לְתַקֵּן כְּלִיזָה [לְהַכְנִיעַ קְלַפַּת 'הַמִּדְבָּר עַמְלָק']. וְעַל-כֵּן אֵיחָא בְּתַקּוּנֵי-זֵהר (ז:): "שְׁפוֹרִים הוּא בְּחִינַת יוֹם-כְּפוֹרִים" - כִּי בְיוֹם-הַכְּפוֹרִים פּוֹעֲלִין בְּקִשְׁתַּת 'סִלַּח נָא' עַל 'חֲטֵא הַמְרָגְלִים' שְׁפָגְמוּ בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְגָרְמוּ הַחֲרָבָן וְכוּ', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב שָׁם (בְּהַתּוֹרָה ח"ב ז) (עֵינ עוֹד בְּפָנִים).

"וַיִּצְאוּ דְבַת הָאֶרֶץ"; "מוֹצְאֵי דְבַת הָאֶרֶץ רָעָה" (בַּמִּדְבָּר יג, לב; יד, לז)

ט.

(ח"א נ, ו-ז ח-ט-י-בסוף)

בְּזָכוֹת הַתּוֹרָה שְׁמִמְשִׁיכִין, זוֹכִין לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וְכֵן עַל-יְדֵי שְׁנִמְצָאִים אֵצֶל הַצַּדִּיק, בְּשַׁעֲהַ שְׁמִמְשִׁיךְ תּוֹרָה וְדוֹרֵשׁ בְּרַבִּים - אַזִּי יֵשׁ לוֹ גַּם-כֵּן חֶלֶק בְּהַתּוֹרָה שְׁמִמְשִׁיךְ הַצַּדִּיק. וְעַל-יְדֵי-זֵה זוֹכֵה גַּם-כֵּן לְבוֹא לְקַדְּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וּלְהַכְנִיעַ הָרִשְׁעִים וְכָל הַמוֹנְעִים. (עַל-פִּי קַצּוֹר-לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו).

אָבִל "אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הִיא אַחַת מִשְׁלֹשָׁה דְבָרִים שֶׁבָּאִים עַל-יְדֵי יְסוּדֵי" (בְּרִכוֹת ה.), וְעַקֵּר הַיְסוּדִים, הֵם הַמוֹנְעִים הָרִשְׁעִים "מוֹצְאֵי דְבַת הָאֶרֶץ" (בַּמִּדְבָּר יד, לז).

וְקַצּוֹר-לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו: וְאִי-אֶפְשֶׁר לְבוֹא לְקַדְּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי-אֵם עַל-יְדֵי יְסוּדֵי.

וְצָרִיד: לְהַכְנִיעַ מִתְחִלָּה אֵלּוּ הָרִשְׁעִים, וְלַעֲנֹשׁ אוֹתָם בְּחֲרָבָא וּקְטָלָא, וְעַל-יְדֵי-זֵה יְכוֹלִין אַחֲרֵיכֶם לִילֹךְ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וְכַח הַזֶּה לַעֲנֹשׁ הָרִשְׁעִים, אִי-אֶפְשֶׁר, אֶלָּא כְּשֶׁמְקַבְּלִין הַפַּח הַזֶּה מֵאָדוּם.

וְכַחוֹת הַרוּחָנִיּוֹת הַנִּבְרָאִים מֵאוֹתִיוֹת הַתּוֹרָה שְׁחֲדָשׁ, הֵן הֵן מְלֹאכִים מְמַשׁ, וּמְקַבְּלִין הַפַּח מֵאָדוּם כְּדֵי לַעֲנֹשׁ הָרִשְׁעִים בְּחֲרָבָא וּקְטָלָא - לְפִי הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה, לְפִי הַקְּדָשָׁה שְׁנִתּוּסַף לְמַעֲלָה.

וְלְפִי רַב הָאֵרֶת הַתּוֹרָה, כֵּן נִתְרַבּוּ כַחוֹת הַמְלֹאכִים, וְלְפִי כַחוֹת הַמְלֹאכִים, כֵּן יְכוֹל לַעֲנֹשׁ אֶת הָרִשְׁעִים מוֹצְאֵי דְבָהּ.

וְלְפַעֲמִים: הַקְּדָשָׁה כְּלִכְדָּה מְעַטָּת, עַד שֶׁהַמְלֹאכִים אֵין כַּח בְּיָדָם לַעֲנֹשׁ אֶת הָרִשְׁעִים בְּחֲרָבָא וּקְטָלָא, אֶלָּא לְהַכְנִיעַ הָרִשְׁעִים בְּלִבָּד, וְלְהַבִּיא "מִרְדָּךְ בְּלִבְבָם" (עַל-פִּי וַיִּקְרָא כו, לו).

וְלְפַעֲמִים: גַּם לְהַכְנִיעַ אוֹתָם בְּלִבָּד אֵין כַּח לְמְלֹאכִים הָאֵלוּ, אֶלָּא לְעוֹרֵר כַּח הָאֵמוֹת עַל הָרִשְׁעִים הַ"מוֹצְאֵי דְבַת הָאֶרֶץ" - כְּמוֹ עַכְשָׁו בְּגִלּוֹת שְׁאֵין לָנוּ כַּח לַעֲנֹשׁ בְּעֶצְמוֹנוּ אֶת הָרִשְׁעִים אֶלָּא בְּדִינֵיהֶם.

וְלְפַעֲמִים: גַּם זֶה הַפַּח אֵין לָהֶם, וְלֹא לַעֲנֹשׁ כְּנ"ל, וְלֹא לַעֲנֹשׁ בְּדִינֵיהֶם כְּנ"ל, וְלֹא לְהַבִּיא "מִרְדָּךְ בְּלִבְבָם", וְאֵין לָהֶם כַּח אֶלָּא לְהַשְׁתִּיק אוֹתָם בְּלִבָּד, שְׁלֹא לְדַבֵּר סֵרָה בְּפָנֵינוּ, כְּדֵי שְׁלֹא יִפְגְּסוּ דְבָרֵיהֶם בְּאֲזַנֵּי הַמוֹן-עַם.

"ארץ אכלת יושביה" (במדבר יג, לב)

יא.

(ח"א מז)

'ארץ-ישראל' - עקר קבלתה מבחינת

'יעקב' (בחינת אמת, עין בפנים

באריכות), כמו שכתוב (בראשית לז, א): **"וישב**

יעקב בארץ", בשביל-זה נקראת **"ארץ**

החיים" (זהר ויקרא מה:).

וזוה פרוש (במדבר יג, לב): **"ארץ אכלת**

יושביה" - שהיא מקבלת שפעה

מבחינת 'יעקב', כמו שכתוב: "וישב יעקב

בארץ".

ואנהנו בני-ישראל מקבלין השפע דרך

'ארץ-ישראל'. ו'שפע ארץ-

ישראל', היא הארת פני יעקב'.

והנה כל העולם כלו גזון מ'שפע של

ארץ-ישראל, כידוע (זהר תרומה קנז:).

ו'ארץ-ישראל' בעצמו מקבל השפע מן

'אמת', שהוא 'מדת יעקב', בנאמר (מכא ז, כ):

"תתן אמת ליעקב", והוא 'מדת תפארת',

כללות הגנין.

וזוה מרמז בתורה (במדבר יג, לב): **"ארץ**

אכלת יושביה". דקשה: הן אמת

שהמרגלים הוציאו שקר מפיהם, אך איך

נכתב שקר שלהם בתורה שהיא אמת? -

ובהכרח שבדברים הללו נרמז בהם דבר

אמת!

ויש לרמז הנ"ל: "ארץ אכלת" - כלומר:

שאכילתה והשפעתה הוא מבחינות:

"יושביה" - שהוא בחינות: "וישב יעקב" -

שהוא 'מדת אמת' בנ"ל.

ולפעמים: גם זה הכח אין להם - הכל
לפי מעוט הקדשה.

וזוה פרוש (זהר תרומה קעז:): **"באלין**

אשתכח גבר תקיף" - הינו: כשפא

לבחינת 'ארץ-ישראל', אזי נקרא "גבר

תקיף".

כי קדם שפא לבחינת 'ארץ-ישראל' - אזי

"אל יתהלל הגר במפתח" (מלכים א כ,

יא). אבל אחר-כך כשנוצח - אז נקרא "איש

מלחמה" (שמות טו, ג).

[עין להלן בעניני מעלת ושבה ארץ-ישראל - מ'חיי-

מוהר"ן טו - מה ששייך לכאן].

י.

(ח"א נד, ה"ו)

המוציא דבה, נופל לבחמיות. ועל-כן

נתגבר עליו 'בחהמדמה', 'בח-

הבחמיות'.

כי "מוציא דבה הוא כסיל" (משלי י, יח) -

וכשה'דעת' נסתלק ממנו - נופל

מ'אהבת השם-יתברך, ל'אהבת הבחמיות'.

וזוהו (בראשית מא, א): **"ויהי מקץ שנתים**

ימים". "שנתים ימים" - הוא בחינת

"מוציאי דבה" (במדבר יג, לב; יד, לז), הנאמר

בהם (במדבר יד, לד): "יום לשנה יום לשנה" -

שעל-ידם נתקלקל ונפגם בחינת 'אהבה-

דקדשה', בחינת: "וקמץ הפהו" (ויקרא ה, יב).

[קמץ-קמיצה' הוא בחינת 'אהבה, על-ידי ה'כחן' שהוא

בחינת 'חסד'. (תקוני-זהר ה, יט: קכו).]

וזוה: "מקץ" - בחינת פגם ה'קמ"ץ'.

"ופרעה חלם" - הינו ה'בחהמדמה'

וכו'.

וְזָהוּ (דברים ח, ט): "אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפַּנֵּת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם". פְּלוֹמֵר: "אֶרֶץ" - שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֶמֶת', וְאִז הוּא בְּבִחִינֹת 'הָאֶרֶת-פָּנִים', וְאִינוּ בּוֹחֵר ב'תַּפְּנוּקִים'.

וְעַל-כֵּן "לֹא בְּמִסְפַּנֵּת" מִחֲמַת דְּלוֹת וְעֵנִיּוֹת, "תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם" וְלֹא שָׁאֵר מְעַדְנִים - רַק מִחֲמַת שֶׁהוּא בְּבִחִינֹת 'אֶמֶת', וְהוּא מִפְּשֻׁט מ'תִּאֲוֹת-אֲכִילָה', וְאִינוּ בּוֹחֵר רַק ב'לֶחֶם' לֶאֱכֹל.

וְעַל-כֵּן נִקְרְאָת 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל': "אֶרֶץ הַחַיִּים" [פנ"ל] - כִּי הִשְׁפַּעְתָּהּ מִמֵּדַת 'עֵקֶב', שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו (תענית ה:): "עֵקֶב אָבִינוּ לֹא מֵת".

יב.

(ח"א קכט)

כְּשִׁמְקָרֵב לְהִצְדִּיק, אִף שְׂאִינוּ מְקַבְּל מִפְּנֵי כָּלֵל - הוּא גַם-כֵּן טוֹב מְאֹד. וְהָאֱמוּנָה לְבָדָה שְׂמֵאֲמִין בְּהִצְדִּיק, מוֹעִיל לְעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

כִּי טַבַּע הָאֲכִילָה: שֶׁה'מִזוֹן' נִתְהַפֵּף ל'נִזוֹן'. כְּגוֹן: כְּשֶׁה'חַי' אוֹכֵל 'צוּמָח' כְּגוֹן 'עֲשָׂבִים' - נִתְהַפְּכִין ה'עֲשָׂבִים' ל'חַי' כְּשֶׁנִּכְנָסִין בְּתוֹךְ מַעִיָּה. וְכֵן מ'חַי' ל'מְדַבֵּר', כְּשֶׁה'מְדַבֵּר' אוֹכֵל ה'חַי' - נִתְהַפֵּף ה'חַי' ל'מְדַבֵּר'.

וְלִכְלֵ-מְקוֹם שְׂנִכְנַס לְשֵׁם הַמִּזוֹן שֶׁנִּתְחַלַּק לְהָאִיבָרִים - נִתְהַפֵּף לְמַהוּת הָאִיבָר מִפְּשֻׁט שְׂנִכְנַס לְשֵׁם. כְּגוֹן הַחֶלֶק מִהַמִּזוֹן הִנְכַּנְס לְה'מֹח', נִתְהַפֵּף ל'מֹח'; וְהִנְכַּנְס ל'לֵב', נִתְהַפֵּף ל'לֵב', וְכֵן לְשָׂאֵר הָאִיבָרִים.

וְזָהוּ (במדבר יג, לב): "אֶרֶץ אֲכֵלֶת יוֹשְׁבֶיהָ". "אֶרֶץ" - הוּא בְּחִינַת 'אֱמוּנָה', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (תהלים לז, ג): "שֹׁכֵן אֶרֶץ יִרְעָה אֱמוּנָה".

וְזָהוּ: "אֲכֵלֶת יוֹשְׁבֶיהָ" - כִּי כְּשֶׁנִּכְנַס ל'אֶרֶץ' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֱמוּנָה' - נֶאֱכַל אֶצְלָה, שֶׁנִּתְהַפֵּף לְמַהוּתָהּ.

הִינֵנוּ: כְּשֶׁדְּבוּק לְה'צְדִיק' וּמֵאֲמִין בּוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֶרֶץ' - נֶאֱכַל לְה'צְדִיק', וְנִתְהַפֵּף לְמַהוּת הַצְדִּיק' מִפְּשֻׁ.

וְכֵן 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' בְּעֶצְמָהּ, יֵשׁ לָהּ גַם-כֵּן הַפַּח הַזֶּה.

וְעַל-כֵּן אֶמְרוּ רַז"ל (כתבות קיא): "כָּל הַיּוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שְׂרוּי בְּלֹא עוֹזוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה לג, כד): 'הָעַם הַיּוֹשֵׁב בָּהּ נִשְׂא עוֹן'" - כִּי הִיא "אֶרֶץ אוֹכֵלֶת יוֹשְׁבֶיהָ" - שֶׁהַיּוֹשֵׁב שָׁם, נֶאֱכַל אֶצְלָה וְנִתְהַפֵּף לְמַהוּתָהּ הַקְּדוּשָׁה.

וְעַל-כֵּן (כתבות שם): "אֶפְלוּ הַמְהַלֵּךְ אַרְבַּע אַמּוֹת בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, מִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֵּן עוֹלָם-הַבָּא".

וְזָהוּ (תהלים לז, ג): "שֹׁכֵן אֶרֶץ יִרְעָה אֱמוּנָה" - הִינֵנוּ: שֶׁאַתָּה תִּהְיֶה רוּעָה וּמְזִין אֶת ה'אֱמוּנָה'. הִינֵנוּ: שֶׁתִּהְיֶה נֶאֱכַל לְה'אֱמוּנָה', כְּנ"ל - בְּחִינַת ה'מִזוֹן' שֶׁנִּתְהַפֵּף ל'נִזוֹן'.

אִךְ אִף-עַל-פִּי-כֵן, הָעֵקֶר תְּלוּי ב'רְצוֹן': אִם רְצוֹנוֹ חֶזֶק מְאֹד לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ וְלַעֲבֹד אוֹתוֹ, רַק שֶׁקִּשָּׁה לוֹ לְשַׁבֵּר תְּאוֹזוֹת גּוֹפּוֹ - אִז עַל-יְדֵי ה'הִתְקַרְבוּת וְאֱמוּנָת הַצְדִּיקִים', הוּא בְּחִינַת 'אֲכִילָה', וְנֶאֱכַל לְהִצְדִּיק, הִינֵנוּ: שֶׁנִּתְהַפֵּף לְמַהוּתוֹ, כְּנ"ל.

אִךְ אִם אֵין רְצוֹנוֹ כָּלֵל לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם - לֹא יוֹעִיל לוֹ שׁוּם ה'הִתְקַרְבוּת לְצְדִיקִים', וְהוּא בְּחִינַת 'מִזוֹן' שְׂאִינוּ נִתְהַפֵּף ל'נִזוֹן'.

כְּגוֹן: אִם אוֹכֵל אֲכִילָה שְׂאִין הַטַּבַּע סוֹבֵלֶת אוֹתוֹ - אִזִּי אִינוּ מִתְעַפֵּל, וְאִינוּ מִתְהַפֵּף ל'נִזוֹן', רַק הַגּוֹף מְקִיא אוֹתוֹ.

כֵּן הוא בחינה זו ממש: **כי אינו נאכל כלל להצדיק, אף שמקרב אצלו - כי הצדיק אינו יכול לסבלו, ומקיא אותו.**

והוא בחינת הפתוח בארץ ישראל (ויקרא יח, כח): **"כאשר קאה את הגוי" - דהינו: שאינה יכולה לסבלו להיות נאכל אצלה, שיתהפך למהותה, רק היא מקיאה אותו, השם יצילנו.**

לכוטי-מוהרן ח"א קנב: כשבא נשמה קדושה לעולם עם הענפים השכימים לה - אזי הקלפה מסבבת אותה. רק נשאר 'פתח' נגד 'אמונה', שפנגד האמונה הפתח פתוח. ומחמת פגם הענפים חסד ושלום, משליכין אותם משם, דהינו: שמשליכין אותם מן האמונה.

ואזי אין יכולין לכנס, דהינו להתקרב אל 'שרשם', שהוא הנשמה הנ"ל - כי לפעמים משליכין ומפילין אחד מן האמונה, פעין מה שמצינו שאמרו רז"ל (אחר אחרי עב) על ארץ ישראל, על המתים שאינם ראויים לקבר בארץ ישראל: **"ותבואו ותטמאו את ארצי ונחלתי" וכו' (ויקרא ב, ז).**

והנה סתימת הפתח הנ"ל, דהינו: האמונה, על-ידי פגם הענפים פנ"ל - הוא רק לפי שעה. ואחר-כך נפתח הפתח כבתחלה. הינו: שבעת שצריכין להשליך לחוץ את מי שאין ראוי להתקרב, אזי הקלפה המסבבת הנ"ל, שיש בה פתח פנגד אמונה פנ"ל, היא מתגברת ומתקרבת ומתפשטת גם על הפתח הנ"ל, ואזי אין יכול לכנס. ותכף אחר-כך חוזר הפתח ונפתח כבתחלה.

וכשיש חסד ושלום רבוי פגמים הרבה, שעל-ידיה יש פח להסבוב הנ"ל להתפשט על הפתח לבלי להניח לכנס פנ"ל - אזי מתיראין וחוששין שלא יסתם הפתח לגמרי חסד ושלום, על-ידי התגברות הקלפה המסבבת. ואזי מעמידין שם בפתח הנ"ל 'ירא-שמים', שהוא בעצמו עומד לשמור שלא יכנסו שם. ואף-על-פי-כן הוא תועלת נגד הקלפה המסבבת הנ"ל - שאי-אפשר לה להתקרב ולהתפשט על הפתח, מחמת ה'ירא-שמים' שעומד שם.

ועל-ידי 'מסירת-נפש', דהינו שמוסר נפשו בשביל לנסע ולהתקרב להצדיק, על-ידיה אפטר לדבק עצמו אליו. אך אי-אפשר שיאיר אליו 'חכמה', דהינו ה'מח' בעצמו. והשם-יתברך ימחר הגאלה בכלל ובפרט.

עין בזהר תרומה (קמ: קמא), הובא ב'פרדס', 'שער-התמורות', פרק ב: **"בארעא קדישא מתתקנא כללא" וכו', עין-שם היטב מה שכתוב שם: "פריסא קלישא, שנפרס על הפתח". ועל-פי הסוד הנ"ל - הוא בחינת ה'ירא-שמים', שהוא בחינת: "פריסא קלישא". וכמבאר שם בזהר: **"למעל אי אפשר",** וגם הקלפה אי-אפשר לה להתפשט על הפתח מחמת ה'פריסא קלישא', עין-שם. והוא ממש מה שכתוב לעיל בענין ה'ירא-שמים, ודוק היטב ותבין נפלאות.**

וגם עין בספר **"טובי-הארץ",** ששם מדבר גם-כן מענין ארץ-ישראל, והבן הדבר היטב לדמות מלתא למלתא, כי הכל אחד עם הנ"ל.

יג.

(ח"א קלה)

כשמקבל ומכבד ה'ימים-טובים, ומקבל אור הגדול של יום-טוב, שהוא בחינת 'צדיק' - נתבטל ה'גדלות' שלו, כי טבע ה'קטנות', שיתבטל לגבי 'גדלות'.

וזהו גם-כן ענין המבאר במקום אחר (ח"א קכט) על פסוק (במדבר יג, לב): **"ארץ אכלת יושביה" - כי ה'קטנות' בטל לגבי 'גדלות', ונאכל ונתהפך ל'מהות הצדיק'.**

יד.

(ח"א קפז)

"ולך ה' החסד, כי אתה תשלם לאיש כמעשהו" (תהלים סב, יג). הינו: שהוא חסד גדול מאת השם-יתברך, **"שהוא משלם לאדם מדה פנגד מדה" (סנהדרין צ.) - שעל-ידיה הוא מבין לפשפש במעשיו, ולידע החטא שפגם בו, ולשוב בתשובה.**

אך דע: שעקר מה שמשלם השם-יתברך 'מדה במדה', הוא ב'ארץ-ישראל', כמה שכתוב (איוב כ, כז): **"יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו".**

"ולמה ה' מביא אתנו אל הארץ הזאת" (במדבר יד, ג)

טז.

(לקוטי הלכות, ברפת המזון ד, יט - על-פי לקוטי-
מוהר"ן ח"ב מ, 'מי שיודע מארץ-ישראל')

על-כן כל אלו המשקעים ב'תאות-
מזון' נקראים 'מרגלים' - כי
נוסעים תמיד למרחקים, ומרגלים ומשוטטים
בכל הארץ בשביל 'מזון', ואינם מאמינים
בהשם-יתברך, שיוכל להזמין להם פרנסתם
במקומם בלי טרחא.

כמו ה'מרגלים' - שלא האמינו בהשם-
יתברך, שיתן להם 'ארץ-ישראל',
שהיא 'מקור הברכות', בלא 'דרך-הטבע'
כלל. ואמרו: שרוצים דוקא לרגל את הארץ,
לכבש 'ארץ-ישראל' 'מקור הברכה', על-פי
'דרך-הטבע', כמו שאר העובדי-כוכבים
ששולחין 'מרגלים' למקומות שרוצין לכבשן.

אבל באמת: אנו צריכים להאמין בהשם,
שיכבש לנו 'ארץ-ישראל', בלא
'מרגלים' כלל.

וכמו-כן: אלו המשקעים ב'תאות-מזון',
ומספגים עצמן בספגת-דרךים,
ונוסעים למרחקים, ומשוטטים ומרגלים
את הארץ, כאלו חסו-ושלום אין השם-יתברך
יכול לתן להם ברפת עשירותם בביתם.

נמצא: ש'המשקעים במזון', נקראים
'מרגלים'. כי באמת: עקר 'פגם
תאות-מזון', נמשך מ'פגם המרגלים' שהוא
'פגם ארץ-ישראל', כנ"ל.

"ארץ" - הינו בחינות 'ארץ-ישראל'.

"היא מתקוממה לו" - ושם 'נתגלה
עווננו' - כי שם מדקדקין "לשלים
לאיש במעשהו", 'מדה כנגד מדה'.

וזה שכתוב על 'ארץ-ישראל' (במדבר יג,
לב): "ארץ אכל"ת יושביה" - ראשי-
תבות: "אתה ת'שלים לאיש במעשהו".

ועל-כן היושבים שם בארץ-ישראל, יש
להם על-הרב יסורין - מחמת
שממהרין שם לשלים לאיש במעשהו.

"ויבנו העם בלילה ההוא" (במדבר יד, א)

טז.

(ח"ב ז, יא)

משה רבנו בקש (במדבר יד, יט): "סלח נא
לעון העם הזה" - על חטא
המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש, כמו
שאמרו רז"ל (תענית כט, סוטה לה): "אתם
בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם
בכיה לדורות".

כי "אותו הלילה" (במדבר יד, א - "ויבנו העם
בלילה ההוא") ליל תשעה-באב היה שבו
נחרב הבית-המקדש - ומשה רבנו בקש
עליזה: "סלח נא", כי בזה החטא והפגם
תלויים כל העוונות, כי על-ידי-זה נחרב
הבית-המקדש. [עין להלן בפסוק (במדבר יד, יט):
"סלח נא לעון העם הזה"].

"וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו, נַתְּנָה רֹאשׁ וְנִשְׁוֵבָה מִצְרַיִמָּה" (במדבר יד, ד)

חָטְאוּ בְרֹאשׁ, דְּכַתִּיב (במדבר יד, ד): "נַתְּנָה רֹאשׁ וְנִשְׁוֵבָה מִצְרַיִמָּה". וְלָקְוּ בְרֹאשׁ, דְּכַתִּיב (ישעיה א, ה): "כָּל רֹאשׁ לְחָלִי". וּמִתְנַחֲמִין בְּרֹאשׁ, דְּכַתִּיב (מִיכָה ב, יג): "וַיַּעֲבֹר מִלִּפְנֵיהֶם זֶה בְּרֹאשָׁם". (איכה רבא א, נז)

יז.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, מִצְרַנּוֹת ד, ו - עַל-פִּי לְקוּטֵי- מוֹהַר"ן ח"ב סז, בְּרֹאשִׁית, לְעִינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל')

צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ וְלִהְתַּפְּלֵל וְלִהְתַּחַן הַרְבֵּה לְפָנֵי הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ: "שְׁנֹזְבָה לְהִתְקַרֵּב לְהָרֹאשׁ-בֵּית הָאֱמֹתִי!"

כִּי הָעוֹלָם בְּכֹלל הוּא כְּמוֹ 'בֵּית', שְׁעַקֵּר קִיּוּמוֹ בְּשֵׁישׁ לוֹ 'רֹאשׁ', דְּהֵינּוּ: 'רֹאשׁ-בֵּית', בְּחִינַת 'בְּעַל-הַבַּיִת', כְּדִי שְׁיִנְהִיג הַבַּיִת וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ כְּרֹאוֹי - לְסֻדָּר הַכֹּל עַל מְקוֹמוֹ הַרְאוֹי, וְלִהְשִׁיגַח עַל 'תְּקוּן-הַבַּיִת' וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ.

וְכֵן כָּל אָדָם בְּפְרָטִיּוֹת, הוּא בְּחִינַת 'עוֹלָם-קֶטָן', בְּחִינַת 'בֵּית'. וְצָרִיךְ שְׁיִהְיֶה לוֹ 'רֹאשׁ', בְּחִינַת 'בְּעַל-הַבַּיִת', שְׁיִנְהִיג אוֹתוֹ כְּרֹאוֹי בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, שְׂיִדַּע לְהִנְהִיג כָּל הָ'אַרְבָּעָה-יְסוּדוֹת', שְׁמֵהֶם כָּל הַמַּדּוֹת - לְהִנְהִיג וְלְסֻדָּר הַכֹּל כְּרֹאוֹי בְּמִזְגֵּי-הַשְּׁוֵה, בְּאִפְן שְׁיִתְנַהֵג הַכֹּל עַל-פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר הִיא חַיִּינוּ, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה מִתְקַיְמִים הַכֹּל.

וְזֶה שְׂאִיתָא בְּמִדְרַשׁ אֵיכָה (איכה רבא א, נז): "חָטְאוּ בְרֹאשׁ, וְלָקְוּ בְרֹאשׁ, וּמִתְנַחֲמִים בְּרֹאשׁ".

כִּי חָטְאוּ וּפְגְמוּ בְּהָרֹאשׁ-בֵּית, שֶׁהוּא 'מִשֶּׁה רַבְּנוּ', שֶׁהוּא 'כָּלל כָּל הַצְּדִיקֵי-אֱמֹת', וְרָצוּ לְבַחֵר לְעֶצְמָם 'מְנַהִיגִים שֶׁל שְׁקֵר', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (במדבר יד, ד): "נַתְּנָה רֹאשׁ וְנִשְׁוֵבָה מִצְרַיִמָּה" - בְּפִרְשַׁת מְרַגְלִים.

וְעַל-יְדֵי-זֶה "גָּרְמוּ בְכִיָּה לְדוֹרוֹת" (תענית כט.) - כִּי מֵאָז, נִגְזַר 'חֲרַבֵּן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַסְּתַלְקוֹת הָרֹאשׁ מִה'בֵּית' כְּנ"ל, וְעַל-כֵּן לָקְוּ בְרֹאשׁ, כְּנ"ל.

"וּמִתְנַחֲמִים בְּרֹאשׁ, דְּכַתִּיב (מִיכָה ב, יג): וַיַּעֲבֹר מִלִּפְנֵיהֶם זֶה בְּרֹאשָׁם" (איכה רבא שם) - שֶׁהֵם בְּחִינַת ה'צְדִיקֵי-אֱמֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' בְּאֱמֹת, כִּי שָׂמוּ יִתְבָּרֵךְ מִשְׁתָּף בְּשָׂמָם, בְּחִינַת "זֶה בְּרֹאשָׁם".

"כָּלֵב בֶּן יִפְנָה" (במדבר יד, ו)

יח.

(כּוֹכְבֵי-אֹר, טִיחוֹת-וְסַפְּוִרִים מִמוֹהַר"ן ת"ז ל"ט)

מִוִּהַר"ן ת"ז לְ דִבְרַ פְּעֵם-אַחַת מִהַדְרָךְ הַקְּדוּשָׁה שֶׁל 'הַנְּעוּז בְּלִילָה' שְׁגָלָה רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א נב), וְאָמַר אָז: עוֹד יִהְיֶה זְמַן שְׁיִהְיֶה הַדְרָךְ הַזֶּה דָּרֵךְ כְּבוֹשָׁה לְרַבִּים, כְּמוֹ עַכְשָׁיו הִיא דָּרֵךְ כְּבוֹשָׁה לְרַבִּים לְהַנִּיחַ טְלִית וּתְפִלִּין בְּכָל בֹּקֵר.

וְאוֹדוֹת הַפְּחָדִים שְׂיִשׁ בָּזָה - עַל-זֶה נֶאֱמַר מֵה דְאִיתָא ב'זִהְרֵי-הַקְּדוּשׁ' פְּרִשַׁת שְׁלַח (קנח): בְּעִינֵי הַלִּיכַת כָּלֵב לְחַבְרוֹן לְהַשְׁתַּטַּח עַל קְבְרֵי הָאֲבוֹת, וְלֹא נִתְיָרָא מִהַעֲנָקִים: "מָאן דְאִיהוּ בְּדוּחְקָא לֹא אֶסְתַּכַּל מִיָּדִי - כִּךְ כָּלֵב בְּגִין דְּהוּהוּ בְּדוּחְקָא לֹא אֶסְתַּכַּל מִיָּדִי, וְאַתָּא לְצַלָּאָה עַל קְבְרֵי אֲבָהֵן" וכו'.

[מִי שֶׁהוּא בְּדַחַק, לֹא מִסְתַּכַּל כְּלוּם, כִּךְ 'כָּלֵב' מִשּׁוּם שֶׁהִיָּה בְּדַחַק לֹא הִסְתַּכַּל כְּלוּם, וְזָכָר לְהִתְפַּלֵּל עַל קְבְרֵי אֲבוֹת].

וְכֵן כָּל-אָדָם, מִי שְׂיִוְדַּע וּמִחֲשַׁב עֲצָמוֹ הֵיטֵב, שְׁכַהֲרָף-עֵין יִפְרָחוּ יָמָיו,

וַיִּצְטַרְף לָתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן מִכָּל מַעֲשָׂיו, וְלֹא יוֹתְרוּ לוֹ עַל שׁוֹם דָּבָר וְכוּ', מִי שֶׁמָּחֵשֵׁב אֶת-עַצְמוֹ עַל-כָּל-זֶה, בּוֹדֵאֵי לֹא יֵבִיט עַל שׁוֹם מְנִיעָה מֵהַפְּחָדִים וְכִיּוֹצֵא.

וּמִכָּל-שֵׁפֶן שֶׁבְּאֶמֶת אֵין בָּזָה שׁוֹם פֶּחַד כָּלָל, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל בְּפִרוּשׁ בְּעַת שֶׁדְּבָרוֹ לִפְנֵי מֶזֶה: "שָׂאֵם הָיָה לוֹ בְּיַחֲדָה, הָיָה מְשַׁלְּחוֹ יַחֲדָי בְּלִילָה לְשָׂדֶה, וְלֹא הָיָה חוֹשֵׁשׁ לְשׁוֹם דָּבָר".

וְאָמַר זֹאת עַל כָּל אָדָם: שְׂאִין לִפְחַד כָּלָל מְשׁוֹם דָּבָר, כִּי "שְׁלוּחֵי מִצְוָה אֵינָן נִזְקָקִין" (פְּסָחִים ח), בְּפֶרֶט מִצְוָה כְּזֹאת.

"טובה הארץ מאד מאד" (במדבר יד, ז)
- מעלת ושבח ארץ-ישראל -

יט.

(ח"א נה, א-ב-בסוף)

דַּע: כִּי לְרֹאוֹת בְּמַפְלְתָם שֶׁל רְשָׁעִים, אֵי-אֶפְשָׁר אֶלֶּא עַל-יַדֵּי בְּחִינַת 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְלֹהֲמִשִּׁיךְ בְּחִינַת 'קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' עִכְשָׁו בְּגִלּוֹת, שֶׁהִיא תַּחַת יַד הַסְּטֵרָא-אַחֲרָא, וְאֵין יִכְלֹת בְּקִדְשָׁתָהּ לְהַתְּגַלּוֹת - אַף-עַל-פִּי-כֵן יִכּוֹלִין לְגַלּוֹת וְלֹהֲמִשִּׁיךְ קִדְשָׁתָהּ אֶפְלוּ בְּגִלּוֹת הַמֶּר הַזֶּה, עַל-יַדֵּי 'הַתְּנוּצָצוֹת אֹר זְכוֹת-אֲבוֹת' וְכוּ'.

וְזֶהוּ (תהלים קה, ד): "בִּקְשׁוּ פָנָיו תָּמִיד" - כִּי עַל-יַדֵּי "תָּמִיד", שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים יא, יב): "תָּמִיד עֵינַי ה' אֲלֵקֶיךָ בָּה" - תִּזְכְּרוּ לְמִצְאָ "פָּנֵי ה'" (תהלים לד, יז) - כִּי עַל-יַדֵּי 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', תִּזְכְּרוּ לְרֹאוֹת בְּהַ'כְּרִיתוֹת רְשָׁעִים'.

נ.

(ח"א קנה)

'אַרְדֵּ-אֲפִים' תְּלוֹי בְּ'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', כִּי שָׂם זֹכִים לְבְּחִינַת 'אַרְדֵּ-אֲפִים'.

כִּי 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל' הוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים לז, א): "שִׁכֵּן אֶרֶץ וְרֵעָה אֲמוּנָה", וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (פְּתוּבוֹת ק"י): "כָּל הַדָּר בְּאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל, דּוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֶלּוֹק".

וְעַל-יַדֵּי 'אֲמוּנָה' זֹכִין לְבְּחִינַת 'אַרִיכַת-אֲפִים' - דְּהֵינּוּ שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְכַלְכֵּלוֹ שׁוֹם מוֹנַע וּבְלָבוּל מַעְבוֹדָתוֹ.

נִמְצָא: שֶׁעַקֵּר עֲבוֹדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, זֹכִין עַל-יַדֵּי 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', בְּחִינַת 'אַרִיכַת-אֲפִים', בְּחִינַת 'כַּח הַגּוֹדֵל' וְכַח הַצּוֹמֵחַ.

שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה זֹכִין לְהַתְּחַזֵּק בְּעֲבוֹדָתוֹ, וְלְבַלֵּי לְהַסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם מוֹנַע וּמַעֲכָב וּמְבַלְבֵּל, שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְעֲבוֹדַת-הַשֵּׁם בְּאֶמֶת כִּי-אֵם עַל-יַדֵּי-זֶה.

וְעַקֵּר גְּדֹל הַהִשְׁתַּקְּקוֹת וְהַהֲתַלְהַבוֹת שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עַל-יַדֵּי-הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיָּה מִתְּלַחֵב לְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל כָּל-כַּף - הִיָּה רַק בְּשִׁבִיל מִדָּה זֹאת שֶׁל 'אַרִיכַת-אֲפִים', מִחֲמַת שֶׁרָאָה שֶׁשֵּׁם בְּ'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל' זֹכִין לְבְּחִינַת 'אַרְדֵּ-אֲפִים'.

וְצָרִיךְ כָּל-אָדָם לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ: שִׁיְהִיָּה לוֹ כְּסוּפִין וְגַעְגּוּעִים לְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל, וְגַם שִׁיְהִיָּה גַעְגּוּעִים לְכָל הַצְּדִיקִים לְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל. [עֵינּוּ לְהַלֵּךְ מ'בְּאוּר-הַלְקוּטִים' בַּעֲנֵן זֶה].

וְהוּא סִגְלָה לְהַפְעֵם וּלְעַצְבוֹת - כִּי "כָּל הַכּוֹעֵס כְּאֵלוֹ עוֹבֵד עִבּוֹ"ם" (שְׁבַת

קה: אַבְל 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' הוּא בַחֲנִינַת 'אַמוּנָה',
בַּחֲנִינַת 'אַרְד־אֲפִים', 'הַפֶּךְ הַפְּעַם'.

וְזֶה: שְׁקֵדִים 'קְרִיאַת־שְׁמַע' שֶׁהוּא 'אַמוּנַת
הַיְהוּד', אָנוּ מְבַקְּשִׁים: "וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ
קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ" - הֵינּוּ שְׁאָנוּ מְבַקְּשִׁים
וּמִתְגַּעְגְּעִים לְ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל'. וְעַל־יְדֵי־זֶה
זוֹכִים לְ'אַמוּנָה', הֵינּוּ 'קְרִיאַת־שְׁמַע' שֶׁהוּא
'אַמוּנָה'.

[שְׁבַח־הַר"ן ח"א כב: לְתַכְלִית שְׁבִירַת מִדַּת הַפְּעַם
מִהַפֶּךְ אֶל הַפֶּךְ, דְּהֵינּוּ לְהַתְּהַפֵּךְ לְטוֹב גְּמוּר, שְׁלֵא יִכְפַּת לֵה
כָּלל וּכְלַל שׁוּם דָּבָר, וְיִהְיֶה רַק טוֹב בְּלִי שׁוּם צַד קַפִּידָא
בְּעוֹלָם - זָכָה רַבְּנוּ ז"ל רַק בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵתְבַטַּל
הַפְּעַם בְּתַכְלִית הַבְּטוּל, וְנַעֲשֶׂה טוֹב מִמֶּשׁ, שְׁאִפְלוּ מִי
שֶׁהִיָּה עוֹשֶׂה לוֹ כָּל הַרְעוֹת שְׁבַעֲוֹלָם, לֹא הִיָּה בְּלִבּוֹ שׁוּם
צַד שְׁנֵאָה וְקַפִּידָא עָלָיו, אֲדַרְבָּא הִיָּה אוֹהֲבוֹ וְלֹא הִיָּה
בְּלִבּוֹ עָלָיו כָּלל, כִּי הִיָּה רַק בְּלוֹ טוֹב מִמֶּשׁ].

[לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, תְּפַלֵּין ה, יז: אָמַר רַבְּנוּ ז"ל עַל־
עֲצוּמוֹ: "שְׁזָכָה לְבַחֲנִינָה זֹאת בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִיָּה לוֹ
'אַרִיכַת־אֲפִים' כְּזֶה, שְׁלֵא יְהִיָּה בְּלִבּוֹ שׁוּם צַד כְּעַם
וְקַפִּידָא, אִפְלוּ עַל הַשׁוֹנֵא הַגְּדוֹל שְׁלוֹ שְׁעוֹשֶׂה לוֹ כָּל
הַיְסוּרִים, אִי־עַל־פִּי־כֵן אֵין לוֹ בְּלִבּוֹ עָלָיו שׁוּם שְׁנֵאָה
וְקַפִּידָא". וְזֶה עֵקֶר בַּחֲנִינַת 'אַרִיכַת־אֲפִים'].

נא

(ח"א רלד)

לְזָבוֹת לְזֶה שְׁיֻכַּל לְהַדְמוֹת אֵלָיו יִתְבַּרַךְ
לְהַבְדִּיל בֵּין אֹרֶךְ וְחֶשֶׁךְ - הוּא עַל־
יְדֵי 'הַשְּׁגָחָה'. וְזֶה זוֹכִין עַל־יְדֵי 'אַרְצ־
יִשְׂרָאֵל', שֶׁהוּא כְּלִיּוֹת הַקִּדְשָׁה שְׁבַכְל
הַקִּדְשׁוֹת, כִּי "שֵׁם כָּל הָעֵשֶׂר קִדְשׁוֹת" (פְּלִים
פ"א מ"ו).

וְעַל־כֵּן נֹאמַר בְּ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' (דְּבָרִים יא, יב):
"תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּה" - כִּי
שֵׁם הוּא רַק 'הַשְּׁגָחָה'.

וְזֶה (תְּהִלִּים טז, ח): "שׁוֹיְתִי ה' לְנִגְדֵי תְּמִיד" -
הֵינּוּ: כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֶה לְהַשְׁוֹת וּלְדַמּוֹת
עֲצָמִי לְהַשֵּׁם־יִתְבַּרַךְ.

אֲזִי: "לְנִגְדֵי תְּמִיד" - הֵינּוּ בַחֲנִינַת 'אַרְצ־
יִשְׂרָאֵל', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב בַּמִּדְרָשׁ (מִדְרָשׁ
תְּהִלִּים קה): "אֵין תְּמִיד אֶלָּא 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל',
שְׁנֵאָמַר: תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּה".

נב

(ח"ב ה, י)

לְעֵתִיד יִחַדֵּשׁ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ בַּחֲנִינַת 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל'
- כִּי אֵז יִתְגַּלֶּה: שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבַּרַךְ בָּרָא הַכֹּל.

וְעַקֵּר 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' הוּא: שְׁשֵׁם
הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבַּרַךְ 'תְּמִיד', בַּבַּחֲנִינַת
(דְּבָרִים יא, יב): "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּה
מִרְאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה".

וְלְעֵתִיד שִׁיַּחַדֵּשׁ כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בַּבַּחֲנִינַת
'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' - אֵז יִתְנַהֵג כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ עַל־יְדֵי 'הַשְּׁגָחָה' לְבַד, כְּמוֹ
'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל', וְאֵז יִתְבַטַּל ה'טַבַּע' לְגַמְרֵי,
וְיִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל־יְדֵי 'הַשְּׁגָחָה' לְבַד, בַּחֲנִינַת
'נִפְלְאוֹת שְׁלֵא כְּדֶרֶךְ־הַטַּבַּע'.

נג

(ח"ב מ)

'טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', יְכוּלִין לְצִיר לְפָנָי מִי
שִׁיּוֹדַע 'טַעַם שְׁכָל'. כִּי רַק מִי שֶׁהוּא
אִישׁ בּוֹר, אִי־אֶפְשֶׁר לוֹ לִידַע זֹאת.

אַבְל מִי שִׁיּוֹדַע מִשְׁכָּל, כְּגוֹן 'לוֹמְדִים'
שְׁמַרְגִּישִׁים מְעַט טַעַם הַשְּׁכָל בַּפֶּשֶׁט
וְקַשְׂיָא כְּדֶרֶךְ הַלוֹמְדִים, אוֹ חֲכָמִים בְּחֻכְמוֹת
אַחֲרוֹת, שְׁמַרְגִּישִׁים טַעַם שְׁכָל - יְכוּלִין
לְהַבִּין 'טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', כִּי "אֹיּוֹרָא
דְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל מַחְכְּמִים" (בְּבֵא־בְתָרָא קנח: זָהר
פְּנִיחָם רמח: וְעוֹד).

וְטַעַם הַחֲכָמָה וְהַשְּׁכָל, בּוֹדָאֵי יָקָר מְאֹד -
אֵךְ עֵקֶר 'מַעֲלַת קְדֻשַׁת אֶרֶץ־

ישראל, הוא רק על-ידי השגחת השם-יתברך, ומחמת שהשם-יתברך מסתכל בארץ-ישראל תמיד, כמו שכתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה" - על-ידי-זה "ארץ-ישראל מקדשת" (פלים פ"א מ"ו), ו"אזירה מחפים" וכו'.

ועל-שם-זה נקרא 'ארץ-ישראל' - שמקבלת קדשתה מבחינת (ישעיה מט, ג): "ישראל אשר בך אתפאר" - על ידי ה'התפארות שהשם-יתברך מתפאר בנשמות-ישראל. (עין בפנים, ובלקוטי-הלכות ברפת-המזון ד).

נד.

(ח"ב עא)

דע: כי יש 'מחין של ארץ-ישראל, ויש 'מחין של חוץ-לארץ'.

וגם ה'מחין של חוץ-לארץ, מקבלים ויונקים מה'מחין של ארץ-ישראל - כי עקר המוח והחכמה היא ב'ארץ-ישראל, כמו שאמרו רז"ל (בראשית-רבה טז, ד): "אין חכמה בחכמת ארץ-ישראל" וכו'.

וכל אחד מישראל, יש לו חלק בארץ-ישראל. וכל אחד כפי חלקו שיש לו בארץ-ישראל, כן הוא מקבל ויונק מה'מחין של ארץ-ישראל.

ודע: כי 'מחין של ארץ-ישראל הם בחינת 'נעים, ו'מחין של חוץ-לארץ הם בחינת 'חובלים, כמו שכתוב (זכריה יא, ז): "לאחד קראתי נעים ולאחד קראתי חבלים".

ואמרו רז"ל (סנהדרין כד.): "נעים, אלו תלמידי-הכמים שבארץ-ישראל שמנעימים זה לזה בהלכה. 'חבלים, אלו

תלמידי-הכמים שבחוץ-לארץ שהובלים זה לזה בהלכה".

ויש 'צדקה של ארץ-ישראל, ויש 'צדקה של חוץ-לארץ. ועקר הוא: ה'צדקה של ארץ-ישראל, שעל-ידיה נעשה 'כלי לקבל מ'נעים-העליון, שעל-ידיה ה'הולדה.

נה.

(ח"ב עב)

הצדיק-האמת מחיה עצמו באותו הזמן שהוא 'איש-פשוט, מה'דרך של נסיעת ארץ-ישראל.

וזה בחינת "אוצר מתנת חנם, שמי שאין לו שום זכות כלל מקבל משם" (שמות-רבה מה, ו), ו'הצדיק' בשעה שהוא 'איש פשוט, מקבל משם.

ועל-כן משה רבנו עליו-השלום פשקש לבוא לארץ-ישראל, בקש 'מתנת-חנם, כמו שכתוב (דברים ג, כג): "ואתחנן אל ה'", בחינת 'מתנת-חנם.

ועקר 'פח קדשת ארץ-ישראל - הוא על-ידי בחינת (תהלים קיא, ו): "פח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים".

כמו שפרש רש"י בפסוק (בראשית א, א): "בראשית" וכו': "שבשביל-זה פתח ב'בראשית, שלא יאמרו גזלנים אתם וכו', על-כן פתח ב'בראשית, כי הוא יתברך ברא הכל, וברצונו נתנה להם וברצונו וכו'".

נמצא: שעקר 'פח ארץ-ישראל, הוא מבחינת "עשרה מאמרות שבהם נברא העולם" (אבות פ"ה מ"א), שהם בחינת "פח מעשיו" - שעל-ידיה היו ישראל יכולים לילך ולכבש ארץ-ישראל.

[שיחות ה'ר"ן קנג; ימי-מוהרנ"ת ח"א נא: ואז אמר (לפני אמירת התורה הנ"ל): "שהוא מחיה עצמו עתה רק במה שהיה בארץ-ישראל". ומתוך שיחה זאת התחיל לדבר ולבאר כל ענין הנורא ההוא, איך מחיה את עצמו בעת הפשיטות מה'ר"ף של ארץ-ישראל, ושגזה מסוין את כל הפשוטים שב'עולם וכו'].

נו.

(ח"ב קט)

'ארץ-ישראל' - הוא תקון גדול ל'פגם-הברית'.

נז.

(ח"ב קטז)

כשהיה בארץ-ישראל, ספרו לו שם החשובים שקבעו שם דירתם: שקדם שהיו בארץ-ישראל, לא היו יכולים לציר לעצמן שארץ-ישראל עומדת בזה העולם, והיו סוברים שהוא עולם אחר לגמרי, לפי גדל קדשת ארץ-ישראל המבאר בספרים ומפרש בתורתנו הקדושה. עד אשר באו לשם, וראו שארץ-ישראל היא בזה העולם ממש.

כי באמת: בדמות ותמונה, אין חלוק בכלל בין ארץ-ישראל ובין שאר מדינות להבדיל, ואף-על-פי-כן היא קדושה מאד מאד בתכלית הקדשה עצומה ונוראה מאד. אשרי הזוכה להלך שם אפלו ארבע אמות וכו', כאשר הפליגו חז"ל וכל הספרים בעצם קדשתה הגדולה והנוראה.

וספר רבנו ז"ל זאת - כי הוא ענין נצרך מאד לכמה ענינים שבני-אדם נבוכים בהם בטעותים.

כי יש טועים סוברים: שצריכין להכיר את הצדיק או שאר דבר שבקדשה להכירו בפניו בצלמו ודמותו, שיהיה משנה בדמותו ובתנועותיו דיקא.

ובאמת לא כן הוא - כי הוא בדמות וצלם ככל האנשים, ואין בו שום שנוי, ואף-על-פי-כן הוא ענין אחר לגמרי.

וכן ארץ-ישראל, באמת היא מבדלת ומפרשת לגמרי משאר ארצות, בכל עניניה ובחינותיה.

ואמר: "שארץ-ישראל יש לה רקיע אחר משאר ארצות", וכמוכן בזהר-הקדוש פרשת תרומה (קנא: - ובזהר ויקהל רט.) - אך אף-על-פי-כן, בגשמיות לפי מראה עיני האדם, אין רואים שום שנוי בין ארץ-ישראל לשאר ארצות, כי אם מי שזוכה להאמין בקדשתה, יכול להבחין קצת ההפרש.

נח.

(שבחי-ה'ר"ן ח"ב ה'ד"ז)

בערב חג הפסח (שנת תקנ"ח) אמר: "שבזאת השנה יהיה בודאי בארץ הקדושה וכו' - יהיה איך שיהיה הוא יסע בודאי, כי רבו כבר שם, ומעוטה בתר רבא אזלא". [ווארן די גרעסטע העלפט איז שוין דארט].

ואמר: "אני רוצה לנסע לארץ-ישראל, ואני יודע גדל המניעות והעפובים שיהיו לי על-זה בלי שעור וערה, אך כל זמן שהנשמה בקרבי, כל זמן שיהיה לי רוח חיים באפי, אמסר נפשי ואסע בכל פחי לשם, וה' הטוב בעיניו יעשה".

ואמר: "על כל פסיעה ופסיעה של נסיעת ארץ-ישראל, יהיה לי מסירת נפש".

ואמר: "אני רוצה לנסע מיד איך שיהיה, אפלו בלי מעות, אך מי שירצה לרחם עלי יתן לי מעות על הוצאות".

בִּי קָדָם שְׁמַנְצַחִין הַמִּלְחָמָה - אִזּוּ "אֵל
 יִתְהַלֵּל הַגֵּר כַּמִּפְתָּח" (מְלָכִים-א כ, יא). רַק
 בְּשִׁמְנָצַחִין הַמִּלְחָמָה - אִזּוּ הוּא "אִישׁ
 מִלְחָמָה"!

וְאַחַר שֶׁגָּמַר הַתּוֹרָה, שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ: "מָה
 בּוֹנֵתְכֶם בְּמָה שְׁאַמְרֹתֶם שְׁאֲרָץ-
 יִשְׂרָאֵל הִיא גְדוֹלָה כָּל-כָּף, וְשָׂזָה עֵקֶר נִצְחוֹן
 הַמִּלְחָמָה?!"

וְגַעַר בִּי וְעָנָה וְאָמַר: "בּוֹנֵתִי 'אַרְץ-יִשְׂרָאֵל'
 הַזֹּאת בְּפִשְׁטוֹת עִם אֵלוֹ הַבְּתִים
 וְהַדִּירוֹת! וְאָמַר: "אִיךָ מִיִּין טֹאקֶע דָּאס,
 'אַרְץ-יִשְׂרָאֵל' מִיט דִּי שְׁטִיבֶער מִיט דִּי
 הַיִּזְעֶר!" [בּוֹנֵתִי לָזֶה, 'אַרְץ-יִשְׂרָאֵל' הַפְּשׁוּטָה, עִם אֵלוֹ
 הַחֲדָרִים וְהַבְּתִים].

כְּלוֹמַר: שְׁכַל בּוֹנֵתוֹ בְּמָה שֶׁהָאָרֶץ
 בְּמַעֲלַת 'אַרְץ-יִשְׂרָאֵל', בּוֹנֵתוֹ
 בְּפִשְׁטוֹ עַל 'אַרְץ-יִשְׂרָאֵל' הַזֹּאת שְׁבִנֵּי-
 יִשְׂרָאֵל נוֹסְעִים לְשָׁם, שְׂרָצוֹנוֹ: שְׁכַל אִישׁ
 יִשְׂרָאֵל, כָּל מִי שְׂרוּצָה לִהְיוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵל
 בְּאַמַּת, יִסַּע לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל, וְאִף-עַל-פִּי
 שֵׁישׁ לוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת עַל זֶה, יִשְׁבֵּר כָּל
 הַמְּנִיעוֹת וְיִלְךְ לְשָׁם, כִּי זֶה עֵקֶר נִצְחוֹן
 הַמִּלְחָמָה, בְּשִׁזּוּכִין לְבוֹא לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל'.

וְזֶה אֲשֶׁר הָעִיר לְבָבִי בְּיוֹתֵר וְחָזַק אוֹתִי
 בְּיוֹתֵר, לְעֵבֵר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת הַרְבּוֹת
 שֶׁהָיָה לִי בְּלִי-שְׁעוֹר, לְשִׁבֵּר כָּלם וְלְבוֹא
 לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל'.

בְּרוּךְ-הַשֵּׁם אֲשֶׁר הָיָה בְּעִזְרִי, לְשִׁבֵּר
 מְנִיעוֹת וּבְלִבּוֹלִים וְעַפּוּבִים
 כְּאַלֶּה, וְלְבוֹא לְשָׁם בְּשָׁלוֹם, וְלַחְזֹר בְּשָׁלוֹם.

פַּעַם-אַחַת בְּשִׁסְפֵּר רַבְּנוּ ז"ל מַעֲצֵם
 הַמְּנִיעוֹת וְהַסְּפָנוֹת שֶׁהָיָה
 עָלָיו בְּסִטְאֵמְבוֹל, וְאִיךָ שֶׁהָיָה בְּסִפְנֵה גְדוֹלָה

וְתַכְּף נִסְעוּ אֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ בְּעִירוֹת
 הַסְּמוּכִים וְקִבְּצוּ מִיַּד אֵיזָה סֶךְ וְכוּ',
 וְנִסְעוּ מִיַּד בְּזִרְיוֹת מִבֵּיתוֹ בַּח"י אִיר וְכוּ'.

כ.ט.

(שְׁבַח-הַר"ן ח"ב כח)

הָיָה מִתְפָּאֵר עֲצֵמוֹ מְאֹד, בְּמָה שֶׁזָּכָה
 לִהְיוֹת בְּאַרְץ-יִשְׂרָאֵל. וְגַם בְּסוּף יָמָיו
 אָמַר: "שֶׁהוּא מְחִיָּה עֲצֵמוֹ מְאֹד, בְּמָה שֶׁזָּכָה
 לִהְיוֹת בְּאַרְץ-יִשְׂרָאֵל".

ל.

(שִׁיחוֹת-הַר"ן יא; תַּיִי-מוֹהַר"ן רטו)

אָמַר: שֵׁישׁ לוֹ שְׂמָחָה גְדוֹלָה עַל שֶׁזָּכָה
 לִהְיוֹת בְּאַרְץ-יִשְׂרָאֵל - כִּי בְּמָה
 מְנִיעוֹת, וְכַמָּה בְּלִבּוֹלִים, וְכַמָּה מַחְשְׁבוֹת,
 וְכַמָּה עַפּוּבִים וְסִכְסוּכִים, הָיוּ לוֹ עַל עֵנִין
 הַנְּסִיעָה לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל, וּמְנִיעוֹת מַחְמַת
 מָמוֹן - וְהוּא קָפֵץ עַל כָּלם, וְגָמַר הָעֵבֶדָה
 בְּשִׁלְמוֹת, וְהָיָה בְּאַרְץ-יִשְׂרָאֵל'.

ל.א.

(תַּיִי-מוֹהַר"ן טו)

אַחַר שֶׁאָמַר הַתּוֹרָה "תִּשְׁעָה תִּקְוִינִין"
 (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א כ), וְשָׁם מְדַבֵּר הַרְבֵּה
 מִמַּעֲלַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל: "שָׂזָה עֵקֶר נִצְחוֹן
 הַמִּלְחָמָה בְּשִׁזּוּכִין לְבוֹא לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל"
 וְכוּ'.

וּבְפֶרֶט בְּעַת שֶׁאָמַר הַתּוֹרָה בְּאֵר הַדָּבָר
 יוֹתֵר, כִּי אִזּוּ הַתְּחִיל בְּהַתְּחַלֵּת
 הַתּוֹרָה תַּכְּף לְדַבֵּר מְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר בְּזוֹ-
 הַלְשׁוֹן:

"מִי שְׂרוּצָה לִהְיוֹת יְהוּדִי, דְּהִינּוּ לִילְךְ
 מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, אִי-אֶפְשָׁר כִּי-אִם עַל-
 יְדֵי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. וּכְשִׁמְנָצַחִין הַמִּלְחָמָה אִזּוּ
 נִקְרָאִין "אִישׁ מִלְחָמָה" (שְׁמוֹת טו, א).

קדם שבא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכוּ' - אִז עָנָה
וְאָמַר לָנוּ: שְׂאֵנְחָנוּ יְכוּלִים לָבוֹא לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל בְּנִקְלָה!

בְּאֹמְרָם: שְׂעָלֵינוּ לֹא יִתְגַּבְּרוּ מְנִיעוֹת
כְּאֵלֶּה וּסְכָנוֹת כְּאֵלֶּה כְּמוֹ שֶׁהָיוּ
עָלֵינוּ, וְאִם נִרְצָה, נוֹכַח לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
בְּנִקְלָה.

אֲךָ אִתְּעַלְפִּי־כֵן בּוֹדְאֵי גַם אֲנַחְנוּ צְרִיכִים
לְהִיזוֹת מְרָצִים לְסַבֵּל יְסוּרִים וּלְשַׁבֵּר
מְנִיעוֹת קִדְמָה שְׂבָאִין לְשֵׁם - כִּי "אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, הִיא אַחַת מִשְׁלֹשָׁה דְבָרִים שֶׁנִּתְּנָנוּ
עַל־יְדֵי יְסוּרִים" (בְּרִכּוֹת ה.), כְּמוֹבֵא שֶׁם
בְּמֵאמְרָם הַנִּלְכָּד.

וּפְעַם־אַחַת אָמַר (נִמְצָא גַם בְּיַמֵּי־מִוֶּהֲרָנָת ח"א
לו): "יֵשׁ שְׂנֵדָמָה לָהֶם
שְׂרוּצִין וְנִכְסָפִין מְאֹד לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
אִם הָיוּ יְכוּלִים לִסַּע לְשֵׁם בְּהִרְחָבָה, אֲבָל לֹא
בְּצַעַר וְדַחֲקִי!

וּבְאַמְתָּם: אֵין זֶה רְצוֹן שְׁלָם - כִּי מִי
שְׂרוּצָה לָבוֹא בְּאַמְתָּ לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, צְרִיךְ לִילָךְ גַּם דְּגָלִי, וְכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
לְאַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית יב, א): "לָךְ לָךְ, וְכוּ', "לָךְ"
דִּיקָא".

לב.

(חֵי־מִוֶּהֲרָן קמ)

רַבְּנּוּ ז"ל אָמַר: שְׂקִדְמָה שְׂבָאִים לְגַדְלוֹת,
צְרִיכִין לִפְלֵי בְּתַחֲלָה לְקַטְנוֹת -
וְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הִיא גַּדְלוֹת דְּגַדְלוֹת, עַל־כֵּן
צְרִיכִין לִפְלֵי בְּתַחֲלָה לְקַטְנוֹת דְּקַטְנוֹת.

וְעַל־כֵּן לֹא הָיָה יְכוּל הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב ז"ל
לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי לֹא הָיָה
יְכוּל לִירֵד לְתוֹךְ קַטְנוֹת כְּזֶה.

וְהוּא ז"ל זָכָה לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־
יְדֵי גְדֵל הַקַּטְנוֹת, שֶׁיֵּרֵד לְשֵׁם

בְּחֻכְמָתוֹ הַעֲצוּמָה לְקַטְנוֹת מְפֹלָה, 'קַטְנוֹת
דְּקַטְנוֹת, עַד שֶׁזָּכָה לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
שֶׁהוּא 'גְּדֻלוֹת דְּגְדֻלוֹת'.

וְעַצֵּם הַהֲשָׁגָה שֶׁזָּכָה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - אֵלוֹ
כָּל הַיָּמִים דָּיו וְכוּ', אֵין מִסְפִּיק
לְבָאָר - אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַע וְלֹא נִרְאָה מִי שֶׁיִּזְכָּה
עַל־יְדֵי בְּנִיסָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, לְהֲשִׁיגָה מְפֹלָת
עֲצוּמָה וְעֵלְיוֹנָה כְּזוֹ, עַד שֶׁעָלָה לְמַעְלָה
וּמְדַרְגָּה עֵלְיוֹנָה גְּבוּהָ מְאֹד.

לג.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרִפְת־הַמְּזוּן ד, יד - עַל־פִּי לְקוּטֵי־
מִוֶּהֲרָן ח"ב מ, מ' מִי שֶׁיִּזְדַּע מְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל')

אִי־אֶפְשָׁר לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, לְנִצָּח
מִלְחָמָה זֹאת, שֶׁהִיא עֵקֶר כָּל
כָּל הַמִּלְחָמוֹת שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי - כִּי־אִם
עַל־יְדֵי 'עֲקֻשָׁנוֹת גְּדוֹל מְאֹד'. [עַיֵן־שֵׁם בְּאֶרִיכוֹת
בְּעֵינֵי ה'הַתְּפָאָרוֹת' שֶׁהִשְׁמִיעַ יִתְבָּרֵךְ מִתְּפָאָר עִם ה'עֲקֻשָׁנוֹת'
הַזֹּאת].

לד.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרִפְת־הַמְּזוּן ד, טז - עַל־פִּי
לְקוּטֵי־מִוֶּהֲרָן ח"ב מ, מ' מִי שֶׁיִּזְדַּע מְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל')

בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּתִיב (דְּבָרִים ח, ט): "לֹא
תַּחֲסֹר כָּל בָּהּ" - שֶׁהַשְּׂפַע
הַנִּמְשָׁכֵת מִשָּׁם, אֵין בָּהּ שׁוּם חֲסָרוֹן, "כִּי שָׁם
צְיָה ה' אֵת הַבְּרָכָה" (תְּהִלִּים קלג, ג), בְּחִינַת
(מְלָאכֵי ג, י): "וְהִרִיקֹתִי לָכֶם בְּרָכָה עַד בְּלֵי דִי".

שֶׁזֶהוּ הַחֶפֶץ מִבְּחִינַת (קַהֲלַת־רַבָּה א, יג): "אֵין
אָדָם מֵת וְחָצִי תֵּאוֹתוֹ בְּיָדוֹ" -
דְּהֵינּוּ: שְׂלֵעוֹלָם חָסֵר לוֹ.

אֲבָל הַשְּׂפַע דְּקִדְשָׁה שֶׁל 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
הִיא בְּחִינַת 'שְׂפַע כְּפוּלָה', שֶׁאֵין בָּהּ
שׁוּם 'חֲסָרוֹן', בְּחִינַת "בְּרָכָה עַד בְּלֵי דִי" -
"שִׁיבְלוּ שְׂפָתוֹתֵיכֶם מִלּוֹמַר דִּי" (שְׁבֹת לב:

תענית ט. כב: מכות כג:) - שהשפע כפולה ומכפלת יותר ממה שרוצה.

וזה בחינת ה'שפע של שבת', ד"מנה מתברכין כל שתא יומין" (זהר יתרו פח.), שהוא בחינת (שמות טז, כב): "להם משנה", בחינת 'שפע כפולה הנ"ל - פי 'שבת' ו'ארץ-ישראל' הם בחינה אחת.

לה.

(לקוטי-הלכות, ברכת-הפרות ד, ד - על-פילקוטי-מוהר"ן ח"ב עא, 'חבלים נפלו לי בנעימים')

גדל היסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ-ישראל, ועצם רבוי המניעות בלי שעור שצריכין לשבר קדם שבאין לארץ-ישראל, כמו שאמרו רז"ל (ברכות ה): "שארץ-ישראל הוא אחד מהדברים שבאין עלידי יסורים" - "עקר היסורים, הם המונעים מארץ-ישראל" (לקוטי-מוהר"ן ח"א כ).

ובל-זה נמשך מבחינת ה'חובלים', שהם לשון 'חבלה' ו'יסורים' - דהינן: 'מניעות' שהם בחינת 'מחלקת'.

כי כל ה'מניעות' שבעולם, הם בחינת 'מחלקת', כי האדם רוצה בך, לנסע לארץ-ישראל, וה'מניעות' עומדים בנגדו, וחולקים עליו ורוצים למנעו חסו-שלום.

ובל-זה נמשך מבחינת ה'חובלים', שהם ה'מחין של חוץ-לארץ', שהם בחינת 'מחלקת'.

הינן: מחמת ש'חובלים' רוצים להתתקן עלידי ה'נעם' - על-כן תקף כשהאדם נתעורר לילך לארץ-ישראל, שאזי כפי התעוררותו ותשוקתו לארץ-ישראל נמשך עליו הארה מבחינת ה'נעם-העליון, שהם ה'מחין של ארץ-ישראל' - אזי תקף

באים ה'חובלים', ונופלים בנעימים כדי להתתקן.

ומחמת ש'חובלים', שהם ה'מחין של חוץ-לארץ', בחינת 'מחלקת' - נאחז בהם ה'הקמא של חוץ-לארץ', שהיא 'ארץ-העמים' - על-כן מתגבר הרע שבהם, ומבלבלין מח האדם, וגורמים לו 'מניעות גדולות' מ'ארץ-ישראל', וצריך יגיעה לשברם.

כי באמת: זהו כלל גדול בעבודת הבורא-יתברך, שעקר כל המניעות שבעולם, הם רק 'מניעת המח'.

כי כל מה שהאדם רוצה באמת, יכול לגמר כרצונו, ואין שום מניעה שתוכל למנעו, ועקר המניעה, היא רק מחמת שעדין אינו מאמין בדעתו בשלמות פראוי שהוא צריך לעשות דבר זה, ושחיינו הנצחיים תלויים בזה.

כי אם היה האדם מאמין בקדשת ארץ-ישראל' כמו שהיא באמת - בודאי לא היה שום מונע בעולם שיוכל למנעו, ולא היו כל המניעות שבעולם נחשבים בעיניו למניעות כלל.

ובאמת אינם מניעות כלל - כי המניעה הגדולה הוא: שצריכין לעבר בשני ימים לדרך רחוק בזה. והלא אנו רואים אלפים-ורבבות בני-אדם, שפורשין עצמן לימים למרחוק יותר מארץ-ישראל, בשביל ספק רוח. זה נוסע למארסעלייא, וזה ללונדון, וזה לאמריקא שרחוק מאד, מפל-שכן לסטאנביל ולעכו ששכיחים עוברים ושבים הרבה.

ואם מניעה מחמת ממון - הלא אנו רואים כמה עניים שמשאיין בניהם

ובנותיהם, ומוציאים עליהם הוצאות הרבה, שעולה הרבה יותר מהוצאות הנסיעה לארץ-ישראל - ומאין לוקחים אלו ההוצאות? - הלא הוא רק מחמת שהם משתוקקים בלבד להשיא בניהם ובנותיהם, ומצפים להשם-יתברך, עד שהשם-יתברך עוזר להם בכל מה שמכרח להם.

מכל-שכן אם היו משתוקקים באמת, והיו חושבים מהשבות ותחבולות על-זה לבוא לשם - בודאי היה השם-יתברך עוזר להם בלי ספק.

ועל-כן אם היה האדם מאמין בקדשת ארץ-ישראל, חלק מאלה כמו שהיא באמת - בודאי היה כל אדם רץ ופורח לארץ-ישראל - כמו מי שהיה רץ אם היה יודע שימצא שם בודאי אלפים ורבבות אדומים - שבודאי היה רץ לשם בכל כחו - ולא היה שום מונע שימנעו - והיה לווה ומוכר כל אשר לו על הוצאות - והיה פורח לשם בזריזות ובבהלה גדולה.

מכל-שכן וכל-שכן אם היה האדם משים ללבו 'שבח ארץ-ישראל' - שכל התורה כלה מראשה לסופה מלאה מ'שבח ארץ-ישראל' וכו' וכו' - ובפרט בשאר ספרים, בגמרא ובמדרשים ושאר ספרים, שמבאר בכלם מגדל 'שבח ארץ-ישראל', ומעלת הזוכה לישוב בה, ואפלו לילך בה ארבע-אמות. ובפרט בדברי רבנו ז"ל, שמבאר בכמה תורות מגדל קדשת ארץ-ישראל, ושכל קדשת איש הישראלי תלויה בארץ-ישראל - פוק עין ותשבח.

ועל-כן אם היה האדם משים לבו לזה באמת - בודאי אין שום מניעה

שימנעוהו. ועקר המניעה הוא רק מניעת המוח' וכו' וכו'.

וזו בחינת פגם המרגלים, "מוציא דבת הארץ רעה" (במדבר יד, לז), שאמרו (שם יג, כז-כח): "באנו אל הארץ אשר שלחתנו, וגם ארץ זבת חלב ודבש היא וזו פריה. אפס כי עז העם וכו'".

הינו: שיש שם 'שבעה עממין' שנמשכין מה'רע שבחובלים, שאינם מניחין לבוא לארץ-ישראל, לבחינת 'נעם' - כי לא רצו להאמין שיש כח בישראל לשפר ולבטל ה'חובלים', ולשפר כל המניעות שבעולם. וכו'.

לו.

(ימי-מוהרנ"ת ח"א טו)

ועל שבת-קדש באו אורחים, ואחד מהם היה מארץ-ישראל, וספר רבנו ז"ל עמו מארץ-ישראל: "שבודאי בהכרח שהיו לו געגועים לארץ-ישראל".

לז.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב הקדמה)

בהיות רבנו ז"ל ב'לעמברג', ישב עם אנשים בפעדה-השלישית של שבת-קדש שאז הוא רעוא-דרעוין, ודבר אז הרבה מגדל קדשת ארץ-ישראל, ברצון והשתוקקות עצום עד מאד.

עד שהחשיך הלילה, ולא הכניסו עדין נר לביתו, והרגישו האנשים שישבו אצלו: שהתחיל לגוע. ויצעקו להביא נר לבית, ועוררו והקיצו אותו. והבינו אז: אשר בגלל גדל השתוקקותו לארץ-ישראל פלטה נפשו לצאת.

לח.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב א)

'קדשת ארץ-ישראל' מספיק לכלנו, כי כל אחד מישראל מגדול ועד קטן, יש לו איזה חלק בארץ-ישראל, ושם חיינו, שם קדשתנו, שם ביתנו, שם ארצנו, שם אדמתנו, שם חלקנו, שם גורלנו.

ובחויץ-לארץ אנהנו גרים, באורח נטה כליו המתגולל בחוצות ובשוקים וברחובות, כי אין זה אדמתנו וחלקנו בכל.

ועל-כן נקראת חויץ-לארץ, 'חויץ' דיקא - כי בחויץ אנו עומדים, בחויץ ממש, ואין איש מאסף אותנו הביתה, עד אשר נבוא על אדמת הקדש.

לט.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב ב)

גם רבנו ז"ל נסע לארץ-ישראל בשעת מלחמה גדולה. ואם מי אנכי להשוות עצמי לרבנו ז"ל וכו' - אה-על-פי-כן לענין דבר שבקדשה, מחיב אפלו הקל-שבקלים לבקש גדולות, כאשר שמעתי מפיו-הקדוש בעצמו.

אדרבא: אני מחיב למסר נפשי יותר ויותר אלה פעמים לבוא לארץ-ישראל - כי רבנו ז"ל אפלו קדם שבא לארץ-ישראל, היתה קדשתו ופרישותו ומעלתו וצדקתו גבוה ונשגב ונעלה מאד מאד בתכלית המעלה, ולא נסע לארץ-ישראל כי אם לפעל להשיג השגות נשגבות יותר ויותר, כי "לגדלתו יתברך אין חקר" (פמבאר ב'שבחי-הר"ן ח"ב).

אבל אנו יתמי דיתמי - אנו צריכין להתגולל ברפש וטיט, ולרחש על

הארץ בין נחשים ועקרבים, עד שנוזה לנשק עפר ארץ-ישראל, ולהתגולל בעפרה הקדושה, ולשאב מאוירה הקדוש והנורא.

ואה-על-פי שאין אנו יודעים בכל מהו ארץ-ישראל - הלא גם אין אנו יודעים מהו 'ציצית' ומהו 'תפלין', ומהו 'ספה' ו'לולב', ו'כיוצא וכו', וכי חסו-שלום נפטר מלעשות המצוות שאין אנו יודעין טעמן.

כמו-כן אנו חיבין להתגולל לארץ-ישראל, אה-על-פי שאין אנו יודעים מהו ארץ-ישראל, כי כבר הודיעה לנו התורה הקדושה בעצמה, ורבותינו ז"ל בגמרא ובמדרשים, ובפרט רבנו ז"ל בתורותיו הנוראות, שכלם גלו לנו מגדל מעלת ארץ-ישראל, ושכל קדשת איש הישראלי תלויה בארץ-ישראל.

ואם אין אנו זוכים לקבע דירתנו שם מחמת גדל המניעות שיש לכל אחד ואחד על-זה, על-כל-פנים נזכה להיות שם פעם-אחת כל ימי חיינו, לילך שם ארבע אמות על-כל-פנים, שגם זה טוב מאד, כמו שהפליגו רבותינו ז"ל (כתובות קיא.).

וגם אוכלי על-ידי-זה שגלף שם ארבע אמות, נזכה אחר-כך לנסע עוד הפעם לקבע דירתנו שם.

ועל-כל-פנים, איך לא נחוש להיות פעם-אחת במקום חיינו, במקום קדשתנו, בארץ המדה שהבטיח הקדוש-ברוך-הוא לאבותינו פמה פעמים, וחזר ההבטחה פמה פעמים הרבה בלי שעור לגדל חבתה.

מ.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב מט)

ספר לי אחד מאנשי-שלוֹמנו: שהיה אצל רבנו ז"ל בעת שכבר אחז בדרך נסיעתו הקדושה לנסע לארץ-ישראל, ונמצא אז איש אחד מאנשי-שלוֹמנו, עשיר קצת ומיחס גדול, ונתאזה מאד לנסע עם רבנו ז"ל לארץ-ישראל והרבה עליו רעים לבקש: "שיקה אותו עמו לארץ-ישראל!"

ענה ואמר רבנו ז"ל להאיש הנ"ל: "אתה חפץ לנסע לארץ-ישראל, מפני מה אין אתה נוסע?! - השיב לו: "אם תקחו אותי עמכם, אסע עמכם מיד!"

ענה רבנו ז"ל ואמר לו: "מה טעם יש לך שאתה רוצה לנסע לארץ-ישראל, בודאי מכרה שיש לך טעם, כי הלא גם ישמעאלים וערבים נוסעים לארץ-ישראל!" - והשיב לו מה שהשיב!

ואחר-כך נדעזע רבנו ז"ל, והפך פניו מאיש הנ"ל, ודבר אל העולם בהתלהבות גדול, וכל דבריו היו פגחלי-אש כדרך, וענה ואמר: פשוצים באמת לבא לארץ-ישראל, יאמר: אם אקה אותו יסע? - כך רוצים לבא לארץ-ישראל?

הלא פשוצים לבוא לארץ-ישראל, צדיבין לילך רגלי - כי השם-יתברך אמר לאברהם (בראשית יב, א): "לך לך מארצה וממולדתך וכו', אל הארץ" - "לך" דיקא, שצדיבין לילך רגלי' ממש כדי לזכות לבוא לארץ-ישראל. ואמר זאת בהתלהבות גדול מאד.

והנה דבורים אלו, הזקנו את לבי מאד, בענין הנסיעה לארץ-ישראל וכו'.

מא.

(באור-הלקוטים, השמטות בסוף הספר)

כמו שאין ביכלת לקבל מאדמו"ר ז"ל, זולת באמצעות מוהרנ"ת ז"ל, כי בו לבד נשפע מנשמת ודעת רבנו ז"ל להיות ביכלת לקבל מאתו. בן בענין 'ארץ-ישראל' - כי בה לבד נשפע ונתן מאור ודעת אדמו"ר ז"ל, להיות ביכלת לקבל מאתו.

מב.

(באור-הלקוטים, השמטות בסוף הספר)

מה שאמר רבי אברהם (ב"ר נחמן) ז"ל על ענין 'ארץ-ישראל': כי בא אצלו במוחו בהיותו בברסלב על ציון מוהרנ"ת זיע"א, ענין גורא על ארץ-ישראל: "כי עתה בזה הזמן, הנסיון הגדול והמניעה היותר גדולה מדרכי הקדשה פראוי - בודאי היא ארץ-ישראל!"

וכמו שאמר רבנו ז"ל ומובא בלקוטי-מוהר"ן סימן כ': "כי היום, המניעות הגדולות מארץ-ישראל, הם: "מוצאי דבת הארץ" (במדבר יד, לז), ולא היום!" - וכמו שאמר רבנו ז"ל על-עצמו: "כשהאדם כבר מדלג על הכל, עוד צריך לעמוד בנסיון, שלא לחלק עליו כלל חסוֹשֵׁלוֹם!"

ובן היום - הנסיון לכל הוא: "שלא לחלק כלל חסוֹשֵׁלוֹם על הנסיעה מפל בני-ישראל, לארץ-ישראל!"

ושיתפלו היום על הצדיקים: "שיחשקו לארץ-ישראל פראוי!" - כמובא בלקוטי-מוהר"ן סימן קנ"ה.

ובן להתפלל על אנ"ש היום: "שישתוקו כלם לארץ-ישראל!"

מג.

(ספר-המדות, עניני 'ארץ-ישראל')

[א] על-ידי ישיבת ארץ-ישראל, משיגין השגחת השם-יתברך על העולם (ארץ-ישראל ח"ב א).

[ב] לפי החדוש שאדם מחדש בתורה, פן נמשך לו הארה מקדשת ארץ-ישראל (ארץ-ישראל ח"ב ב; חדישין דאורייתא ח"ב א).

[ג] על-ידי השתוקקות שאדם משתוקק לביאת ארץ-ישראל, על-ידי-זה נשפע פרנסה גדולה (ארץ-ישראל ח"ב ג).

[ד] מי שהוא מפרנס את הרבים, על-ידי-זה ממשיך הברכה מארץ-ישראל לחוץ-לארץ (ארץ-ישראל ח"ב ד; צדקה ח"ב טז).

[ה] מי שמשתוקק לארץ-ישראל, על-ידי-זה מעורר השתוקקות אצל אביו ואמו, הינו נשמותיהם, ובאים לארץ-ישראל, והקדוש-ברוך-הוא בא עמם ומצפים ומשתוקקים אליו (ארץ-ישראל ח"ב ה).

[ו] על-ידי הממון שנותן לעניי ארץ-ישראל, על-ידי-זה ממונו נתקיים בידו (ארץ-ישראל ח"ב ו; צדקה ח"ב יז).

[ז] על-ידי בנין שבונה בארץ-ישראל, זוכה להתנשאות (התנשאות מא).

[ח] המעשר מסגל לעשירות, דוקא בארץ-ישראל (ממון ג).

[ט] על-ידי השתוקקות שאדם משתוקק לקבורת ארץ-ישראל, על-ידי-זה נשפע פרנסה גדולה (ממון ח"ב ז).

[י] הדר בארץ-ישראל, שרוי בלא עון (תשובה יח).

"וְאַתֶּם אַל תִּירְאוּ אֶת עַם הָאָרֶץ, כִּי לַחֲמֹנוּ הֵם, סוֹר צֶלֶם מֵעֲלֵיהֶם, וְהוּא אֲתֵנוּ אַל תִּירָאם" (במדבר יד, ט)

מד.

(ח"א לא, ט)

מי שהוא במדרגת 'אברהם', הינו בחינות "בעל נפש" (משלי כג, ב) - אזי בודאי כל אכילותיו וסעודותיו בבחינת "לחם הפנים" (שמות לה, יג)

וזוה בחינת (שמואל-א כא, ז): "לחם הם ביום הלקח"ו" - הינו: "לחם הפנים" - הם "לחם חם", דרגין ד'אברהם', שהוא בחינת (בראשית יח, א): "כחם היום".

ואז כל העפ"ם וכל הפוכבים-ומזלות שהם תחתיהם, כלם טורחין בשביל זה האיש.

בבחינת (תהלים קי, א): "שב לימיני", בחינת 'אברהם'. "עד אשית אויביך הדום לרגליך" (שם) - שהם טורחים בשביל פרנסתך.

בבחינת (במדבר יד, ט): "לחמנו הם סר צלם מעליהם" - פי "מראה חמה עמקה מן הצל" (בבא-בבא פד.), "חמה", בחינת: "כחם היום", בחינת "לחם חם".

אבל כש"סר צלם" - אזי נתעלה ונתראה "מראה חמה", דרגה ד'אברהם', והם נשפלים תחתיו, בבחינת: "עד אשית אויביך הדום" וכו'.

ולעתיד יתגלה בחינת 'פנים', פי עכשו "פני ה'", מסתר בדרך הטבע, בהנהגת המזלות, ו"מראה החמה עמקה מן צלם", ועפ"ם נקראים 'צל', כמו שכתוב

(ישעיה יח, א): "צִלְצַל כְּנַפִּים", שֶׁהַכְּנַפִּים וְהַהֶסְתֵּרָה שֶׁהִנְהַגְתּוּ מִכְנָף וּמִסֹּתֵר בָּהֶם.

כִּי אַף שִׁישְׂרָאֵל עֵקֶר - עַל-כִּלְזָה הָעִבוּרִים מִכַּסִּין עֲלֵיהֶם, כָּאִלוּ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל-יַדֵּי הַבּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת בְּעֶצְמוֹ.

אַךְ לְעֵתִיד-לְבוֹא - יַעֲבִיר אוֹתָם, וְאִז יִקְיָם: "סֵר צֶלֶם", וַיִּתְגַּלֶּה אֹרֶן הַשָּׁמַיִם, בְּבַחֲיִנוֹת (מִלְאֲכֵי ג, כ): "וַיִּזְרַח לְכֶם יְרֵאֵי שָׁמַי שָׁמַי", לֹא כִּמוֹ שֶׁהָיוּ מִקֶּדֶם "מֵרְאֵה חֲמָה עֲמֻקָּה".

מה

(ח"א נז, ו)

עֵקֶר הַמִּזְרָא שְׁמֵתִירָאִין מִן הָאָדָם, בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ט, ב): "וּמִזְרָאֲכֶם וְחִתְכֶם" - אִינוּ אֶלָּא עַל-יַדֵּי הַצֶּלֶם אֱלֹקִים" שֶׁבִּפְנֵי הָאָדָם (בְּרֵאשִׁית א, כז), וְעַל-יַדֵּי הַצֶּלֶם, הָאָדָם הוּא אָדָם, וְכֵשׁ "סֵר צֶלֶם" (בַּמִּדְבָּר יד, ט), [או: וּכְשֶׁסֵּר צֶלֶם] - אִזִּי יוֹצֵא מִיָּגֶדֶר אָדָם לְיָגֶדֶר בְּהֶמָּה, וְאִז "סֵר מִזְרָאוֹ" (שְׁבַת קנא:).

וְעֵקֶר הַצֶּלֶם הַמְאִיר בְּפָנֵי הָאָדָם - הִיא הַחֲכָמוֹת הַבוֹרְא, שֶׁנִּתֵּן לָאָדָם יִתְרוֹן עַל הַבְּהֶמָּה, הִיא הַמְאִירָה בְּפָנֵי אָדָם, בְּבַחֲיִנַת (קֹהֶלֶת ח, א): "חֲכָמַת אָדָם תְּאִיר פָּנָיו".

וְ"עַל-יַדֵּי הַפְּעֵס, אִם חָכָם הוּא חֲכָמָתוֹ מִסֹּתְלֻקָּת" (פְּסָחִים סו:), וְאִז "צִלּוֹ סֵר", וּפְנֵיו נוֹפְלִים, בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ד, ו): "לָמָּה חָרָה לָךְ וְלָמָּה נָפְלוּ פָנֶיךָ". וְכֵשׁ אִין לֹו פָּנֵי אָדָם - אִזִּי "מִזְרָאוֹ סֵר" (שְׁבַת קנא: זֶה־הוּא מִשְׁפָּטִים קכח: בְּרֵאשִׁית י"ב, יב) - כִּי "נִמְשַׁל בְּבַחֲמוֹת" (תְּהִלִּים מט, יג), וְצָרִיו מְצָרִים לוֹ.

וְעַל-יַדֵּי הַצֶּלֶם וְהַתְּעֵנִית' - מִתְקַן פָּנָיו, וּמִחֲזִיר לְעֶצְמוֹ הַחֲכָמָתוֹ, שֶׁהִיא צִלְמוֹ הַמְאִיר בְּפָנָיו.

וְאִז הַכֹּל יֵרְאִים מִפְּנֵי, וְ"אוֹיְבָיו נוֹפְלִים לְפָנָיו" (בְּבֵא-קָמָא יז.). "לְפָנָיו" דִּיקָא - כִּי עֵקֶר נְפִילָתָם, מִחֲמַת הַפָּנִים. וְכִלְזָה נַעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי הַצֶּלֶם וְכֹוּ וְכֹוּ.

"אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתָּה ה'" (בַּמִּדְבָּר יד, יד)

מו

(ח"א י, ח)

הַתּוֹרָה בְּנִגְלָה - הוּא בְּחִינַת: "עֵין בְּעֵין" (בַּמִּדְבָּר יד, ד).

"וְעֵתָּה יִגְדַל נָא כַח ה' בְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְאֹמֹר"

(בַּמִּדְבָּר יד, יז)

כ"ח אֶתְנוּן דְּקָמָא מִדְּמָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית. דְּאֶתְמַר בְּהוּן: "וְעֵתָּה יִגְדַל נָא כַח ה'". (זֶה־ר פְּנִיחָס רמד:)

"וְעֵתָּה יִגְדַל נָא כַח אֲדַנִּי" - וְאִיְהִי כ"ח אֶתְנוּן דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית. (תַּקּוּנֵי זְהַר קמז:)

מז

(ח"א יט, ו)

כְּשִׁמְעָלָה ה' טוֹב-שְׁבַתְרָגוּם וּמִשְׁלִים אֶת הַלְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, "שָׁבוּ נִבְרָא הָעוֹלָם" (בְּרֵאשִׁית י"ח, ד) - עַל-יַדֵּי-זֶה נִתְעוֹרְרִין וְנִתְגַּדְּלִין הַכַּח שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ שֶׁיֵּשׁ בְּכָל דָּבָר שֶׁבָּעוֹלָם. כִּי כָל דָּבָר יֵשׁ בּוֹ כְּמָה 'צְרוּפֵי-אוֹתִיּוֹת' שָׁבוּ נִבְרָא זֶה הַדָּבָר.

זֶה (בַּמִּדְבָּר יד, יז): "וְעֵתָּה יִגְדַל נָא כַח ה' בְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְאֹמֹר". "לְאֹמֹר, דָּא גְלוּי עֲרִיּוֹת" (סְנֵהֲדִין נו:), הִינְנוּ בְּחִינַת הַמְדוּרָה שֶׁל תְּאוֹת-נְאוּף שֶׁל הַשְּׁבָעִים אֲמוֹת, שְׁבָעִים לְשׁוֹן, שֶׁנִּתְבַּטַּל עַל-יַדֵּי הַדְּבוּר שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ.

וזהו: "כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר" - הִינּוּ כְּפִי
הַדְּבֹר שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, שְׁעַל־יָדוֹ
נֶאֱסַר עֲרִיזוֹת וְנִתְבַטַּל 'תְּאֻת־נְאוּף' [שְׁהִרַע
הַכּוֹלֵל שֶׁל 'תְּאֻת־נְאוּף' שֶׁכָּל הַשְּׂבָעִים-לְשׁוֹן כְּלוּלִין בוֹ,
נוֹפֵל וְנִתְבַטַּל עַל־יְדֵי לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ] - כְּמוֹ-כֵן "יִגְדַּל
בַּח ה'".

כִּי כְּפִי הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁמְשַׁלִּים אֶת הַדְּבֹר
שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא בַחֲנִינָה
'שְׁבִירָה וּבִטּוֹל תְּאֻת־נְאוּף' - בֵּן נִתְגַּדַּל
וְנִתְעוֹרַר "בַּח ה'" שֶׁבְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית -
שֶׁהֵם הָאוֹתִיזוֹת שֵׁישׁ בְּכָל דָּבָר וְדָבָר
שֶׁבְּעוֹלָם.

[לְקוּטֵי-עֲצוֹת, קֹדֶשֶׁה א: וְזֶה זֹכֵיךְ עַל־יְדֵי קֹדֶשֶׁת
הַלְשׁוֹן וְהַדְּבֹר שֶׁמְקַדְּשִׁין אוֹתוֹ בְּדְבוּרִים קְדוּשִׁים].

"ה' אָרְךָ אִפִּים וְרַב חֶסֶד נָשָׂא עֵוֹן וּפָשַׁע
וְנִקָּה לֹא יִנְקָה פֶקֶד עֵוֹן אָבוֹת עַל בְּנִים עַל
שְׁלֹשִׁים וְעַל רַבְעִים" (בַּמִּדְבָּר יד, יח)

"אָרְךָ אִפִּים" - לְצַדִּיקִים וְלְרָשָׁעִים.
(רש"י, סְנֵהֲדָרִין קִיא.)

מח.

(ח"א ח, א-ב-ג-ד)

הַנֶּה יָקָר גְּנוּחֵי וְנֶה (שְׁקוּרִין: קְרַעֲכֶץ) מֵאִישׁ
יִשְׂרָאֵלִי, כִּי הוּא שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹנוֹת.

כִּי עַל־יְדֵי הַנְּשִׁימָה שֶׁהוּא הַרְוַח־חַיִּים,
נִבְרָא הָעוֹלָם וְכוּ', וְהוּא גַם-כֵּן 'חַיּוֹת
הָאָדָם', כִּי 'חַיּוֹת־הָאָדָם' הוּא הַנְּשִׁימָה וְכוּ'.

נִמְצָא: כִּי עֵקֶר 'חַיּוֹת כָּל הַדְּבָרִים' הוּא
בַּבְּחִינָה 'רוּחַ'. וְכַשֵּׁי 'חֶסְרוֹן'
בְּאִיזָה דְבָר, עֵקֶר הַחֶסְרוֹן, הוּא בַּבְּחִינָה
הַרְוַח־חַיִּים שֶׁל אוֹתוֹ הַדְּבָר, לְאֲשֶׁר הַרְוַח
הוּא הַמְּקִיִּם הַדְּבָר - וְהָאֲנָחָה הוּא 'אֲרִיכַת־
הַנְּשִׁימָה'.

וְהוּא בַּבְּחִינָה (שְׁמוֹת לֵד, ו): "אָרְךָ אִפִּים" -
דִּהִינּוּ (תְּרַגּוּם-יִזְנַתָּן שָׁם; יְרוּשְׁלָמִי תַעֲנִית פ"ב
ה"א): "מֵאֲרִיךְ רוּחָה".

וְעַל-כֵּן כְּשִׁמְתָאֲנַח עַל הַחֶסְרוֹן וּמֵאֲרִיךְ
רוּחָה, מִמְּשִׁיךְ 'רוּח־חַיִּים'
לְהַחֲפֹרוֹן - כִּי עֵקֶר הַחֶסְרוֹן הוּא
'הַסְתַּלְקוֹת הַרוּח־חַיִּים', וְעַל־יְדֵי הָאֲנָחָה
מְשַׁלִּים הַחֶסְרוֹן.

אֵךְ מֵאִין מְקַבְּלִין הַרְוַח־חַיִּים?! -
מֵהַצַּדִּיק וְהָרַב שְׂבִדוֹר וְכוּ'!

כִּי עֵקֶר 'רוּח־חַיִּים' הוּא בְּהַתּוֹרָה,
וְהַצַּדִּיקִים דְּבָקִים בְּתוֹרָה. וְכַשֵּׁהוּא
מְקַשֵּׁר לְהַצַּדִּיק וְהָרַב שְׂבִדוֹר - אֵז כַּשֵּׁהוּא
מֵתְאַנַּח וּמֵאֲרִיךְ רוּחָה, מִמְּשִׁיךְ מִמְּנוֹ 'רוּח־
חַיִּים'.

אֵךְ רְשָׁעִים "הַדּוֹבְרִים עַל צַדִּיק עֵתָק
בְּגִאוּה וּבִזּוֹ" (תְּהִלִּים לֵא, יט) - מֵאִין
מְקַבְּלִין הֵם הַרוּחַ לְהַשְׁלִים הַחֶסְרוֹן?!
אֵךְ יֵשׁ רַב דְּקַלְפָּה, בַּחֲנִינָה 'עֲשׂוֹ', כְּמוֹ
שְׁכַתּוֹב (בְּרֵאשִׁית לֵג, ט): "יֵשׁ לִי רַב".
בַּחֲנִינָה "אֵלוּפֵי עֲשׂוֹ" (שָׁם לֵו, מ), וְתְרַגּוּמוֹ:
"רַבְרַבִּי עֲשׂוֹ". וּמֵהֵם מְקַבְּלִין הַרְשָׁעִים
הַרוּחַ, וְהוּא בַּחֲנִינָה 'רוּח־הַטְּמָאָה' וְכוּ'.

וְזֶהוּ בַּחֲנִינָה: "אָרְךָ אִפִּים לְרָשָׁעִים" וְכוּ'
(עֲרוּבִין כב. יוֹמָא סט: סְנֵהֲדָרִין קִיא: יְרוּשְׁלָמִי
תַעֲנִית פ"ב ה"א).

אֵךְ הַדְּבוּק בְּצַדִּיקִים - מְקַבֵּל הַרוּח־
חַיִּים, שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹן, מֵהַצַּדִּיק
וְהָרַב דְּקֹדֶשֶׁה וְכוּ'.

מט.

(ח"א עב)

גַּם לְמַעַלָּה כְּבִיכּוֹל אֲצִלוּ יְתַבְּרָה, מְצִינּוּ
בַּחֲנִינָה 'צַר־הָרַע', כְּמוֹ שְׂדָרְשׁוֹ רַז"ל

(בראשית-רבה יב; רש"י בראשית א, א): "בתחלה עלה במחשבה לברא את העולם במדת-הדין" - שזה בחינת 'יצר-הרע', ואחר-כך כביכול שבר ה'יצר-הרע, 'ושתף מדת רחמים' וכו'.

ומזה הפח נשתלשל ונמשך פח למטה לשבר ה'יצר-הרע' - כי לולא זאת לא היה פח לשבר ה'יצר-הרע'.

וכן מבאר לשון זה בגמרא (יומא סט): "זו היא גבורת גבורתו שפובש את יצרו, שנותן ארך אפים לרשעים".

נמצא: שמה שהשם-יתברך פובש מדת-הדין ומאריך אפו - הוא בחינת 'שבירת ה'יצר-הרע' אצלו יתברך. ועין ב'זהר' בכמה מקומות: שבחינת 'מדת-הדין' הוא 'שרש בחינת ה'יצר-הרע'.

שאר עניני י"ג מדות של רחמים - נמצאים באריכות בפרשת פי תשא -

"סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך, וכאשר נשאתה לעם הזה" (במדבר יד, ט)

ג.

(ח"ב ז, גיא)

עקר הרחמנות הוא: פשישראל עם קדוש" (דברים ז, ו; יד, ב; יד, כא; כו, יט), נופלין חסוֹשֵׁלוֹם בעוונות רחמנא-לצלן.

וזהו משאוי כבד מאד, שאי-אפשר לשא כלל - פי הם רחוקים לגמרי מעוון, ואין שייך להם כלל כלל לא, לפי גדל קדשתם משרשם וגדל דקותם ורוחניותם. וזהו עקר הרחמנות, להוציאם מהמשאוי הכבד של עוונות.

ועל-כן משה רבנו עליו-השלוֹם, בכל-עת שנפלו ישראל באיזה עוון, היה מוסר נפשו עליהם והתפלל בעדם, כגון ב'מרגלים' וכיוצא. כי ידע: שלפי קדשת ישראל ודקותם, הם רחוקים מעוון, ואי-אפשר להם לשא כלל המשא הכבד של עוון.

ובזמן שבית-המקדש היה קים, היינו נקיים מעוונות - פי "תמיד של שחר היה מכפר על עברות של לילה, ותמיד של בין-הערבים היה מכפר על עברות של יום" (רש"י ישעיה א, כא).

כי ישראל "עם קדוש", לפי גדל רוחניותם ודקותם וכו', צריכין את הבית-המקדש שיכפר בכל-יום. ומעת שחרב, אין מי שיכפר בעדנו.

וזה בחינת 'חנפה!' - פי כל אחד ואחד, כפי מה שזוכה לפעל בקשתו ביום-הכפורים, דהינו בקשת "סלח נא" - כן יש לו 'חנפה'!

כי משה רבנו בקש (במדבר יד, ט): "סלח נא לעון העם הזה" - על חטא המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש, כמו שאמרו רז"ל (תענית כט. סוטה לה): "אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם בכיה לדורות".

כי "אותו הלילה" (במדבר יד, א - ויבכו העם בלילה ההוא) ליל תשעה-באב היה שבו נחרב הבית-המקדש - ומשה רבנו בקש על-זה: "סלח נא", כי בזה החטא והפגם תלויים כל העוונות, פי על-ידי-זה נחרב הבית-המקדש.

וכשזכה לפעל בקשתו - מזה נעשה בחינת 'חנפת הבית', בחינת 'חנפה', הפך 'חרבן הבית'.

וְכֵן כָּל־אֶחָד כְּפִי מָה שִׁזְכָּח לַפֶּעַל בַּקֶּשֶׁת
 "סֶלַח נָא" בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, שְׁעַל־יַד־
 זֶה נִתְתַּקֵּן פָּנִים 'חֲרַבֵּן הַבַּיִת' - כְּמוֹ כֵן נַעֲשֶׂה
 בְּחִינַת 'חֲנֻפֵת הַבַּיִת', בְּחִינַת 'חֲנֻפָה'.

וְעַל־כֵּן רָמַז מֹשֶׁה רַבְּנוּ צְרוּפָה 'חֲנוּפָה',
 בַּפְּסוּק: "סֶלַח נָא" - כִּי "סֶלַח
 נָא לְעֵינֵי הָעָם הַזֶּה כִּי־גָדַל חַסְדְּךָ וְכֹאשֶׁר
 נָשִׂאתָה וְכוּ', הוּא רְאשֵׁי־תְבוּת: 'חֲנוּפָה',
 כִּי 'חֲנֻפָה' נַעֲשֶׂה עַל־יַד־ "סֶלַח נָא" וְכוּ'
 כַּנִּל.

"וַיֹּאמֶר ה' סֶלַחְתִּי כְּדַבְּרְךָ" (בַּמִּדְבָּר יד, כ)

נא.

(ח"א קעז)

יֵשׁ צְדִיקִים־אֲמִתִּיִּם, שְׂיֵשׁ לָהֶם כַּח
 כְּשִׁשׁוּתֵיךָ יֵיךְ לַפְּעָמִים, לְמַחֵל עֲזוֹנוֹת
 עַל־יַד־יָזָה.

[חֲיֵי־מוֹתֵר"ן קִיז: בְּשַׁבַּת שְׁלֹפְנֵי חֲתָנָת בְּתוֹ מְרִים' ז"ל,
 פְּרֻשֶׁת נח תקס"ה אָמַר רַבְּנוּ ז"ל הַתּוֹרָה הַזֶּה - וְאָמַר אָז:
 "מִי שִׁיכּוֹל לְשִׁתּוֹת, יְכוּל לְכַפֵּר עֲזוֹנוֹת". "אִז אֶגֻּטְעֵר
 יוֹד טִיט אַ טְרִינק וויין, קען ער מוּחֵל עֲזוֹנוֹת זיין".]

כִּי "יֵיךְ יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת, זָכָה נַעֲשֶׂה
 רֹאשׁ" וְכוּ' (יוֹמָא עו:), וְכַשְׁנַעֲשֶׂה 'רֹאשׁ',
 בְּחִינּוֹת 'מַחִיךְ' - עַל־יַד־יָזָה יְכוּל לְכַפֵּר
 עֲזוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (מְשַׁלֵּי טז, יד): "וַאִישׁ חָכֵם
 יִכְפָּרְנָה".

וְזָהוּ (בַּמִּדְבָּר יד, כ): "וַיֹּאמֶר יי' סֶלַחְתִּי
 כְּדַבְּרְךָ" - רְאשֵׁי־תְבוּת: "כּוּס"י"
 (תַּחֲלִים כג, ה - "כּוּסֵי רִיזָה").

"כְּדַבְּרְךָ" - דְּבַר' רְאשֵׁי־תְבוּת: "דְּשִׁנְתָה
 בְּשִׁמּוֹן רֹאשֵׁי" (תַּחֲלִים שם),
 בְּחִינַת 'שְׁלֵמוֹת־הַמַּחִיךְ', בְּחִינַת 'שִׁמּוֹן' וְכוּ'.

וְזָהוּ: "סֶלַחְתִּי כְּדַבְּרְךָ" - שְׁהַסְּלִיחָה
 כְּדַבְּרְךָ דִּיקָא, כְּפִי בְּחִינַת "דְּשִׁנְתָה
 בְּשִׁמּוֹן רֹאשֵׁי" שְׁאֵתָה זֹכָה.

הֵינּוּ: כְּפִי הַמַּחִיךְ שִׁזְכָּח הַצְּדִיק הָאֲמֵת
 עַל־יַד־יָזָה שְׁתִּיתָ הֵייךְ, כְּמוֹ־כֵן זֹכָה
 לְסֶלִיחוֹת־עֲזוֹנוֹת'. כִּי עָקַר הַסְּלִיחָה, עַל־יַד־
 הַחֲכָמָה וְהַמַּחִיךְ הַקְּדוּשִׁים שְׁמֻקְבֵּל.

נב.

(ח"ב סו)

כְּשִׁנְתַּרְצָה הַקְּדוּשֵׁי־בְרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל
 בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים וְאָמַר: "סֶלַחְתִּי

כְּדַבְּרְךָ" (בַּמִּדְבָּר יד, כ - עַל־פִּי רַשִׁי כִּי־תִשָּׂא לִּי, יא;
 עֲקֵב ט, יח) - אִזִּי כְּבִיכּוֹל נִגְדֵּל "שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ
 הַמְּשַׁתָּף בְּשִׁמּוֹנוֹ" (ירושלמי תַּעֲנִית יא.).

וְעַל־כֵּן נִצְטוּוּ תַּכְּף אַחַר יוֹם־הַכַּפּוּרִים
 עַל שַׁבַּת (שְׁמוֹת לה, א-בג) - כִּי
 "שַׁבַּת שְׁמָא דְקַדְשָׁא־בְרִיךְ־הוּא" (זֶהר יתרו
 פח:): כַּנִּל.

וְעַל־כֵּן קוֹרִין מְחַרַּת יוֹם־הַכַּפּוּרִים "שֵׁם
 ה'" - כִּי אַחַר הַמְּחִילָה וְהַסְּלִיחָה
 שְׁנַעֲשֶׂה בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, נִגְדֵּל שֵׁם ה'.

"וַיִּמְלֵא כְבוֹד ה' אֶת כָּל הָאָרֶץ" (בַּמִּדְבָּר יד, כא)

נג.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן לב)

יֵשׁ שְׂבָאִים עֲלֵיהֶם מַחְשְׁבוֹת עַל הָאֲמוּנָה,
 מַחְמַת שְׁלֵא נוֹלְדוּ בְּקִדְשָׁה פְּרָאוּי.
 וַיֵּשׁ שְׁהוֹסִיפוּ עַל־זָה מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים
 שְׁעָשׂוּ בְּעֶצְמָם, כִּי יֵשׁ עֲבֻרוֹת שְׁמִזְזִיקִים
 וּפּוֹגְמִים אֶת הָאֲמוּנָה.

וְלָזָה צְרִיכִין בּוֹשָׁה וְלִבְנִשְׁבָּר! - שְׁמִי
 שְׂיֵשׁ לוֹ חֲקִירוֹת וּמַחְשְׁבוֹת אֵלּוֹ חֶסֶד

ושלום, ראוי לו להתביש מאד: על אשר נולד בגשמיות בזה, או שעשה מעשים כאלו שבא לזה שיבואו לו מחשבות כנגד אמונתנו הקדושה, "וכבוד ה' מלא את כל הארץ" (במדבר יד, כא)!

כי "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיהו ו, ג) - ועליו באים מחשבות חסד ושלום, לגרשו ולעקרו מאלקים חיים.

ועל-ידי 'בושה' ו'לבנשבר' - מגרש ומשבר ה'קירות' וה'מחשבות' הנ"ל.

"ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו"

(במדבר יד, כד)

נד.

(ח"ב, ח)

צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי מנהיג אמת' להתקרב אליו, כי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת רוח-נבואה'.

וגם עכשו שבטלה ה'נבואה', אף-על-פי-כן בהכרח שיהיה להמנהיג בחינת: "רוח אחרת" (במדבר יד, כד), מה שאין נמצא בשאר ההמון, שעל-ידי-זה זכה להיות מנהיג - כי בלא זה, מפני מה יזכה זה דיקא להיות מנהיג ולא אחר.

אך באמת, כל מנהיג ומנהיג של ישראל, המוציא והמביא את ישראל, בודאי יש לו בחינת "רוח אחרת", בחינת (במדבר כז, יז-יח): "איש אשר רוח בו, אשר יוציאם ואשר יביאם", אשר מחמת זה נעשה הוא דיקא מנהיג לישראל.

וזה ה"רוח אחרת" - הוא בחינת רוח-הקדש', רוח-נבואה' - אף-על-פי שעכשו אין נמצא רוח-נבואה' רוח-הקדש' ממש - אף-על-פי-כן בודאי יש לו בחינת "רוח אחרת" הנמשך מן הקדשה, מה שאין נמצא בשאר ההמון, שזהו גם-כן בחינת רוח-הקדש', אף-על-פי שאינו רוח-הקדש' ממש לידע עתידות.

ועל-ידי בחינת ה'רוח-הקדש' שיש להמנהיג האמת', בחינת רוח-נבואה' - על-ידי-זה, כל המתקרבים אליו, נתחזק ונתתקן אצלם האמונה האמתיות דקדשה, ונתתקן ונתברר אצלו בחינת המדמה.

"יום לשנה יום לשנה" (במדבר יד, לד)

נה.

(ח"א, נד, ו)

המוציא דבה, נופל לבהמיות. ועל-כן נתגבר עליו פח-המדמה', פח-הבהמיות'.

כי "מוציא דבה הוא כסיל" (משלי י, יח) - וכשה'דעת' נסתלק ממנו - נופל מאהבת השם-יתברך', ל'אהבת הבהמיות'.

וזהו (בראשית מא, א): "ויהי מקץ שנתים ימים". "שנתים ימים" - הוא בחינת "מוציאי דבה" (במדבר יג, לב; יד, לו), הנאמר בהם (במדבר יד, לד): "יום לשנה יום לשנה" - שעל-ידם נתקלקל ונפגם בחינת 'אהבה' דקדשה, בחינת: "וקמץ הפה" (ויקרא ה, יב).

[קמץ-קמיצה' הוא בחינת 'אהבה', על-ידי ה'פיה' שהוא בחינת 'חסד'. (תפינת-אור ה. יט: ככו).]

וְזֶה: "מִקֵּץ" - בְּחִינַת פְּגַם הַקַּמ"ץ. "וּפְרַעַה חֵלֶם" - הֵינּוּ הַפְּחֵה־הַמְדַמָּה וְכוּ'.

"בַּמִּדְבָּר הִזָּה יִתְמָוּ וְשֵׁם יִמְתּוּ" (בַּמִּדְבָּר יֵד, לַה)
- עֲנִין מְתֵי מְדַבֵּר -

מִצּוֹת נְסָכִים' (בַּמִּדְבָּר טו, א-טז)

נז.

(ח"א מא)

"הַרוּצָה לְנִסְף יִין עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּה, יִמְלֵא גְרוֹנָם שֶׁל תַּלְמִידֵי־חֲכָמִים" (יוֹמָא עא.).

"לְנִסְף" - הֵינּוּ מְלוּכָה וּמְשֻׁלָּה. כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תַּהֲלִים ב, ו): "וְאַנִּי נִסְכָּתִי מִלְּפָי" וְכוּ'.

"יִין" - זֶה בְּחִינַת 'בִּינָה', שְׂרֵשׁ הַבְּכוּרָה, "יִין הַמְּשֻׁמַּח" (בְּרָכוֹת לה. יוֹמָא עו: סְנַחֲדְרִין ע. לְקוּטֵי־מוֹהֲרֵן ח"א יב, ד; ח"א מא). "מְזֻבָּה" - זֶה בְּחִינַת 'דִּינִים'. "תַּלְמִידֵי חֲכָמִים" - הֵם בְּחִינַת נְצִיחַ הַזֶּדֶד.

וְזֶהוּ פְּרוּשׁוֹ: הַרוּצָה לְהַמְלִיךְ וּלְהַמְשִׁיל וּלְהַמְתִּיק הַדִּינִים עַל־יַדֵּי שְׂרָשָׁם, שֶׁהוּא "יִין הַמְּשֻׁמַּח" - מַה יַעֲשֶׂה? - עֲצָה טוֹבָה עַל־זֶה: "יִמְלֵא גְרוֹנָם" - עַל־יַדֵּי דְקוּדִיּוֹ, אוֹ עַל־יַדֵּי פְּדִיּוֹן' (עֵין בְּפָנִים).

נח.

(ח"א מט, בסוף)

"הַרוּצָה שֶׁיִּנְסַף יִין עַל־גְּבֵי הַמְּזֻבָּה, יִמְלֵא גְרוֹנָם שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים יִין" (יוֹמָא עא.).

כִּי עֶפְרַיִם הָאֱלֹקוֹת הוּא בְּלֵב, הֵינּוּ הַחֲכָמָה־שֶׁבְּלֵב. כִּי קִדְּם הַבְּרִיאָה הָיָה אֹרֶךְ הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא אֵין־סוּף. נִמְצָא בְּשֶׁהֵלֵב בְּבְחִינַת (תַּהֲלִים קט, כב): "וּלְבִי חָלַל בְּקַרְבִּי", הוּא בְּחִינַת 'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם'. וְלִהְפֹךְ בְּשֶׁהֵלֵב אָטוּם בְּבְחִינַת "עֶרְלַת לֵב" (דְּבָרִים י, טז), הוּא מְקַלְקֵל אֶת הַבְּרִיאָה.

וְעַל־כֵּן הַצַּדִּיק שֶׁלְבּוֹ פְּתוּחַ בְּחֲכָמָה, עַל־יְדֵי־זֶה יוּכַל לְחַדֵּשׁ מַעֲשֵׂה

"תָּא וְאַחֲוֵי לָךְ מְתֵי מְדַבֵּר, אֲזִלִּי וְחִזִּיתִינְהוּ, וְדָמוּ כְּמֵאן דְּמַבְּסָמוּ" (בְּבֵא־בְּתָרָא עג:). [בֵּא וְאַרְאֵה לָךְ אֶת הַיְהוּדִים שְׁמַתּוּ בַּמִּדְבָּר, הִלְכְּתִי וְרֵאִיתִים, וְהָיוּ פְּנִיָהֶם צְהוּבוֹת פְּשְׁתוּיֵי יִין].

נו.

(ח"א ח, ח)

הֵינּוּ: שֶׁהָרָאָה לוֹ הַרְשָׁעִים שְׂאִינָם דְּבַקִּים בְּצַדִּיקִים, וְהֵם נִקְרְאוּ "מְתֵי מְדַבֵּר". כִּי "מְדַבֵּר לֹא הִיָּתָה רוּחַ צְפוּנִית מְנַשְּׁבַת בוּ" (יְבָמוֹת עב.), הֵינּוּ: בְּחִינַת 'רוּחַ־הַחַיִּים דְּקַדְשָׁה', בְּחִינַת "רוּחַ צְפוּנִית שֶׁהִיָּתָה מְנַשְּׁבַת בְּפִנּוּר שֶׁל דָּוִד" (בְּרָכוֹת ג:). כֵּן ל'.

וְהַרְשָׁעִים הִלְכוּ שְׂאִינָם דְּבַקִּים בְּצַדִּיקִים, וְאֵין לָהֶם הַרוּחַ־דְּקַדְשָׁה, וְהֵם "בְּחֵיָהֶם קְרוּאִים מְתִים" (שָׁם יח:), וְהָרָאָה לוֹ מַהִיכֵן מִגִּיעַ לָהֶם 'שְׁלֵמוֹת הַחֶסֶד'.

וְזֶהוּ שֶׁהָרָאָה לוֹ: "דִּהּוּ דָמוּ בְּמַבְּסָמִי", פִּרְשׁ רַבֵּנוּ שְׁמוּאֵל: "בְּשְׁתוּיֵי יִין" - בְּחִינַת "עֲשׂוּ אֲדָמוּנִי" (בְּרֵאשִׁית כה, כה), שֶׁהוּא הַדְּבִדְקֻלְפָּה, אֲשֶׁר מְשֵׁם מְקַבְּלִין הַרְשָׁעִים הַרוּחַ־חַיִּים שֶׁלָּהֶם לְהַשְׁלִים הַחֶסֶד.

בְּרֵאשִׁית, וְלַעֲשׂוֹת נִסִּים וּנְפִלְאוֹת בְּעוֹלָם. כִּי לֵב הַצַּדִּיק הַנּוֹלֵךְ, הוּא בַּחֲנִינֵת בְּרִיאַת הָעוֹלָם בְּנֹלֵל.

וְזֶה פְרוּשׁ מֵה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (ספָה מט.):
 "חֲמוּקֵי יִרְכִיף בְּמוֹ חֲלָאִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמֵן" (שִׁירֵי־הַשִּׁירִים ז, ב), אֵלֹהֵי הַשִּׁיתִּין שֶׁמְנַקְבִּין וּמְחַלְלִים עַד הַתְּהוֹם" - הֵינּוּ בַּחֲנִינּוֹת: "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי" (תְּהִלִּים קט, כב), כִּי "תְּהוֹם דָּא לְבָא" (זֵהרָה, וְזֶה (ספָה שָׁם): "חֲלָאִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמֵן, מַעֲשֵׂי יְדֵי אָמְנוֹתָו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא".

הֵינּוּ: שֶׁבַּחֲנִינּוֹת "חֲלָאִים", הֵינּוּ "שֶׁמְחַלְלִין עַד הַתְּהוֹם", בַּחֲנִינּוֹת: "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי", זֶה בַּחֲנִינֵת בְּרִיאַת־הָעוֹלָם.

כִּי בַּחֲנִינּוֹת "וְלִבִּי חָלַל", "חֲלָאִים שֶׁמְחַלְלִין", הוּא מִמֶּשׁ "מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמְנוֹתָו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא", כִּי זֶה הוּא בְּרִיאַת־הָעוֹלָם.

וְזֵהוּ: "הַרוּצָה לְנֶסֶף יִין וְכוּ', יִמְלֵא גְרוֹנָם" וְכוּ'. כִּי "גְרוֹנָם" - הוּא בַּחֲנִינֵת "שִׁיתִּין שֶׁמְחַלְלִין עַד הַתְּהוֹם", הֵם 'קָנָה וְלָבֵא'. וְעַל־יְדֵי הַיִּין נִפְתָּח 'חֲלַל הַלֵּב, בַּבַּחֲנִינֵת: "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי", כִּי "חֲמָרָא וְרִיחָנִי פִּקְחִין" (סִנְהֶדְרִין ע.).

וְעַל־כֵּן: "כָּל הַמְּמַלֵּא גְרוֹנָם וְכוּ', כָּאֵלֹהֵי מְנַסֵּף יִין" עַל־גַּבֵּי הַשִּׁיתִּין שֶׁמְנַקְבִּין וּמְחַלְלִין עַד הַתְּהוֹם.

נט.

(ספָה־מַעֲשֵׂי־יִתּוֹת, מַעֲשֵׂה ד' מִמְלֶכֶת שֶׁגִּזַּר שְׁמֵד)
 "וְאֲנִי נִסְכְּתִי מִלְּבִי עַל צִיּוֹן הַר קָדְשִׁי"
 (תְּהִלִּים ב, ו). אֶפְשֶׁר הֶרְמַז בְּזֶה: כִּי הַדְּמוּת אָדָם שֶׁהָעֵמִיד הַמְּלֶכֶת עַל הַר גְּבוּהָ, "אֵת זֶה לְעַמַּת זֶה" (קִהְלֵת ז, יד), כִּי הוּא כְּנֶגֶד

הַמְּלֶכֶת עַל צִיּוֹן הַר הַקָּדֵשׁ, כִּי שָׁם כְּלוּלִים כָּל חֻלְקֵי עוֹלָם וְכוּ', וְזֵהוּ: "הַר".

"נִסְכְּתִי" - לְשׁוֹן "נֶסֶף וַיִּצַק" (בְּרֵאשִׁית לז, יד).

ס.

(לְקוּטֵי־הַלְכוּת, הַעוֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְגִבּוֹת חוּבוֹ וְהִרְשָׁאָה ה, לַז־לח)

עַל־כֵּן נִסְמַךְ 'פְּרַשְׁת נִסְכִּים' אַחֵר 'פְּרַשְׁת הַמְּרַגְלִים' - לְהַזְרוֹת: כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ יִגְמַר אֵת שְׁלוֹ בַּחֲסֵדוֹ.

כִּי אֶהְיֶה־עַל־פִּי שֶׁפָּגְמוּ הַמְּרַגְלִים בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּלִכְפֹּף, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה "גָּרְמוּ בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת" (תַּעֲנִית כט.), בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שֵׁנִי - אֶהְיֶה־עַל־פִּי־כֵן "אֵתָה מְרוֹם לְעוֹלָם ה'" (תְּהִלִּים צב, ט), כִּי סוּף־כָּל־סוּף יַעֲלֶה הַכֹּל, אֶפְלוּ מִתְּהוֹם־תַּחֲתִיּוֹת, שֶׁעַל־זֶה מְרַמֵּז 'פְּרַשְׁת נִסְכִּים'.

כִּי הַנִּסְכִּים מְרַמְזִים בְּיוֹתֵר, עַל גְּדֹל כַּח קִדְשֵׁת הַצַּדִּיקִי־אֲמֵת, שֶׁעוֹסְקִים בְּבִנְיַן הַמִּשְׁכָּן וְהַבֵּית־הַמְּקֹדֵשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת 'קִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה הֵם עוֹלִין לְבַחֲנִינֵת מְקוֹמוֹ־שֶׁל־עוֹלָם.

שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה הֵם מְכַפְּרִין עוֹזְנוֹת, וּמַעֲלִין כָּל אֶחָד מִמְּקוֹמוֹ הַנַּשְׁמִי לְמַעַלָּה מִהַמְּקוֹם, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינֵת כָּל הַקְּרִבְנוֹת שֶׁהֵיוּ בְּבֵית־הַמְּקֹדֵשׁ וְכוּ'.

אַבֵּל רַחֲמֵי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וַחֲסָדָיו גְּדוֹלִים וְעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד עַד אֵין חֶקֶר, וְצוּה בְּרַחֲמָיו "לְנֶסֶף נִסְכִּים לְתוֹךְ הַשִּׁיתִּין, שֶׁמְחַלְלִין וַיּוֹרְדִין עַד הַתְּהוֹם" (ספָה מט.) - שֶׁבִּשְׂעַת הַקְּרִבְנוֹת מְנַסְכִּים נִסְכִּים שִׁיּוֹרְדִים עַד הַתְּהוֹם.

כי יש נפשות שנפלו בעוונותיהם הגדולים וחרבים מאד עד ה'תהום-תחתיות' ממש וכו', וגם משם צריכין להעלות הנפשות.

"והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה וגו'; ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה וגו'"
(במדבר טו, יט"ב) - מצות חלה

"ראשית עריסותיכם חלה תרימו" וגו' - פקודת דא: להפריש חלה לכהן. חל"ה - הכי חושבניה: מ"ג ביצים וחומש ביצה, חד מחמט. ואית חומט חד מן חמטין, דאיהו ו'. ודא סימן מג"ו, דאיהו מ'יבא"ל ג'בריא"ל נ'וריא"ל.

חלה - שכינתא. דבאתר דאלין מלאכין תמן, אבהן תמן. ובאתרא דאבהן תמן, שכינתא תמן. ובה "ויחל", בה צלינא, הדא הוא דכתיב: "ויחל משה את פני ה' אלקיו" (שמות לב, יא), "ה' אלקים אתה החלות להראות את עבודך" (דברים ג, מד). ובה חלה זכות אבות. ובה תמה זכות אבות לרשעים, דהוו מקבלים אגרייהו בהאי עלמא.

דמסטרך דימינא, דתמן י' דאיהו חכמה, שרודא דשמא דידו"ד, דאיהו אחזי זכותא על בנהא מימינא, דתמן רמ"ח פקודין דעשה. מסטרך דאת ה' בתרא, דאיהו לטמאלא דגבורה, דתמן לא תעשה, דאינון ט"ס"ה, דתמן נדונין רשעים גמורים, תמה לון זכות אבות, ואתהפך לון שם ידו"ד, הוה"י. ואוליפנא מהמן הרשע: (אסתר ה, יג): "וכל זה איננו שונה לי". (זהר שלח קעד).

והוא בחינת ירשת ארץ ישראל, כי זאת המצוה נצטוו שיעשו תכה, כמו שכתוב (במדבר טו): "והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה, מראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה" (במדבר טו, יט"ב). כי "באתר דאבהן תמן, שכינתא תמן", דהיא בחינת חלה, היא ארץ ישראל.

ועל-ידי בחינת ארץ ישראל - לא די שנצול מרע-עין של רשעים, אלא גם רואה בהם מה שהם רצו לראות בו.

ועד עכשו עברו "משפיות לבם" (תהלים עג, ז), שהשיגו יותר ממה שהתאוו. ועכשו על-ידי "ויחל", על-ידי "חלה זכות אבות", על-ידי חלה תרומה, על-ידי ארץ ישראל - נעשה לבם "תוחלת ממשכה מחלת לב" (משלי יג, יב).

"ואם נפש אחת תחטא בשגגה וגו'. וכפר הכהן על הנפש השגגת בחטאה בשגגה"
(במדבר טו, כז)

טב.

(ח"א יט, בסוף)

ה'שוגג' - יש בו טוב ורע, שהמעשה הוא רע, וכונתו טוב, בחינת תרגום, בחינת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט), שמערב טוב ורע.

ולמעלות ה'טוב' מן ה'תרגום' - הוא על-ידי 'תקון השגגות', שצריך לתקן כל מה שחטא בשוגג.

סא.

(ח"א נה, ח)

על-ידי תפלה בתקונו, מתנוצץ אור זכות אבות, בבחינת: "חלה זכות אבות" (זהר שלח קעד). כי "חלה זכות אבות", על-ידי "ויחל משה" (שמות לב, יא), בחינת 'תפלה'. "ובאתר דאבות תמן, שכינתא תמן" (זהר שם), שהיא בחינת חלה, שהיא "גם זאת" (ויקרא כו, מד). כי 'צ"ס' בחינת חלה, שהיא "שעור מ"ג ביצים" (זהר שם).

סג.

(חיי-מוהר"ן דשו)

אמר: מה אתם יכולים לעשות תשובה, וכי מספיקים ימיכם וכחכם כלכם לתקן פגם אחד ממה שקלקלתם.

רק אני עושה תשובה בשבילכם, ויש לאלידי לתקן הכל, כל מה שקלקלתם עד הנה, רק העקר מעתה לא תעשו עוד.

ואפלו מהיום והלאה איני מקפיד על השגנות שתעברו חסו שלום

[ג"ב. מרמז בפסוק הנ"ל בפרשתן: "וכפר הכהן על הנפש השגנת בחטאה בשגגה".]

רק העקר: שעל-כל-פנים תשמרו עצמכם ממציד. ועוד דבר מזה הרבה.

"והיה אם מעיני העדה" (במדבר טו, כד)

סד.

(ח"א צד)

ה'עין' הוא **ה'חכמה'**, כי **ה'חכמי העדה'** נקראים **"עיני העדה"** (במדבר טו, כד - עין בבא-בתרא ד.). וכשיש לו עין כזה, כשסתכל בדבר מהעולם, בודאי נתעליו הניצוצות.

סה.

(ח"ב סז)

בשביל-זה נקראים הצדיקים "עיני העדה" (במדבר טו, כד - עין בבא-בתרא ד.), כי על-ידם נפתחין העינים.

שכל מי שמתקרב ונכלל בזה החן-האמת של הצדיק-האמת, נפתחין עיניו, ורואה ומסתכל על-עצמו, איך הוא אויז

בכל המדות שנמשכין מארבעה יסודות, שהם נמשכין מהצדיק, וגם יכול לראות ולהסתכל בגדלת השם ולהסתכל בעולם.

ואזי יש להעולם 'בעל-הבית' שהוא משגיח על העולם וכו'.

"ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם לדורתם ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת" (במדבר טו, לח)
- מצות 'ציצית' -

סו.

(ח"א ז, ד"ה)

על-ידי 'מצות ציצית', שהוא בחינת 'עינים' - האדם נצול מ'עצת הנחש', מ'נשואין של רשע', מבחינת 'נאוף'.

כי 'ציצית' שמירה ל'נאוף' - כמובא בתקונים (לז: - על בראשית ט, כג): "ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם" - זה בחינת 'ציצית'. 'וערות אביהם לא ראו' - כי ציצית מכסה על ערייו. אבל 'הם' דהוא יצר-הרע דמחפם גופה דבר-נש בעברה - הוא 'ארור', כמו שפתוב (שם שם, כה): 'ארור כנען', כמו שפתוב (שם ג, יד): 'ארור אתה מכל הבהמה'."

וה'שמלה, הינו 'ציצית' - הוא שמירה מ'עצת הנחש', מ'זהמת-הנחש'. ויכול לקבל העצות מצדיק, שהוא "כלה זרע אמת" (ירמיה ב, כא).

וזה פרוש (בבא-בתרא עד.): "אזלי וחזאי דהדרן לה עקרבי, וקימו פי חמרי חורתא" [הלכתי וראיתי שמסובבים אותו 'עקרבים', וגובהם הוא כחמורים לבנים] - זה בחינת 'ציצית', שהוא שמירה מ'עצת הנחש', מ'נאוף'.

כמו שאמרו חז"ל (מנחות מג): "איזה ענשו גדול, של לבן או של תכלת. משל לאחד שצוה להביא לו 'חותם של זהב' הינו 'תכלת', ו'חותם של טיט' הינו 'לבן'". וזה: 'חמרי' - לשון 'חמר וטיט'. 'חורא' - הינו 'לבן', כי עכשו זה עקר הציצית.

"ושמעתי בתקול שאומרת, אזי לי שנשבתי" (בבא בתרא שם), פירש רשב"ם: "על הגלות".

הינו: על-ידי 'ציצית' יכולין לבוא לעצת צדיקים, לבחינת 'אמת'. ועל-ידי 'אמת' באים ל'אמונה'. ועל-ידי 'אמונה' בא 'הגאולה'.

וזה ששמע חרטת השם-יתברך על הגלות - כי ה'ציצית' שהם "חמרי חורא" - גרם כל-זה.

וזהו (רות ג, ט): "ופרשת כנפך על אמתך" - כי 'ציצית דקדשה' שהם "כנפי מצוה" (תקוני-זהר כה: כו.) - הוא 'שמירת-הברית', והוא בחינת 'זיווג-דקדשה'.

[לקוטי-עצות, ברית ה: צריכין לזהר מאד במצות ציצית, ולכון בשעת עטיפת הציצית הקדושים ובברכתן: א) שיזכה על-ידי-זה ל'שמירת-הברית'. ב) ולעצות טובות ואמתיות. ג) ועל-ידי-זה יזכה ל'אמונה'. ד) ול'ארץ-ישראל'. ה) ולקרב את הגאולה. ו) ויזכה לתפלה. ז) ולעשות נסים ומופתים בעולם. ח) ויזכה ל'פרנסה' - כי עקר ה'פרנסה' תלוי ב'תקון-הברית'. ט) ועל-ידי-זה יזכה להבין בכל מקום שילמד, ויתגלו לו כל החכמות כשלהן-ערוך].

[לקוטי-עצות, ציצית א: 'ציצית' - א) שמירה ל'נאוף'. ב) ועל-ידי-זה נצולין מעצות הנחש, שהם דברי עצות רעות של הרחוקים מעבודת-השם, שהם מונעים הרבה מלהתקרב אל האמת, וזוכין לקבל 'עצות הצדיקים' והנלוים אליהם, שהם בחינת 'תקון-הברית'. ג) ועל-ידי-זה זוכין לאמת. ד) ואמונה. ה) ותפלה. ו) וארץ-ישראל. ז) ונסים. ח) ועל-ידי-זה תבוא הגאולה מהרה. ט) ויזכה ל'פרנסה'. י) ולהבין היטב בכל מקום שילמד.

עלינו צריכין לזהר מאד ב'מצות ציצית', ולכון בשעת עטיפת הציצית הקדושים ובברכתן: "שיזכה לכל-זה, על-ידי המצוה הקדושה הזאת!".

[לקוטי-עצות, עינים ב: עקר ה'נאוף' תלוי ב'עינים'. ועל-ידי שנוהרין ב'מצות ציצית' שהוא בחינת 'עינים', על-ידי-זה ממשיכין תקון ושמירה לזה].

סז.

(ח"א ז, בסוף; ספר-המדות, סגלה ח"ב יא)

סגלה לחולה: להסתכל על הציצית.

והסוד בפסוק (בראשית מח, ב): "הנה בנה יוסף בא אליך" - כי כל אלו התבות מרמזין על הציצית, דהינו מנין החוטין והחליות והקשרים, כמבאר ב'פרי-עץ-חיים' (שער הציצית פ"ד, בהג"ה).

וזהו: "הנה בנה יוסף בא אליך" - דהינו בחינת 'ציצית', בחינת 'שמירת-הברית' (עין שם באות ה) - על-ידי-זה (בראשית שם): "ויתחזק ישראל".

[פרי-עץ-חיים שם: הנה ה'ציצית' צריך שיחא בה: - חליות, קשרים, כריכות, וסימנם: 'חק-ד'. עם ח"י חליות, עם הקשרים, וד' כנפות - גימטריא 'כנ"ף'.

כי כל 'כנף' י"ג חליות, וחמשה 'קשרים' - הרי ח"י. וזה סוד 'כנ"ף' - רצה-לומר: כמנין 'כנ"ף' יש בין הכל. וזהו דרך כלל.

אבל דרך פרט: בכל 'כנף', ט"ל כריכות. ד' פעמים ט"ל כריכות, הם קנ"ו, כמספר 'יוס"ף'. וס' גודלים יש בכל הכנפות - כי ג' קשר אגודל בכל כנף, וי"ב גודלים בכל ציצית, שלישי גדיל, וב' שלישי ענף, הרי ט"ו בכל כנף, וד' פעמים ט"ו הם ס'.

וזה סוד (בראשית מח, ב): "הנה בנה יוסף בא אליך" - כמנין 'הג"ה' - גודלים. וכמנין 'בנ"ף' - חליות וקשרים, ו'יוס"ף' - חשבון כל (במצת-שמונים קתב: הרי ב"ן חליות וכ' קשרים בכל הכנפות, הרי כמנין 'בנ"ף') הכריכות יחד, ט"ל בכל כנף, והחוטין הם ל"ב והם שזורין, הרי ס"ד, כמנין: "בא אליך". והכל רמז ל'יעקב'. (עיר-שם עוד).]

סח.

(ח"א, ח-ט)

אַרְבַּע צִיצִית - הם בחינת ה'רוח-חיים', כמו שכתוב (יחזקאל לו, ט): **"מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בָּאֵי הָרוּחַ"**.

שְׁעַל-יְדֵי-זָה מִכְנִיעִין ה'רוח-סְעָרָה, ה'רוח' של ה'מתנגדים' החולקים על ה'צדיקים-אמתיים', ש'ממשיכין אריכת הרוח שלהם מה'רב דקלפה', בחינת: **"עֲשׂוּ אִישׁ שְׁעַר"** (בראשית כז, יא).

וְעַל-כֵּן צִיצִית הוא לשון 'שער', כמו שכתוב (שם ח, ג): **"וַיִּקְחֵנִי בְצִיצֵת רֵאשִׁי"** - כי על-ידם נכנע 'עשו איש שער' בחינת 'רוח-סְעָרָה'.

זָה בחינת 'טלית לבן', שנתעטף הקדוש-ברוך-הוא וסדר שלש-עשרה מדות" (ראש-השנה יז: ובמהרש"א) - כי ה'שלש-עשרה מדות' הן בחינות ה'רוח-חיים דקדשה' (עין בפנים).

זָהוּ בחינת 'טלית', שהוא ארבע כנפות, בחינות: **"הָרוּחַ מֵאַרְבַּע רוּחוֹת"**, כנ"ל.

וְהִינּוּ: 'טלית לבן' - הפך בחינות רוח דקלפה, בחינת 'עשו', שהוא 'אדמוני פלו באדרת שער' (בראשית כה, כה), ופרש רש"י: **"כְּטָלִית"** - בחינת 'טלית דקלפה', שהוא בחינת 'טלית אדום', שמשם נמשך ה'רוח של הרשעים'.

וְעַל-יְדֵי טָלִית דְּקַדְשָׁה, בחינת 'טלית לבן', מכניעין אותו - כי משם נמשך ה'רוח-חיים דקדשה', שהוא בחינת 'שלש-עשרה מדות של רחמים', כנ"ל.

וְעַל-כֵּן נִתְעַטַּף הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּטָלִית לָבָן דיקא וכו' - כי על-ידי 'טלית דקדשה', בחינות 'מקיף', בחינת ה'רוח-חיים', בחינות (קהלת א, ו): **"סוּבֵב סָבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ"** - נכנע 'טלית דקלפה', בחינת ה'רוח דקלפה'.

זָהוּ (איוב לח, יג): **"לֹאֲחֹז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וַיִּנְעֲרוּ רַשְׁעִים מִמֶּנָּה"** - כי על-ידי ה'ארבע כנפות', בחינת ה'רוח-חיים דקדשה', בחינת ה'ארבע ראשים' (עין שם בהתורה) - על-ידם **"וַיִּנְעֲרוּ רַשְׁעִים"**, בחינת (תהלים קמז, ו): **"מִשְׁפִּיל רַשְׁעִים עַדִּי אָרֶץ וְכוּ"**.

וַיִּנְיֶקֶת הַבוֹגְדִים וְהַרַשְׁעִים - הוא מבחינת 'פגם הבגדים', דהינו 'פגם הציצית', שהם ב'כנפי הבגד', דהינו: מ'פגם הארבעה יסודות', שאחזקתן ושרשם העליון הוא בחינת 'ארבע ציצית'.

זָה פְרוֹשׁ (בבא-בבא עג:): **"פִּסְקֵי הָדָא קָרְנָא דִתְכַלְתָּא דְחַד מְנִיְהוּ"** [תתכתי את כנף הטלית שהיה בה תכלת, של אחד מהם].

הִינּוּ: שפסק אחת מן ה'ציצית' שלהם, שזה בחינת מה שפסק ושיבר ה'מדה רעה' מאחד מ'ארבע יסודות' שהגביר והמשיך הרשע על-עצמו, שהוא ה'צנור' שלו, כי כל ה'מדות-רעות' נמשכין מ'ארבעה יסודות', ששרשם 'ארבע ציצית'.

וְדִיקָא אַחַר יְצִיאַת מִצְרַיִם, שֶׁקָּבְלוּ ה'תורה' אשר שם ה'רוח-חיים' - אז נתבטל בחינת 'מקצר רוח' (שמות ו, ט). **וְעַל-כֵּן נִזְכָּר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּפָרֶשֶׁת צִיצִית** (במדבר טו, מא) - כי 'ציצית' בחינת ה'רוח-חיים' וכו'.

[לקוטי-עצות, ציצית ב: 'ציצית' הם בחינת ה'רוח-חיים דקדשה', ועל-ידם משלימין כל ה'חסרונות' על-ידי

אֲנָחָה. וּמִכְנִיעוּיֵן הַרוּח־חַיִּים דְקַלְפָּה, ר'וּח־סְעָרָה, ר'וּח־
הַטְּמָאָה. וּמִפְרִישוֹיֵן וּמִגְרִישוֹיֵן הֶרַע מִן הַטוֹב מִכָּל הַמִּדּוֹת.
וְעַל־יְדִי־זָה מִכְנִיעוּיֵן הַחֹלְקִים וְהַרְשָׁעִים, וּמִשְׁפִּילִיֵן אוֹתָם
עַד־אַרְצָא].

ס.ט.

(ח"א יד, ה)

**עַל־יְדֵי שְׁמִפְשִׁיטִיֵן וּמִשְׁלִיכִיֵן מֵעֲלֵיהֶם
"הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים" (זכרִיָּה ג, ד) -
נִתְבַטְּלִים כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַמְּסַכִּים הַמְּבַדִּילִים
בֵּינָם לְבֵין הַקֹּדֶשׁ.**

**וְזָה (יִשְׁעִיָּה נח, יג): "וְכַבְּדִתוּ", "כַּבְּדֵהוּ
בְכַסּוֹת נָקִי" (זֶהר יתרו צג). "כַּסּוֹת נָקִי"
- הֵינּוּ: לְהַשְׁלִיךְ "הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים", כִּי זֶה
עֶקֶר 'כְּבוֹד הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ'.**

**וְזָה שְׁמוּבָא בַזְהַר (שָׁם): "כַּסּוֹת נָקִי, דָּא
כַּנְפֵי מִצּוּה" - הֵינּוּ 'שְׂכִינָה', "הַנִּקְרָאת
'מִצּוּה'" (תְּקוּנַי־זֶהר כא: מט: עג. עד. וְעוֹד).**

ע.

(ח"א יח, ו-ז)

**"מֵאֵי אֵיִת לָכוּ בְּהַדֵי קַרְטְלִיתָא דְדְבִיתָהוּ
דְרַבִּי חֲנִינָא בְּרִדּוּסָא, דְעֵתִידָה
לְשַׁדְיָא תְּכַלְתָּא בְּהַ לְצַדִּיקִי לְעֵלְמָא דְאַתִּי"
(בְּבֵא־בִתְרָא עֵד:).**

**"לְצַדִּיקִיָּא לְעֵלְמָא דְאַתִּי" - שְׁהַצַּדִּיקִים
מְשִׁיגִים הַתְּכַלִּית, שֶׁהוּא
עֵלְמָא דְאַתִּי.**

**וְהַתְּכַלִּית' נִקְרָא 'תְּכַלְת' (זֶהר שְׁלַח קעח: -
כִּי הַ"תְּכַלְת מְעַרְב שְׁחֹר עִם
לָבָן, וְהוּא גִּוֹן שְׁבִין שְׁחֹר וְלָבָן" (סְפָר־הַבְּרִית,
ח"א מֵאֵמֶר ד, טו; וְעִין זֶהר צו כט: פִּנְחָס רכז).
וְכַשְׁנֹת־חֶבֶר שְׁחֹר וְלָבָן, כְּמוֹ הַפְּתָב שֶׁהוּא
בְּחִינַת שְׁחֹר עַל־גְּבֵי לָבָן - בּוֹדָאֵי תְּחֻתִּיּוֹת
הָאוֹת הַדְּבוּק וְקָרוֹב לְהַנְיָר שֶׁהוּא לָבָן,
בְּמִקּוֹם הַדְּבוּק וְהַקָּרוֹב, שֶׁם הֵם מְעַרְבִים**

**שְׁחֹר עִם לָבָן, בְּבַחִינַת 'תְּכַלְת'. וְתְּחֻתִּיּוֹת
הָאוֹת' הוּא 'הַסּוּף וְהַתְּכַלִּית'.**

**כִּי כְּשֶׁהַסּוּף פּוֹתֵב וּמְעַמִּיד הַקֶּנֶה וְהָעֵט
עִם הַדִּיּוֹ עַל הַנְיָר - בּוֹדָאֵי הַדִּיּוֹ רְחוּק
מִהַנְיָר מְעַט, עַד שֶׁהַסּוּף מְעַמִּיק הָעֵט עִם
הַדִּיּוֹ בְּתוֹךְ עֵמֶק הַנְיָר, וְאִז גִּדְבָק שְׁחָרוֹת
הַדִּיּוֹ בְּעֵמֶק בְּקָרוֹב גְּדוֹל.**

**נִמְצָא: שֶׁהַקָּרוֹב' הוּא 'סוּף וְתְּכַלִּית',
וּבְמִקּוֹם הַקָּרוֹב, שֶׁם הַנְיָר וְהַדִּיּוֹ
מְעַרְבִים בְּבַחִינַת 'תְּכַלְת' כַּנ"ל - כִּי כֵן הַדְּבָר:
שֶׁהַתְּכַלִּית' שֶׁהוּא 'סוּף הַמְעַשָּׂה', הוּא
בְּמַחְשָׁבָה תְּחֻלָּה וְקָרוֹב לְהַמְחַשְׁבָּה, כַּנ"ל.**

**אִפְרוּשׁ מוֹהַרנ"ת ז"ל בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה: כִּי 'סוּף הַמְעַשָּׂה'
הוּא בְּחִינַת 'שְׁחָרוֹת', וְתְּחֻלַּת הַמְחַשְׁבָּה' הוּא בְּחִינַת 'לָבָן
הַעֲלִיּוֹן, כִּידוּע. נִמְצָא: שֶׁ'סוּף הַמְעַשָּׂה' שֶׁהוּא הַתְּכַלִּית,
שֶׁהוּא 'בְּמַחְשָׁבָה תְּחֻלָּה' וְקָרוֹב לְהַמְחַשְׁבָּה' - הוּא בְּחִינַת
'תְּכַלְת', שֶׁהוּא 'חֶבֶר שְׁחֹר וְלָבָן'. (עֵין עוֹד בְּפָנִים בְּאַרְיִכוֹת,
בְּאוֹר מֵאֵמֶר הַחֲזו"ל הַנ"ל).**

ע.א.

(ח"א מט, ז-בסוף)

**וְזָה בְּחִינַת 'צִיצִית', הֵינּוּ בְּחִינַת 'תְּכַלְת',
'דְּאֶכְלִי כֹלָא וְשַׁצִּי כֹלָא" (זֶהר בְּרֵאשִׁית נ:;
נא: שְׁלַח קעה. פִּנְחָס רנז).**

**כִּי עַל־יְדֵי הַתְּנַלּוֹת 'מְלַכּוֹת־דְקֹדֶשׁ'
יִתְבַטֵּל 'מְלַכּוֹת דְּסִטְרָא־אַחֲרָא'.**

**"אֲבָל יִשְׂרָאֵל הַדְּבוּקִים בָּהּ, יִקְבְּלוּ
חַיּוּתָם, וְאַתֶּם הַדְּבֻקִים בָּה'
אֶלְקִיכֶם' (דְּבָרִים ד, ד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תְּכַלְת',
'דְּאֶכְלִי כֹלָא וְשַׁצִּי כֹלָא, אִף־עַל־פִּי־כוּ:
'חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם'" (זֶהר בְּרֵאשִׁית נ:).**

**וְזָה בְּחִינַת 'כֹּלָה' - בְּחִינַת 'תְּכַלְת',
'דְּאֶכְלִי כֹלָא וְשַׁצִּי כֹלָא', בְּחִינַת
(יְרֻמְיָה ל, יא; מו, כח): "כִּי אֶעֱשֶׂה 'כֹּלָה' בְּכָל
הַגּוֹיִם".**

וְזָה (שמואל-ב יג, לט; ועל-פי רש"י שם): **וּתְכַל** נֶפֶשׁ דָּוִד. "נֶפֶשׁ דָּוִד" - היא בְּחִינַת **תְּכַלֵּת'** (עין זהר שלח קעה: "תְּכַלֵּת הוא רְזַא דְדָוִד מְלָפָא"), **"דְּאֶכְלֵי כֹלָא וְשָׂצֵי כֹלָא"**.

וְזָה בְּחִינַת (בְּרִכּוֹת ג): **"רוּחַ צְפוֹן הִיְתָה מְנַשֶּׁבֶת בְּכַנּוֹר שֶׁל דָּוִד, וְהָיָה מְנַגֵּן"**. **"רוּחַ צְפוֹן"** - זֶה בְּחִינַת דְּיָנִים גְּבוּרֹת, בְּחִינַת **תְּכַלֵּת'** - מִשָּׁם ה'נְגִינָה, בְּבְחִינַת (ישעיה כד, טז): **"מִכְנֶנֶת הָאָרֶץ זְמֶרֶת שְׁמַעֲנוּ"** - **מִכְנֶנֶת דִּיקָא, בְּחִינַת תְּכַלֵּת'**. וְשָׁם בְּחִינַת (שמואל-ב כג, א): **"נְעִים זְמֶרֶת יִשְׂרָאֵל"**.

וְזָה בְּחִינַת ה', דְּ"לֶת עִם יו"ד. דְּ"לֶת" - זֶה בְּחִינַת דְּ"לֶת פְּנּוֹת, בְּחִינַת **"מִכְנֶנֶת הָאָרֶץ"**. יו"ד' - זֶה בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיְּמֵי נְגוּנָא, בְּחִינַת: **"זְמֶרֶת שְׁמַעֲנוּ"**.

וְזָה פְּרוּשׁ (תהלים יט, ו): **"לְשִׁמְשׁ שֵׁם אֱהֻל בָּהֶם"**. כִּי ה'צִדִּיק נִקְרָא שְׁמִשׁ' (קהלת א, ה; קדושין עב:). וְזִרְיַחְתּוֹ שֶׁל הַצִּדִּיק, הֵינּוּ ה'שְׁנָתוֹ, אֵינּוּ אֶלָּא עַל-יַדֵּי יִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְזָהוּ: **"אֱהֻל בָּהֶם"** - אֱהֻל, לְשׁוֹן זִרְיַחְתּוֹ. **"בָּהֶם"** - עַל-יַדֵּי יִשְׂרָאֵל.

וּכְשִׁי-יִשְׂרָאֵל חֲסִי-וְשָׁלוֹם נִכְנָסִין בְּחֻכְמוֹת-חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁל הָאֲמוֹת - אֲזִי נוֹפֵל הַצִּדִּיק מִהַשְּׁנָתוֹ, וְנִתְחַפֶּה וְנִתְכַּפֶּה הַשְּׁנָתוֹ.

וּכְשִׁי-יִצְאִין יִשְׂרָאֵל מִחֻכְמַתָּן שֶׁל הָאֲמוֹת - אֲזִי: **"וְהוּא כָּחָתָן יִצֵּא מִחֻכְמַתּוֹ"** (תהלים שם) - הַצִּדִּיק יוֹצֵא מִחֻכְמַתּוֹ וְה'מְכַסֶּה שְׁהִיָּה לוֹ עַד עַכְשָׁיו.

וְאִז (שם): **"יְשִׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֶרֶח"** - כִּי הַצִּדִּיקִים הֵם **"גְּבִרֵי כַח עֲשִׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ"** (תהלים קג, כ), כִּי צָרִיךְ ה'תְּגַבְּרוֹת' כְּדֵי לְרוּץ אֶרֶח' הִזָּה שְׁהִיָּה

יְכוּלִים לִילֹךְ "בְּזִמְנֵי-הִזָּה שְׁהִיָּה יִשְׂרָאֵל נְזוּפִים" (יבמות עב), וְעַכְשָׁו רָצִים בְּמַהִירוֹת גְּדוֹל זֶה ה'דְּרֹךְ'.

וְהַתְּגַבְּרוֹת' הַזֹּאת - הִיא בְּחִינַת 'צִיצִית', בְּחִינַת **תְּכַלֵּת'**, בְּחִינַת **'מְקִיפִים'**.

וְזָה (תהלים יט, ז): **"מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאוֹ וְתִקּוּפָתוֹ"** - בְּחִינַת **'מְקִיפִים'**. וְעַם בְּחִינַת **תְּכַלֵּת'** הַזֹּאת, מְכַלִּים וְשָׂצִים הָעֵבוֹרִים, בְּבְחִינַת (ירמיה ל, יא; מו, כח): **"כִּי אַעֲשֶׂה כָלָה בְּכָל הַגּוֹיִם"**.

וְזָה (תהלים שם): **"וְאִין נִסְתָּר מִחֻמְתּוֹ"**. **"מִחֻמְתּוֹ"** - זֶה בְּחִינַת **'פִּלָּה'**, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תהלים נט, יד): **"פִּלָּה בַחֲמָה פִּלָּה וְאִינְמוֹ"**.

וְזָה טַעַם "לְפָנֶיךָ שׂוֹלַחַת הַפִּלָּה לְהַחֲתִן טְלִית!" - כִּי הַצִּדִּיק מְקַבֵּל גְּבוּרָתוֹ עַל-יַדֵּי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: **"לְשִׁמְשׁ שֵׁם אֱהֻל בָּהֶם"**.

[לְקוּטֵי-עֲצוֹת, צִיצִית ג: צִיצִית' - הוּא בְּחִינַת ה'תְּגַלּוֹת מְלָכוֹת-דְּקִדְשָׁה, וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִכְנָע וְנִתְבַּטַּל מְלָכוֹת דְּסִטְרָא-אַתְרָא. אֲבָל יִשְׂרָאֵל הַדְּבָקִים בְּמְלָכוֹת-דְּקִדְשָׁה, מְקַבְּלִים חַיּוּתָם מִשָּׁם, וּמִמְשִׁיכִין שְׁפַע וְעֲשִׂירוֹת גְּדוֹל וּבְרָכָה עַד בְּלֵי דִין].

[לְקוּטֵי-עֲצוֹת, צִיצִית ד: עַל-יַדֵּי שְׁנֵי-הָרִין בְּמִצְוֹת צִיצִית' - א) זוֹכִין לְתַפְלָה. ב) וְלִתְשׁוּבָה בְּכָל לַבּוֹ. ג) וּמִמְתִּיקִין הַדְּיָנִים. ד) וְזוֹכִין שִׁתְּגַלּוֹ לוֹ סְתֵרֵי-תוֹרָה].

עב.

(ח"א נד, ג)

הַמּוֹן-עַם שְׂאִין לָהֶם הַשְּׁכָל לְהַעֲמִיק בְּרִמְזִים שְׁמֹרְמֵז לוֹ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּכָל דְּבָר - נַעֲשֶׂה אֲצֻלָּה כְּלִי-זָה מִמִּילָא - עַל-יַדֵּי שְׁנָה, וְצִיצִית' וְכוּ'.

כי ה'שנה' וכו'. ו'ציצית' ו'תפלין', הם בחינת "גדלת מאד" (תהלים קד, א). כי תפלין וכו', ו'ציצית', הוא בחינת ה'צמצום', בחינת 'מאד', כי "תכלת ברסיא דדינא" (זוהר שלח קעה), שהוא בחינת 'צמצום'.

ועל-כן 'ציצית' קודם ל'תפלין', בבחינת (שירי-השירים ב, ו): "שמאלו תחת לראשי", ואחר-כך "וימינו תחבקני" - כי 'שמאל' - הוא בחינת 'דין', בחינת 'צמצום', שהוא בחינת 'ציצית'. ו'ימין' - הוא בחינת 'מחין', בחינת 'תפלין'.

[לקוטי-עצות, ציצית ה: על-ידי מצות ציצית - ממשיכין תקוון 'צמצום המחין', שלא יצא מחו חוץ לגבול, כשמגדיל דעתו להבין הרמזים' שהשם-יתברך מרמז לו בכל יום, על-ידי כל הדברים שבועולם, שיתקרב אליו.

ועל-כן 'ציצית' קדם ל'תפלין' - כי צריכין לתקן מקדם 'צמצום המחין', שלא יצא המח חוץ לגבול, ואחר-כך יכולין להגדיל דעתו להבין הרמזים' של השם-יתברך, שהיא בחינת 'תפלין'.

ועל-כן היו השור ושה שבמזלות שזחקים ממנו - כי ה'חזי-כוכבים' ראו, ולא ידעו מה ראו, ונכרת הוא וזרעו.

עוד מצאתי קצת רמזים מהמעשה זו בקפיטל [מזמור] הנ"ל (תהלים ב): "נתתקה את מוסרותימו" - 'מוסרות' הם של 'עור', בחינת 'תפלין'.

"עבותימו" - 'עבות' הם 'חבלים', בחינת 'ציצית', כמו שדרשו רז"ל (עבודת-זרה ג): פסוק זה על 'ציצית ותפלין'.

"יושב בשמים ישחק" - כי השור ושה שבשמים שחקו ממנו.

"עבדו" - זה 'ציצית'. "ביראה" - זה 'תפלין' (שהוא בחינת 'יראה', כמבאר בגמרא ברכות ו. סוטה יז. הל"ן פט.). [עין-בפנים שאר הרמזים].

נד.

(ספר-המדות, עניני 'ציצית')

[א] בעוון ציצית, בנים מתים פשהם קטנים (בנים נו).

[ב] אמירת 'פרשת ציצית' במסירות-נפש וביראה גדולה, גם 'הלבשת-ערמים' - על-ידי-זה זוכה ל'בנים-זכרים' (בנים פה).

[ג] המזלזל ב'מצות ציצית', אינו זוכה לקבורה (בגדים ח"ב ד).

[ד] סגלה לחולה, להסתפל על הציצית (סגלה ח"ב יא).

נה.

(שיח-שרפי-קדש)

רבנו אמר פעם לרבי נפתלי: "אף על פי ששמה 'נפתלי' שהוא אותיות 'תפלין' - אף על פי כן ענינה הוא ציצית".

נג.

(ספורי-מעשיות, מעשה ד ממלך שגזר שמד)

כשבא החכם לביתו, היה תמוה בעיני השרים: "הלא היה נשמר משור ושה, ואיך בא שיהיה נכרת הוא וזרעו"!

ענה האנוס ואמר: על-ידי נכרת, כי החזי-כוכבים ראו, ולא ידעו מה ראו - כי שור' עושין מעורו תפלין, ו'שה' עושין מצמרו 'ציצית' ל'טלית' - ועל-ידיהם נכרת הוא וזרעו.

כי אותן המלכים שהיו יהודים דרים במדינתם, שמלכשין ב'טלית ותפלין', היו הולכים דרך האש, ולא היו נזוקים בכל. והוא נכרת, על-ידי שלא היו רשאים יהודים שלובשין 'טלית ותפלין', לישב במדינתו.

וְאִכְּךָ הָיָה רַבִּי נִפְתָּלִי מֵהַדָּר מְאֹד בְּמִצְוֶה זוּ, וּפְעַם בְּשִׁנְקָרְע לֹא חוּט אֶחָד מִצְצִיזוֹתָיו, לֹא זָז מִמְקוֹמוֹ עַד שֶׁתִּקַּן אֶת הַצִּיצִית.

"וְלֹא תַתּוֹרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" (במדבר טו, לט)

עו.

(ח"א ז, ד)

עַקֵּר הַנְּאוּף תְּלוּי בְּעֵינַיִם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (בְּרִכּוֹת יב: סוּטָה ט:): **"שִׁמְשׁוֹן הִלֵּךְ אַחֵר עֵינָיו"**, וְכֵמוֹ שֶׁכְּתוּב (במדבר טו, לט): **"וְלֹא תַתּוֹרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם"**.

עז.

(ח"א לו, ב)

בְּשִׁבְלִיזָה דָּרְשׁוּ חֲזו"ל (בְּרִכּוֹת יב:) עַל פֶּסוּק: **"אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם"** וְכוּ' (במדבר טו, לט) - **"אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם"** זֶהוּ מִיִּנּוֹת, **"וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם"** זֶה נְאוּף". גַּם **"שִׁמְשׁוֹן הִלֵּךְ אַחֵר עֵינָיו"** (שם, וְסוּטָה ט:), גַּם **'בְּלָעַם'** נִקְרָא **"שִׁתֵּם הָעֵין"** (במדבר כד, ג) - מִחֲמַת שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת מְדָה רְעָה שֶׁל מְדוֹת רְעוֹת שֶׁל הַשְּׂבָעִים לְשׁוֹן.

עח.

(ח"א קכח)

אֵיתָא בְּגִמְרָא (יומא סט:) **לְעֵינֵן הֵיִצְרֵהָרַע דְּעֵבְרָה, דְּהֵינּוּ שֶׁל תְּאוֹת הַמִּשְׁגָּל: "כִּפְחֵלִינְהוּ לְעֵינָהּ וּשְׂבָקוּהוּ"** [סמו עיניו בכחול, וְהַשְּׂאִירוֹ אוֹתוֹ]. נִמְצָא: **שֶׁאֵה־עַל־פִּי שֶׁסְמוּ עֵינָי הֵיִצְרֵהָרַע שֶׁל נְאוּף, אֵה־עַל־פִּי כֵּן נִשְׂאָר.**

וְזָה בְּחֵינֵת מִה שֶׁנִּמְצָא לְפַעְמִים בְּאַנְשֵׁים הַפְּשָׁרִים קֶצֶת - שֶׁמִּחֲמַת שֶׁנוֹגַע

יִרְאֵת־הַשֵּׁם בְּלִבּוֹ, הוּא מְשַׁפֵּיל עֵינָיו וְאֵינוֹ מִסְתַּכֵּל בְּנָשִׁים, וְאֵה־עַל־פִּי כֵּן הוּא גּוֹנֵב אֶת הָעֵין כִּלְאֲחֵרֶיִד, וּמִסְתַּכֵּל מִן הַצַּד.

וְהוּא בְּחֵינֵת: **"כִּפְחֵלִינְהוּ לְעֵינָהּ דֵּיִצְרָא"** - שֶׁמִּסְמָא עֵינָי הֵיִצְרֵהָרַע. שְׂרוּצָה לְהַסְתַּכֵּל, וְהוּא מִסְמָא עֵינָיו עַל־יַדֵּי שֶׁמוֹנְעַ עֲצָמוֹ מִלְּהַסְתַּכֵּל, וְאֵה־עַל־פִּי כֵּן נִשְׂאָר הֵיִצְרֵהָרַע, כִּי מִסְתַּכֵּל מִן הַצַּד כִּלְאֲחֵרֶיִד.

עט.

(ח"א רנד)

'עֵינַיִם' - הֵם דְּבָרִים עֲלִיזִים וְגִבּוֹהִים מְאֹד, וְהֵם רוֹאִים תָּמִיד דְּבָרִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים.

וְאִם הָיָה הָאָדָם זֹכֶה לְעֵינַיִם כְּשָׂרִים' - הָיָה יוֹדֵעַ דְּבָרִים גְּדוֹלִים, רַק מִמָּה שֶׁעֵינָיו רוֹאוֹת, כִּי הֵם רוֹאוֹת תָּמִיד, אֵךְ שֶׁאֵין יוֹדֵעַ מָה רוֹאָה.

כְּמוֹ לְמִשְׁלֵ: כְּשֶׁמַּעֲבִירִין דְּבַר לְפָנָי עֵינָי הָאָדָם, בְּהַעֲבָרָה וּבְמַהֲירוֹת גְּדוֹל, וְאֵזִי אֵין הָאָדָם יוֹדֵעַ מָה רָאָה וְכוּ'.

וְכֵן הָאָדָם רוֹאָה בְּעֵינָיו תָּמִיד דְּבָרִים גְּדוֹלִים, הֵינּוּ: **'מְרֹאוֹת וְחֲזִיזוֹנוֹת'** - אֵךְ שֶׁהוּא כְּמוֹ שֶׁמַּעֲבִירִין לְפָנָיו בְּהַעֲבָרָה בְּעֵלְמָא וּבְמַהֲירוֹת גְּדוֹל, עַל־כֵּן אֵינוֹ יוֹדֵעַ מָה רָאָה כִּנְ"ל, וְהֵבִין.

[שִׁיחוֹת הַר"ן צ: דַּע: שֶׁכָּל אָדָם קֹדֶם הַשְּׁנָה, הוּא רוֹאָה כָּל הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁל הַמֵּתִים שֶׁל קְרוֹבִים שְׁלוֹ, אוֹ אוֹתָן שֶׁהֵם מְשַׁרְשׁוּ. כְּמוֹ שֶׁקֹּדֶם הַמִּיתָה רוֹאִין הַנְּשֻׁמוֹת הַנִּל כְּפִדּוּעַ, כְּמוֹ כֵּן קֹדֶם הַשְּׁנָה "שֶׁהוּא אֶחָד מִשְׁשִׁים בְּמִיתָה" (בְּרִכּוֹת ט:), רוֹאִין אוֹתָם גַּם־כֵּן.

רַק מִחֲמַת שֶׁהָרְאִיָּה הִיא בְּהַעֲבָרָה בְּעֵלְמָא מְאֹד וְכוּ' - עַל־כֵּן אֵינוֹ נִרְגָּשׁ בְּחוּשׁ הָרְאוֹת כְּלָל רְאִיָּה הַנִּל, וְאֵין אָדָם יוֹדֵעַ מְזָה, מִחֲמַת שֶׁהוּא הַתְּנוּצָצוֹת מַעֲט מְאֹד אֶחָד מִשְׁשִׁים וְכוּ', אֲבָל בְּאֵמַת הַכֵּל רוֹאִין קֹדֶם הַשְּׁנָה, כִּנְ"ל].

פ.

(ח"ב עב)

עַל-יְדֵי פְּרִישׁוֹת וּקְדוּשַׁת הַמְּנַהֵיג הָאֲמֵתִי - הוא יכול לַחְזוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק הַגְּדֻלָּה לְכָל אֶחָד, עַל-יְדֵי ה'הַסְתַּכְלוֹת' לְבַד.

וְעַל-כֵּן 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' שֶׁהָיָה קָדוֹשׁ וּפְרוֹשׁ גָּדוֹל מְאֹד עַל-פִּי הַדְּבָר, הָיָה יָכוֹל לַחְזוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל בְּיִשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק לָהֶם הַגְּדֻלָּה עַל-יְדֵי-זֶה.

כִּי עַקֵּר הַסְתַּכְלוֹת הַנִּלְ, הִיא עַל-יְדֵי קְדוּשָׁה וּפְרִישׁוֹת מִתְאַוָּה זֹה. כִּי תְאוּוָה הַזֹּאת הִיא בְּחִינַת 'פָּנִים הָעֵינִיִּים', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר טו, לט): "וְלֹא תִתּוֹרוּ וְכוּ' וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זִנִּים אַחֲרֵיהֶם".

וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ בְּיִתְרָה בְּפְרִישׁוֹת גָּדוֹל מִזֹּאת הַתְּאוּוָה, וְאִזּוּ יֵשׁ לוֹ 'עֵינִים זָפִים', לַחְזוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל וּלְתַן הַגְּדֻלָּה לְכָל אֶחָד כְּרְאוּי לוֹ עַל-יְדֵי הַסְתַּכְלוֹתוֹ לְבַד, וְאִזּוּ דוֹקָא הוּא יָכוֹל לְהִיזֵת מְנַהֵיג יִשְׂרָאֵל.

וּכְשֶׁאֵינְךָ לְיִשְׂרָאֵל מְנַהֵיג וּ'מִשְׁגִּיחַ' כָּזֶה - בְּאֵמֶת כָּל הָעוֹלָם מְעַרְב וּמְבַלְבֵּל, וְכָל הַרוּצָה לְטַל אֶת הַשֶּׁם נוֹטֵל, כְּמוֹ שֶׁמִּתְנַהֵג עֲכָשׁוּ בַּעֲזוֹנוֹתֵינוּ-הַרְבִּיּים.

כִּי יִשְׂרָאֵל, צָרִיכִין שִׁיחָה עֲלֵיהֶם 'מִשְׁגִּיחַ', שִׁישְׁגִּיחַ וְיִרְאֶה בָּהֶם שִׁיעֲמֹד כָּל-אֶחָד עַל מְקוֹמוֹ הַרְאוּי לוֹ בְּאֵמֶת, וְהַמִּשְׁגִּיחַ הַזֶּה יְהִי פְרוֹשׁ וּקְדוֹשׁ גָּדוֹל, בְּבְחִינַת קְדוּשַׁת וּפְרִישׁוֹת מֹשֶׁה, וְאִזּוּ יָכוֹל לְהַנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל לְתַן לְכָל אֶחָד גְּדֻלָּה כְּרְאוּי לוֹ עַל-יְדֵי הַסְתַּכְלוֹת לְבַד.

פא.

(שִׁיחוֹת-הַר"ן קו)

יֵשׁ חָכְם שֶׁהוּא חָכֵם אֲפֹלוּ בְּחֻכְמוֹת-הַתּוֹרָה, וְאֵינְךָ לוֹ אֲמוּנָה בְּהַשֶּׁם, וְנִקְרָאִים "בַּעֲלֵי רְאֵתָן" (כְּתוּבוֹת עז:).

כִּי חֻכְמָה אֲמֵתִית דְּהֵינּוּ עִם 'אֲמוּנָה', נִקְרָא 'רְאִיָּה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קִהְלֵת א, טז): "וְלִבִּי רָאָה חֻכְמָה" וְכוּ'. וְלַעֲמֹת זֶה הַחֻכְמִים שֶׁאֵינְךָ לָהֶם אֲמוּנָה, נִקְרָאִים "בַּעֲלֵי רְאֵתָן", "שִׁישׁ לָהֶם שָׂרֵץ בְּמַחֶם" (רִש"י שם), הֵינּוּ שִׁישׁ לָהֶם טְמֵאָה וּכְפִירָה בְּמַחֶם.

וְצָרִיכִין לְהִרְחִיק מֵאֲנָשִׁים אֵלּוּ אֲפֹלוּ מְשֻׁכְּוֹנָתָם, כִּי הֵבֵל פִּיָּהֶם מְזִיק לְאָדָם כְּשֶׁר שׁוֹפֵל לְתְאוּוֹת-נְאוּף.

וְעַל-כֵּן הֵם נוֹאֲפִים, כִּי נְאוּף תְּלוּי בְּעֵינִים. כִּי 'הַחֻכְמַת אֲמֵת' שֶׁהִיא בְּחִינַת 'רְאִיָּה', בְּחִינַת 'עֵינִים', נֶאֱמָר (אִיּוֹב לא, א): "בְּרִית כְּרַתִּי לְעֵינָי" וְכוּ'. אֲבָל ה'בַּעֲלֵי רְאֵתָן' הֵם נוֹאֲפִים.

וְזֶה שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל (בְּרֻכּוֹת יב: ע"ל בַּמִּדְבָּר טו, לט): "וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם" זֶהוּ מִינּוּת, 'וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם' זֶהוּ נְאוּף" - כִּי זֶה תְּלוּי בְּזֶה כְּנ"ל. וְעַל-יְדֵי 'חֻכְמָה' עִם 'אֲמוּנָה', נִצּוֹל.

פב.

(סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי 'שְׁמִירַת-עֵינִים')

[א] הַמְסַתְּכָל בַּעֲקֵבָה שֶׁל אִשָּׁה וּבְאִשְׁתּוֹ נָדָה, הוּא לֹא בָּנִים שֶׁאֵינָם מְהַגְּנִים (בָּנִים טז).

[ב] עַל-יְדֵי עֵינִים, הֵלֵב מִתְאַוָּה (הַרְהוּרִים כג).

"אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם
מארץ מצרים" (במדבר טו, מא)

פג.

(ח"א ח, ט)

נמצא לעיל בפסוק (במדבר טו, לח): "ועשו
להם ציצת".

[ג] 'תאות-נאוף' אינו נרחק מן האדם, אלא
על-ידי הרחקת ראות העין והמהשבה (נאוף
ט).

[ד] מי שאין מסתכל על נשים, זוכה שזרעו
יחברו פרושים על התורה (נאוף ח"ב יט; ספר
ח"ב ה).

הַפְּטֹרֶת פְּרַשְׁתֵּי שְׁלַח

"וַנִּתְּתֶם לִי אוֹת אֶמֶת; וְהַחִיַּתֶם אֶת אָבִי וְאֶת אִמִּי; אֶת תְּקוּנֹת חוּט הַשְּׁנִי הַזֶּה תִּקְשְׁרֵי בַחֲלוּן" (יהושע ב, יב-יג-יד)

א.

(ח"א כג, א-ג)

יֵשׁ פְּנִיִּם-דְּקֻדְשָׁה, אֲנַפְיֵי-נְהוּרִין, בְּחִינַת חַיִּים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (משלי טז, טז): "בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים" וְכוּ'. וְיֵשׁ פְּנִיִּם דְּסִטְרָא-אַחְרָא, אֲנַפְיֵי-חֲשׂוּכִין, מְרַהֲ-שְׁחוּרָה, עֲבוּדֵת-אֱלִילִים וְכוּ'.

וְאֵלוּ בְּנֵי-אָדָם הַנוֹפְלִים בְּתַאוּת-קְמוּן, וְאֵינָם מְאֱמִינִים שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא יְכוּל לְפָרְנֵס הָאָדָם בְּסִבָּה קְלָה, וְרוּדְפִים אַחַר פְּרִנְסָתָם בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת, וְהֵם "אוֹכְלֵי לֶחֶם בְּעֵצְבוֹן" (על-פי תהלים קכז, ב), כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרַאשִׁית ג, יז): "בְּעֵצְבוֹן תֹּאכְלֶנָּה", וְעֵצְבוֹת הוּא מְרַהֲ-שְׁחוּרָה - אֵלוּ בְּנֵי-אָדָם נִקְשְׁרִים בְּפְנִיִּם דְּסִטְרָא-אַחְרָא, "אֱלֻקִּים אַחֲרִים" (שמות כ, ב), חֲשָׁד, בְּחִינַת מִיתָה וְכוּ'.

אָבֵל אֵלוּ בְּנֵי-אָדָם שֶׁמִּשְׁאָם וּמִתְנָם בְּאֵמוּנָה - הֵם דְּבָקִים בְּאוֹרֵי-הַפְּנִיִּם דְּקֻדְשָׁה. כִּי "אֵין אֵמוּנָה בְּלֹא אֶמֶת" (זהר בלק קצח:), וְאֶמֶת הוּא אוֹרֵי-הַפְּנִיִּם, כִּידוּעַ.

וְזֶה כְּשֶׁבִקְשָׁה רְחֵב' סִימְנָא דְחַיִּי, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יהושע ב, יג): "וְהַחִיַּתֶם אֶת אָבִי וְאִמִּי" וְכוּ' - אֶמֶת: (שם שם, יב): "וַנִּתְּתֶם לִי אוֹת אֶמֶת". כִּי אֶמֶת הוּא בְּחִינַת חַיִּים.

וְאָמְרוּ לָהּ (שם שם, יח): "אֶת תְּקוּנֹת חוּט הַשְּׁנִי תִקְשְׁרֵי לָךְ". תְּקוּנָה זֶה בְּחִינַת 'אֵמוּנָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ירמיה לא טז): "וְיֵשׁ תְּקוּנָה לְאַחֲרֵיךְ". וְאֵמוּנָה הִיא אַחֲרֵית הַיָּמִים, כִּי עָלֶיךָ עוֹמְדִים כָּל הַמְּדוּת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מכות כד): "בָּא חֲבִקוּק וְהֵעֵמִידֵן עַל אַחַת" וְכוּ'.

וְ"חוּט הַשְּׁנִי", זֶה בְּחִינַת זְרִיחַת אוֹרֵי-הַפְּנִיִּם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרַאשִׁית לח, ל): [וְאַחַר יָצָא אָחִיו אֲשֶׁר עַל יְדוֹ הַשְּׁנִי] "וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זֶרַח" וְכוּ'.

כִּי "הַחֲשָׁד יִכְסֶה אֶרֶץ, וְעַלְיָהּ יִזְרַח ה'" (ישעיה ס, ב). כִּי חֲשָׁד הוּא בְּחִינַת "בְּעֵצְבוֹן" (בְּרַאשִׁית ג, יז), דְּאֵגַת וְתַאוּת הַפְּרִנְסָה, צַעַר "כְּפָלִים כִּיזְלָה" (פסחים קיח), אֲנַפְיֵי-חֲשׂוּכִין, עֲבוּדֵי-זָרָה. "וְעַלְיָהּ יִזְרַח ה'" - אֵמוּנַת אֱלֻקוֹת, אוֹרֵי-הַפְּנִיִּם - בְּחִינַת "חוּט הַשְּׁנִי".

"וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ" (יהושע ב, יא)

ב.

(ח"א יט, ג)

ה'רוּחַ-שְׁטוּת' נִתְבַּטַּל עַל-יְדֵי רוּחַ-הַקְּדוּשָׁה. וְזֶה בְּחִינַת תְּקוּנַת-הַבְּרִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ-הַקְּדוּשָׁה, בְּבְחִינַת (יהושע ב, יא): "וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ" (כְּמוֹ שֶׁדְּרָשׁוּ רַז"ל זְבָחִים קטז:).

ד.

(ח"א כט, ד)

על-ידי 'תקון כלליות הגידין' - גתרום
ה'מחין'.

בבחינת (דברים לב, יא): "פֶּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ",
"נִשְׂרָא דָא רוּחָא" (תקוני-זוהר נג),
שהוא 'פְּלִיטֵי-הַגִּידִין', בבחינת (יהושע ב, יא):
"וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ".

"יַעִיר קִנּוּ" (דברים שם) - שהוא מְעוֹרֵר
"קָנָה חֲכָמָה קָנָה בִּינָה" (משלי ד, ה),
מבחינת 'שנה'.

וַיֹּסֶף, עַל-יְדֵי שְׁהִיָּה לוֹ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-
הַקֹּדֶשׁ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (בראשית מה,
יב): "כִּי פִי הַמְדַבֵּר אֲלֵיכֶם" - "בְּלִשׁוֹן
הַקֹּדֶשׁ" (רש"י; בראשית-זרבה צג, י; תרגום יונתן), עַל-
כֵּן כָּתוּב בּוֹ (שם מא, לח): "הִנְמָצָא כְּזֶה אִישׁ
אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹקִים בּוֹ".

"רוּחַ אֱלֹקִים" - הִינּוּ 'תְּקוּן-הַבְּרִית',
בבחינת: "וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ
בְּאִישׁ" - כִּי בְּלִשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ תְּלוּי 'תְּקוּן-
הַבְּרִית'.

ג.

(ח"א כז, ח)

"לְקָרָא כָּל־שֵׁם ה'" (צפניה ג, ט), אִי-
אֶפְשָׁר אֶלָּא עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-בְּרִית',
שהוא בבחינת (יהושע ב, יא): "וְלֹא קָמָה עוֹד
רוּחַ בְּאִישׁ".

לקוטי תפלות

פרשת שלח

מפתח התפלות

[ז] "ראשית ערסותכם חלה תרימו תרומה" - מצות 'חלה' (ח"א נה).

[ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז] "ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם" - מצות 'ציצית' (ח"א ז; תפלות-ותחנונים, השמטה לח"א ז הנ"ל; ח"א ח; ח"א יד; ח"א מט; ח"א נד; תפלות-הבקר ט; תפלות-הבקר י; תפלות-הבקר יא).

[יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל] "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, אשר אתם זנים אחריהם" - עניני 'שמירת עינים' ו'שמירת המחשבה' (ח"א כא; ח"א כה; ח"א לו; ח"א נ; ח"א נא; ח"א נד; ח"א ס; ח"א סא; ח"א עח; ח"ב כח; ח"ב לג; תפלה שאחרי תקוון-הפללי; תפלות-ותחנונים ח"א יז; תפלות-ותחנונים ח"א מב).

[א] "איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו" (ח"א ט).

[ב] "ויציאו דבת הארץ"; "מוצאי דבת הארץ רעה" - שנזכה לבטל ולהכניע "מוצאי דבת הארץ רעה", המונעים ומעכבים אותנו מ'ארץ-ישראל' ומ'עבודת-השם' באמת, ונזכה לעלות ל'ארץ-ישראל', שכל קדשתנו וטהרתנו ויהדותנו תלוי בה, ולהתקרב להשם-יתברך באמת (ח"א כ).

[ג] "ארץ אכלת יושביה הוא" (ח"א עג).

[ד] "טובה הארץ מאד מאד" (ח"ב כט).

[ה] "סלח נא לעון העם הזה פגדל חסדך, וכאשר נשאתה לעם הזה, ממצרים ועד הנה ויאמר ה' סלחתי כדברך" (ח"ב ז).

[ו] "ויאמר ה' סלחתי כדברך" (תפלות-ותחנונים ח"א לא).

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ט, 'תהמת יכסימו';
ח"א קיב, 'צהר תעשה לתבה')

"איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו"
(במדבר יג, ב)

וּבְכֵן תַּחֲנֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְתַעֲזְרֵנוּ
לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתֵנוּ לְפָנֶיךָ, דֶּרֶךְ
הַשַּׁעַר וְהַשֹּׁבֵט הַשֵּׁיף לְשַׁרְשׁ נַשְׁמַתֵּנוּ,
אֲשֶׁר מִשָּׁם נִחְצַבְנוּ.

בְּרִי שֶׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ דֶּרֶךְ הַשַּׁעַר הַהוּא
הַשֵּׁיף לְתַפִּלָּתֵנוּ הַשְּׂמִימָה, דֶּרֶךְ אֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל, וִירוּשָׁלַיִם, וּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, וְקִדְשֵׁי-
קִדְשִׁים, עַד שֶׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ לְמִכּוֹן שְׁבִתֶךָ.

וַיְהִי כַח לְתַפִּלָּתֵנוּ, לְעוֹרֵר אֶת ה' מִזֵּל
הַעֲלִיּוֹן הַשֵּׁיף לְשַׁעַר וְשֹׁבֵט שֶׁל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ, וַיִּשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ
טוֹבָה וּבִרְכָה, לְבָרֵךְ אֶת כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה,
וְלַהֲצִלִּיחַ אֶת מַעֲשֵׂי יְדִינֵנוּ.

וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, לְקַשֵּׁר כָּל
תְּפִלָּתֵנוּ לְצַדִּיקֵי-אַמֶּת שְׁבִדוֹר,
אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם כַּח לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתֵנוּ
לְפָנֶיךָ, דֶּרֶךְ הַשַּׁעַר וְהַשֹּׁבֵט הַשֵּׁיף לְכָל
תְּפִלָּה וְתַפְלָה.

☪ [ב] לקוטי-תפלות ח"א כ ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כ, 'תשעה תקונין')

"וַיֵּצֵאוּ דַבַּת הָאָרֶץ"; "מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ רַעָה"
(במדבר יג, לב; יד, לז)

שְׂנוּזָפָה לְבַטֵּל וְלַהֲכַנִּיעַ "מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ רַעָה", הַמוֹנְעִים
וּמַעֲבִיבִים אוֹתָנוּ מ' אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וּמ' עֲבוֹדַת-הַשָּׁמַיִם בְּאַמֶּת,
וְנִזְפָה לְעֲלוֹת ל' אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּל קִדְשֵׁינֵנוּ וְטַהֲרַתֵּנוּ
וַיְהִדוּתֵנוּ תְּלוּי בָהּ, וְלַהֲתַקְרֵב לְהַשָּׁם יְתַבָּרֵךְ בְּאַמֶּת.

"מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה,
מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלֶיךָ אֶקְרָא, בְּעֵטֶף
לְבִי בְּצוֹר יְרוּם מִמֶּנִּי תִנְחַנֵּנִי."

חֹם וְחַמַּל עָלַי, יַעֲזֹרְנוּ רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ
הַגְּדוֹלִים עָלַי, וְעֲזָרְנִי וְזַכְּנִי לִילְךָ
וּלְבוֹא מִהֲרָה לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר הִיא
מְקוֹר קִדְשָׁתֵנוּ.

בְּאֲשֶׁר אַתָּה יוֹדֵעַת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: שֶׁכָּל
קִדְשָׁתֵנוּ וְטַהֲרַתֵּנוּ, וְכָל
יְהִדוּתֵנוּ, תְּלוּי בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. וְאִי-אֶפְשָׁר
לְהִיּוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי בְּאַמֶּת, וְלִילְךָ
וְלְעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, כִּי-אִם עַל-יְדֵי
שְׂזוּכִין לְבָא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, מְקוֹם
קִדְשָׁתֵנוּ.

הָאָרֶץ אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בָּהּ מִכָּל הָאֲרָצוֹת,
וְנָתַתָּ אוֹתָהּ לְעַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל
הַנִּבְחָר מִכָּל הָעַמִּים לְנַחֲלָה.

אֶרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד,
כְּמָה שֶׁכָּתוּב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אוֹתָהּ, תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בָּהּ, מֵרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית
שָׁנָה."

וְאַתָּה יוֹדֵעַת, עֲצָם רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת,
וְהָעֲרֻבּוּבִים, וְהַבְּלָבוּלִים,
הַמוֹנְעִים אוֹתָנוּ מִזֶּה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵם אֵין
אָנוּ יְכוּלִים לִילְךָ וּלְבָא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וּבְכַבֵּר כְּלִינוּ יְמִינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ בְּחוּץ-
לְאֶרֶץ, וְאָנוּ מְגֻרָשִׁים מ' אֶרֶץ
הַחַיִּים, מְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, "מִהַסְתַּפַּח
בְּנַחֲלַת יְהוָה", אֲשֶׁר הִיא חַיִּינוּ וְאֶרֶץ
יְמִינוּ לְשִׁבְתָּ עַל-הָאָדָמָה אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ
יְהוָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים, וְתַעֲוֶרר אֶת לִבְכָנוּ, וְאֶת
לִבְב זָרְעֵנוּ, וּלְבַב כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
שִׁיְהִיו לָנוּ כְּסוּפִין וְגַעְגּוּעִים גְּדוֹלִים,
וְהַשְׁתַּוְקוּת נִמְרָץ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְנִכְסֶפֶךָ
וְנִשְׁתַּוְקֶךָ תָּמִיד בְּאֵמֶת לְבַא לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל.

עַד אֲשֶׁר תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְבַא לְאֶרֶץ
הַקְּדוּשָׁה בְּמִהְרָה. לְמַעַן נִזְכֶּה עַל-
יְדֵי-זֶה, לְהַתְעוֹרֵר בְּאֵמֶת לְעַבֹּדְתֶךָ
וּלְיִרְאַתֶךָ.

חֹסֶם וְחִמְל נָא עָלֵינוּ מִלֵּא רַחֲמִים, שְׁלֵא
נִבְלָה יְמֵינוּ חֶסֶד-וְשְׁלוֹם בְּחוּץ-
לְאֶרֶץ.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ, אֶת כָּל תְּלֹאוֹתֵינוּ
וְחִלְשׁוֹתֵנוּ בְּעַת הַזֹּאת, וְאִין אָנוּ
יְכוּלִים לְשַׁבֵּר רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת הָעֲצוּמוֹת
הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אֶלְפֵי אֶלְפִים
וְרַבָּבוֹת מְנִיעוֹת וְעַפּוּבִים, אֲשֶׁר קָצְרָה
יְדֵינוּ לְשַׁבְּרָם, כִּי אִם בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל
וּבְחִסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים, וְאִין לָנוּ עַל מִי
לְהַשְׁעֵן, כִּי אִם עָלֶיךָ אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים.

חִמְל עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, וּמַהֲרָ לְהַבִּיאֵנוּ
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, חֵישׁ קַל מִהְרָה.

וְתַתֵּן לָנוּ כַּח בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְנִצָּחַת
אֶת הַמְּלַחְמָה, לְשַׁבֵּר וּלְגַרֵשׁ
וּלְבַטֵּל אֶת כָּל "מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאֶרֶץ
רָעָה", אֲשֶׁר מֵהֶם נִמְשָׁכִים כָּל מִינֵי
מְנִיעוֹת וּבִלְבוּלִים מִלְּבַא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

בְּאַפְּן שְׁנִזְכֶּה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל
הַמוֹנְעִים וְהַמְּעַכְּבִים, וְנִזְכֶּה לְבַא
לְשְׁלוֹם לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהְרָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חֹסֶם וְחִמְל עָלֵינוּ,
שְׁנִזְכֶּה לְדַבּוּרִים חַמִּים דְּקִדְשָׁה,
וּלְחִדּוּשֵׁי-דְאוּרֵייתָא אֲמִתִּיִּים, וְנִזְכֶּה
שִׁיְהִיו נִבְרָאִין מִלְּאֲכִים קְדוּשִׁים, מִכָּל
דַּבּוּר וְדַבּוּר שֶׁל חִדּוּשֵׁי-תוֹרַתְנוּ בְּקִדְשָׁה
וּבְטְהָרָה.

וְאֵלוּ הַמְּלַאֲכִים הַקְּדוּשִׁים, יִצְטָרְפוּ
וְיִתְחַבְּרוּ עִם כָּל הַמְּלַאֲכִים
הַנִּבְרָאִים תָּמִיד עַל-יְדֵי חִדּוּשֵׁי-תוֹרָה שֶׁל
צְדִיקִים-אֲמִתִּיִּים.

וְכָל אֵלוּ הַמְּלַאֲכִים הַקְּדוּשִׁים, יִקְבְּלוּ
כַּח מַאֲדוּם, הַמְּמַנֶּה עַל הַחֶרֶב
לְעַנֹּשׁ אֶת הַרְשָׁעִים בְּחֶרֶבָא וְקִטְלָא, כְּדִי
לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַעַר אֶת כָּל "מוֹצִיאֵי
דַבַּת הָאֶרֶץ רָעָה", שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל
הַמוֹנְעִים וְהַמְּפַסְיָקִים וְהַמְּעַכְּבִים מִלְּבַא
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

אִין שְׁתַּבִּיא "מֶרֶךְ בְּלִבְכֶם", לְבַל יִהְיֶה
לָהֶם כַּח לְעַכְב וּלְמַנַּע אוֹתְנוּ חֶסֶד-
וְשְׁלוֹם מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אוּ מִשָּׂאֵר כָּל
הַדַּבָּרִים שְׁבִקְדְשָׁה.

מִלֵּא רַחֲמִים, חֹסֶם וְחִמְל עָלֵינוּ, וְתֵן לָנוּ
כַּח בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהַכְנִיעַ
וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל, כָּל הַמְּעַכְּבִים וְהַמוֹנְעִים
מִן הַקְּדוּשָׁה, הַקָּמִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת,
וְרוֹצִים לְהַתְגַּבֵּר חֶסֶד-וְשְׁלוֹם, לְבַלְבַּל
אוֹתְנוּ חֶסֶד-וְשְׁלוֹם מֵעַבֹּדְתֶךָ בְּאֵמֶת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבְכֶם,
חֹסֶה עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וְהִיָּה בְּעִזְרוֹנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מֵהֶם,
וּשְׁבֹר זְרוּעַם וְכַחֵם, שְׁלֵא יִהְיֶה לָהֶם
שׁוּם כַּח לְמַנַּע אוֹתְנוּ חֶסֶד-וְשְׁלוֹם מִשׁוּם

דָּבַר שֶׁבְקִדְשָׁהּ, וְלֹא יוּכְלוּ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ
וְכָל הַנְּלוּיִם אֵלֵינוּ כָּלֵל.

וְעֲזָרְנוּ, אוֹתָנוּ, וְאֵת כָּל עַמְךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל הַחֹפְצִים בְּעִבּוֹדְתֶךָ,
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, שְׁיִהְיֶה לָנוּ כַח
לְהַכְנִיעַ אֶת הָרָשָׁעִים הַמִּתְנַגְּדִים וְחוֹלְקִים
עַל הָאַמֶּת, הַרוֹצִים לְרַחֵק אוֹתָנוּ
מִעִבּוֹדְתֶךָ בְּאַמֶּת.

וְתִתֵּן לָנוּ כַח, לְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם מִשְׁפָּטֵי
הָאֱמוּנוֹת, וְנִזְכָּה לְדוֹן אוֹתָם
וְלְהַכְנִיעַ אוֹתָם בְּמִשְׁפָּטֵיהֶם.

וְעֲזָרְנוּ שֶׁנִּצְלִיחַ בְּמִשְׁפָּטֶם, וְכָל
הַחוֹלְקִים וְהַמוֹנְעִים מִדְּרָכֵי
הַקִּדְשָׁה הָאֱמֵתִיִּים, כָּלֵם יֵצְאוּ חִיבִים
בְּדִינֵיהֶם, וְנִשְׁפִּיל אוֹתָם עַדִּי אֶרֶץ עַל-יַדִּי
מִשְׁפָּטֵיהֶם, וְנוֹצִיא בְלַעַם מִפִּיהֶם.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לְבַבְנוּ, שֶׁכּוֹנְנָנוּ
לְטוֹבָה, כְּדִי לְהַעֲמִיד הַדָּת הַקִּדּוּשׁ
עַל תְּלוּ, כְּדִי שֶׁנִּזְכָּה לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַקִּדּוּשׁ
בְּדֶרֶךְ "מִלְכוּ שֶׁל עוֹלָם", וְאֵין לָנוּ כַח
לְעַנֹּשׁ אֶת הָרָשָׁעִים, כִּי אִם בְּדִינֵיהֶם.

עַל-כֵּן חָמַל עָלֵינוּ, וְעַל כָּל עַמְךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, הַמִּקְנָאִים קְנֵאת יְהוָה
צְבָאוֹת, וְעוֹמְדִים לְדִין וּבָאִים בְּמִשְׁפָּטֵי
הָעֲפוּ"ם, כְּדִי לְהַכְנִיעַ הָרָשָׁעִים הַחוֹלְקִים
עַל הָאַמֶּת, וְתִתֵּן לָנוּ כַח שֶׁנִּצְלִיחַ
בְּמִשְׁפָּטֶם, בְּאַפְּן שֶׁנִּזְכָּה לְהִשְׁפִּילֵם
וּלְשַׁבְּרֵם וְלְהַכְנִיעֵם עַד עֶפֶר.

כָּלֵם יִכְרְעוּ וַיִּפּוּלוּ בְּמִשְׁפָּטֶם, יִפְלוּ וְלֹא
יִקוּמוּ, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹד שׁוֹם
כַּח לְבַטֵּל וּלְמַנַּע אוֹ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ חֵס-

וְשִׁלּוּם מִעִבּוֹדַת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ.
וְנִזְכָּה עַל-יַדֵּי-זָה, לְהַעֲלוֹת מִשְׁפָּט-
דִּקְדֻשָּׁה מִבֵּין הַקְּלָפוֹת.

וְעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם פֶּה
לְדַבֵּר עֲתָק עַל צְדִיקֵי-הָאַמֶּת,
וְעַל אַנְשֵׁים כְּשָׁרִים בְּאַמֶּת. וְתִסְכַּר אֶת
פִּיהֶם שֶׁלֹּא יִדְבְּרוּ סָרָה בְּפִנֵּי הַהִמּוֹן עִם,
וְלֹא יַחֲלִישׁוּ דַעְתָּם חֵס־וְשִׁלּוּם, "כִּי יִסְכַּר
פִּי כָּל דּוֹבְרֵי שֶׁקֶר".

בְּאַפְּן שֶׁתִּזְכָּה אוֹתָנוּ, לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר כָּל
מִינֵי מְנִיעוֹת וּמְסָכִים וּמְפַסְּיָקִים,
הַמוֹנְעִים אוֹתָנוּ מִלְּבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל,
וּמִשְׁאָר כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְקִדְשָׁה, וְנִזְכָּה
לְבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה, וּלְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת
חַלִּישוֹת כַּחֲנוּ בְּעַת הַזֹּאת, שְׂאִין
לָנוּ שׁוֹם כַּח לְשַׁבֵּר הַמוֹנְעִים וְהַמְּעַכְּבִים
מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וּמִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְקִדְשָׁה,
בְּשׁוֹם דֶּרֶךְ מִכָּל הַדְּרָכִים הָאֵלוּ שֶׁהִזְכַּרְתִּי
לְפָנֶיךָ.

כִּי-אִם בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל לְבַד בְּטַחְנוּ, וְעַל
חֲסִדְךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים, שֶׁתּוֹשִׁיעֵנו
בְּגִדְל רַחֲמֶיךָ וְחַנּוּנוֹתֶיךָ, וּבַעֲצָם חֲמֵלְתֶךָ,
וּבְזָכוֹת וְכַח צְדִיקֵי-אַמֶּת, שֶׁכָּבַר זָכוּ
לְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְעִבְרוּ בְּשִׁלּוּם וּבָאוּ
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

בְּזָכוֹתֶם וּכְחֵם לְבַד נִשְׁעָנְתִּי, וּבְחֲסִדְךָ
הַגָּדוֹל תִּמְכְּתִי יִתְדוֹתִי,
שֶׁתְּחַנְּנֵי גַם-כֵּן, לְנִסְעַ וּלְבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל
מְהֵרָה.

דמי לך, ולא אחריש ולא אשקט ולא אפסיק מלהתפלל על זה תמיד.

רק אזכה להעתיר ולהרבות בתפלה ותחנונים על-זה תמיד, עד שאזכה לפעל בקשתי ברחמים אצלך, שאזכה לבא בחיים חיותי חיש קל מהרה לארץ-ישראל.

ויקיים בי מקרא שכתוב: "פי הצלת נפשי ממות, הלא רגלי מדחי, להתהלך לפני אלהים באור החיים, אמן ואמן."

ג] לקוטי-תפלות ח"א עג

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קכט, 'ארץ אכלת יושביה')

"ארץ אכלת יושביה הוא" (במדבר יג, לב)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אל אמונה, שתזכנו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, לאמונה שלמה, באמת ובלב שלם.

שאזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים, באמונה שלמה באמת. ואזכה לכנס ולהתדבק ולהכלל בתוך שלמות האמונה הקדושה.

ואתיה חזק ואמיץ בהאמונה הקדושה, עד אשר אזכה להתהפך מגשמיות גופי, למהות האמונה הקדושה, והאמונה הקדושה תאכל אותי, עד שיהיה נאכל ונתבטל כל הרע הנאחז בי.

את-על-פי שאיני כדאי והגון להזכיר בפני, שם 'ארץ-ישראל' הקדושה, ואני רחוק מאד מאד מקדשת ארץ-ישראל' בתכלית הרחוק. אף-על-פי-כן, אתה מקרב רחוקים.

חוס וחמל עלי, חוס וחמל עלי, חוס וחנני במתנת חנם, שאזכה לבא לארץ-ישראל מהרה, למען אזכה לכנס בדרכי הקדשה באמת, ואזכה לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא, בקדשה ובטהרה באמת, חיש קל מהרה.

באפן שאזכה להתקרב אליך באמת ובתמים, מעתה ועד עולם, ולא אבוש בעולם הזה, ולא אכלם לעולם הבא. ו"אתהלך לפני יהוה בארצות החיים".

"אעברה נא ואראה את הארץ הטובה הזאת, החר הטוב הזה והלבנון". תיקר נא נפשי האמלה בעיניך, ומלא משאלותי ברחמים, והביאנו לשלום לארץ-ישראל, במהירות גדול מיד. ואזכה לדרך ולהשתטח על 'עפר אדמת הקדש', ולרצות את אבניה, ולנשק רגבותיה.

יגלו רחמיך על מדותיך, ותעשה עמי לפנים משורת הדין, ואל תבא במשפט עמי כלל, כי לא על צדקותי אני מפיל תחנתי לפניך, כי אם על רחמיך הרבים.

מתרצה ברחמים, ומתפייס בתחנונים, עזרני והושיעני, שלא אתן

וְאֶזְכָּה לְהִתְהַפֵּךְ מֵרַע לְטוֹב, עַל-יְדֵי
שְׁלֵמוֹת הָאֱמוּנָה, שֶׁתִּזְכְּנִי
לְהַכְלִיל וּלְהִתְבַטֵּל בְּתוֹךְ הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, בְּבִטּוֹל גָּמוּר.

וּתִזְכְּנִי מִהֲרָה לָבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל
בְּשָׁלוֹם בְּלִי פָגַע, וּלְהִתְקַרֵּב
וּלְהִתְדַבֵּק בְּצַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים, בְּדַבְּקוֹת
גְּדוֹל, וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת.

וְתַחֲמַל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְאֵל
תַּעֲשֵׂה עִמִּי כַחֲטָאִי, וְאֵל
תְּדִינֵנִי כַמִּפְעָלִי. וּתִזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ, וְתַפְתַּח
לִי שְׁעָרֵי הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, וְתַעֲזְרֵנִי
לְכַנוֹס לְתוֹךְ הָאֱמוּנָה בְּאֵמֶת, וּלְהַכְלִיל
בְּתוֹכָהּ בְּכָל־לִיּוֹת גְּדוֹל.

עַד שְׁאֶזְכָּה לְהִיּוֹת נֹאכָל לְהָאֱמוּנָה,
וּלְהִתְהַפֵּךְ לְמַהוּתָהּ הַקְדוּשָׁה, לְמַהוּת
קְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשָׁה, וּלְמַהוּת
קְדוּשַׁת הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים.

וְלֹא תִקֵּא אוֹתִי הָאֶרֶץ וְהָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, כַּאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי
אֲשֶׁר מִלְּפָנַי.

וְאַתָּה-עַל-פִּי שְׂאִינִי כְדָאִי וְרְאוּי לַגַּע
בְּהָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
וּבְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשָׁה, וּלְהִתְקַרֵּב
לְהַצַּדִּיקִים-הָאֲמִתִּיִּים, כִּי הִרְעוּתִי אֶת
מַעֲשֵׂי מְאֹד, וְקִפַּחְתִּי אֶת קְדוּשַׁתִּי.

אַתָּה-עַל-פִּי-בֶן, רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה,
רַחֲמֶיךָ רַבִּים מְאֹד.
זַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ, וְעֲזְרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁתוּכַל
הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, לְסַבֵּל אוֹתִי בְּתוֹכָהּ,
וּלְהַחֲזִיק אוֹתִי תָמִיד, עַד אֲשֶׁר אֶהְיֶה

נֹאכָל וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת קְדוּשַׁת הָאֱמוּנָה
בְּאֵמֶת.

מִלֵּא רַחֲמִים, זַכְּנִי לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּכָל
הַבְּחִינוֹת, כִּי אֵין לָנוּ שׁוֹם תְּקוּהָ
וּסְמִיכָה עֲכָשָׁיו, כִּי אִם עַל הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "וְצַדִּיק בְּאֱמוּנָתוֹ
יִחִיה" .

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ עֵצֶם הַתְּגַבְּרוֹת עַל גְּלוֹת
הַנֶּפֶשׁ, עַל-יְדֵי תְאוֹת הַגּוֹף
הַמִּתְגַּבְּרִים בְּכָל-עֵת. וּבְעֻנּוֹתֵינוּ-הַרְבִּיּוֹת
תֵּשׁ כַּחֲנוּ וּמְטָה יְדֵינוּ מְאֹד לְעַמֵּד כְּנִגְדָּם,
לְשַׁבֵּרם וּלְבַטְּלֵם לְגַמְרִי.

כִּי-אִם בְּכַח הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
שֶׁתִּזְכְּנֵנוּ לְכַנוֹס וּלְהַכְלִיל בְּתוֹךְ
הָאֱמוּנָה, בְּכָל־לִיּוֹת גְּדוֹל, עַד שְׁנִזְכָּה
לְהִיּוֹת נֹאכָל לְהָאֱמוּנָה, וּלְהִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת
הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה. וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא
שְׁכַתוֹב: "בְּטַח בִּיהוָה וַעֲשֵׂה טוֹב, שְׁכֵן
אֶרֶץ וִרְעָה אֱמוּנָה.

"יְהוָה, עֵינֶיךָ הֵלֵא לְאֱמוּנָה". זַכְּנִי
בְּרַחֲמֶיךָ, לְאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
בְּשְׁלֵמוֹת בְּאֵמֶת כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב. "כָּל
מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה, שְׁקַר רִדְפוּנִי עֲזַרְנִי. יְהוָה
שָׁמַע תְּפִלָּתִי, הֲאֲזִינָה אֶל תְּחִנּוּנָי
בְּאֲמַנְתֶּךָ, עֲנֵנִי בְּצַדִּיקְתֶּךָ".

וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכַתוֹב: וַיּוֹדוּ שָׁמַיִם
פְּלֶאֶף יְהוָה, אֵף אֱמוּנָתְךָ בְּקַהֲל
קְדוּשִׁים". וְנֹאמַר: "וְאֱמוּנָתִי וְחִסְדֵי עַמּוֹ,
וּבְשָׁמִי תְרוֹם קִרְנֵנוּ". וְנֹאמַר: "לְעוֹלָם
אֲשַׁמֵּר לוֹ חִסְדִּי, וּבְרִיתִי נֹאמְנָת לוֹ.
וְחִסְדִּי לֹא אֶפִּיר מֵעַמּוֹ, וְלֹא אֲשַׁקֵּר
בְּאֲמוּנָתִי. חִסְדִּי יְהוָה עוֹלָם אֲשִׁירָה, לְדוֹר

וְדוֹר אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי. כִּי אֲמַרְתִּי עוֹלָם
חֶסֶד יִבְנֶה, שָׁמַיִם תִּכְיֶן אֲמוֹנַתְךָ בָּהֶם.
יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת, מִי כִמוֹךָ חֲסִין יְהוָה,
וְאֲמוֹנַתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ.”

וְקַיִם לָנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי
לְעוֹלָם, וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי בְצַדִּיק
וּבְמִשְׁפַּט בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים. וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי
בְאֲמוֹנָה, וַיִּדְעַתְּ אֶת יְהוָה. אֵל תַּעֲזֹבֵנִי
יְהוָה אֱלֹהֵי, אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי. חוֹשָׁה
לְעִזְרָתִי, אֲדַנִּי תִשׁוּעָתִי." בְּרוּךְ יְהוָה
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

☉ [ד] לקוטי תפילות ח"ב כט ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב מ, מ' שיודע מארץ-ישראל)

"טובה הארץ מאד מאד" (במדבר יד, ז)

"עֵינַי תָּמִיד אֶל יְהוָה, כִּי הוּא יוֹצִיא
מִרְשֶׁת רַגְלִי. אֵלַיךָ נִשְׁאַתִּי אֶת
עֵינַי הַיּוֹשְׁבֵי בַשָּׁמַיִם. הִנֵּה כְעֵינַי עֹבְדִים
אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם, כְּעֵינַי שֹׁפְחָה אֶל יַד
גְּבוּרָתָהּ, כֵּן עֵינַיִנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד
שִׁיחַנָּנוּ. חֲנָנוּ יְהוָה חֲנָנוּ, כִּי רַב שָׁבַעֲנוּ
בוֹז”.

אָבִי שְׁבַשְׁמִים, מְלֵא רַחֲמִים, רַב חֶסֶד
וּמְרֹבָה לְהִיטִיב, "טוֹב לְכָל
וּרְחַמָּיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו", הַמְרַחֵם עַל
הָאָרֶץ וּמְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. רַבּוֹנוּ דְעֵלְמָא
כְּלָא, אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב,
בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, כְּדִי לְהַתְּפָאֵר עִמָּהֶם
בְּכָל דּוֹר וָדוֹר.

וּבְטוֹבְךָ הַגָּדוֹל בְּחַרְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ
מִכָּל הָעַמִּים, וְאֶת אָרֶץ

הַקְּדוּשָׁה מִכָּל הָאָרְצוֹת, לְהִיּוֹת לְעַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה. כִּי יִדְעַתְּ, שְׁשֵׁם אוֹיֵר
הַקְּדוּשׁ הַמְּחַכִּים, וְשֵׁם מְקוֹם מוֹכֵן
לְקַדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל, לְהַשִּׁיג שֵׁם חֲכָמָה
הָאֱמִתִּית, לְהַפִּיר אוֹתְךָ בְּדַעַת נִפְלְאָה
וּבְאֲמוֹנָה שְׁלֵמָה.

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ, אֱלֹהֵי
כָּל הַבְּרִיּוֹת, מָה אוֹמֵר וּמָה
אֲדַבֵּר. אַתָּה יוֹדֵעַ מַעֲלַת אָרֶץ-יִשְׂרָאֵל
וּקְדוּשָׁתָהּ, הָעוֹלָה עַד אֵין-סוּף וְאֵין
תְּכֵלִית.

וְאַנְכִי הַבְּזוּי וְהַנִּמְאָס, אֲשֶׁר הִרְפִּיתִי
לְפָשַׁע נִגְדֶּךָ, וּפְגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי
הַרְבֵּה מְאֹד, עַד אֲשֶׁר עַל-יְדֵי רַבּוּי עֲוֹנוֹתַי
וּפְשָׁעַי הֶעֱצוּמִים, וּבִפְרֹט עַל-יְדֵי כָּל מָה
שֶׁפְּגַמְתִּי בְּפָגַם-הַבְּרִית מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם
הַזֶּה, עַל-יְדֵי כָּל-זֶה טָרַפְתִּי אֶת דַּעְתִּי,
וּפְגַמְתִּי אֶת מַחִי. וְאֶפְלוּ מֵעַט הִרְשִׁימוּ
שְׁנֵשְׂאָרָה מִדַּעְתִּי, הִיא גַם-כֵּן מִבְּלַבְּלַת
וַעֲכוּרָה מְאֹד.

אֵךְ עִם-כָּל-זֶה, גַּם זֹאת הִרְשִׁימוּ
הַמַּעֲוֹטָה שֶׁל אֱמֶת דַּעְתִּי, רוֹאָה
מִרְחוֹק וּמִצִּיץ מִן הַחַרְכִּים, מִבֵּין זְכָרוֹן
דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר חוֹנְנֶתְנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

עַד אֲשֶׁר אָנִי מִבֵּין מִרְחוֹק, גָּדַל עֲצָם
מַעֲלַת קְדוּשַׁת אָרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּלִי
שְׁעוֹר וְעֶרְךָ, וְכֹאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ מִפִּי
הַצְּדִיקִים-הָאֱמִתִּיִּים, וְרָאִינוּ בְּסִפְרֵיהֶם-
הַקְּדוּשִׁים: "שְׁכָּל קְדוּשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי,
תְּלוּיָהּ בְּאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל”.

וְהִנֵּה עֵתָהּ, אַחֲרֵי כָּל מָה שֶׁעָבַר עָלַי
מֵעוּדַי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְכַמָּה סְבוֹת
סִבְבַּת עָמִי, וּבְכַמָּה גְּלוּלִים גְּלַגְלַת עָמִי,
כְּדִי לְקַרְבְּנִי אֵלֶיךָ, וּלְהַחְזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וְעַדִּין לֹא עָלְתָה בְּיָדִי
לְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה כְּרָאוּי. וְלֹא דִי
שָׁלָא זְכִיתִי לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אַף גַּם
פְּגַמְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד בְּכָל עֵת.

וְעֵתָהּ, אַחֲרֵי כָּל אֱלֹהִים, אֵינִי יוֹדֵעַ עֵתָהּ
שׁוֹם דֶּרֶךְ בַּיִת מְנוּס מִמֶּנִּי, וְלֹא
שׁוֹם יְצֵא וְתַחֲבוּלָהּ.

כִּי אִם עוֹד רוּחִי מִקְשָׁקֶשׁ בְּקִרְבִּי, עוֹד
"קוֹל דּוּדֵי דוּפֶק" בִּי, וּמְעוֹרְרֵנִי
וּמְזַרְזֵנִי בְּתוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה, לְנִסֵּעַ לְאַרְצֵי-
יִשְׂרָאֵל. אוֹלֵי אֲזָכָה לְשׁוֹב מִכְּסִילְתִּי
וּמִמַּעֲשֵׂי הַפְּגוּמִים, אוֹלֵי אֲזָכָה לְהִתְחִיל
לְחַיּוֹת חַיִּים-אַמְתִּיִּים, אוֹלֵי יְחוּס, אוֹלֵי
יְרַחֵם.

וְאַתָּה יוֹדֵעַ עֲצָם רַבּוּי הַסְּפָקוֹת שֶׁיֵּשׁ לִי
בְּזֶה בְּלִי שְׁעוֹר, וְזֶה עֶקֶר
הַמְּנִיעָה שְׁלִי, בְּצִרוּף שְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת
מִחַמַּת מָמוֹן וְרַחוּק הַדֶּרֶךְ, וְשְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת
רַבּוֹת.

אַבְּל בְּאַמַּת אֲנִי מוֹדָה לְפָנֶיךָ בּוֹחֵן
לְבוֹת וּכְלִיּוֹת, שֶׁעֶקֶר הַמְּנִיעָה הִיא
מְנִיעַת הַמַּח, מִחַמַּת כַּמָּה סְפָקוֹת
וּבְלָבוּלִים, שֶׁמְבַלְבְּלִין אֶת דַּעְתִּי וּמוֹנְעִים
אוֹתִי, מִלְּהַתְּגַבֵּר וּלְהִתְחַזֵּק לְעֶסֶק בְּזֶה,
לְהַכִּין לִי הַדֶּרֶךְ לְנִסְעַ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

וְאַתָּה-עַל-פִּי-בֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אַתָּה
מְרַמֵּז לִי בְּכָל-עֵת,
לְהִשְׁתַּוְּקֶק לְזֶה לְבָא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, עַד

אֲשֶׁר לֹא אוֹכַל לְנוּחַ וּלְשָׁקֵט מִלְּכֶסֶף לְזֶה,
לִילְךָ וּלְבָא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

כִּי יָדַעְתִּי, כִּי רַחֲמֶיךָ לֹא כְּלִים, בְּלִי הָאִי
וְאוֹלֵי, תִּזְכְּנִי לְבָא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם,
וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי שֵׁם קְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל
בְּאַמַּת.

בְּאַפֵּן שְׂאֲזָכָה לְהִתְחַכֵּם מֵעֵתָהּ,
וּלְהַשְׁכִּיל עַל דְּרָכֶיךָ, וּלְבַעַר הָרַע
מִקִּרְבִּי, וּלְבַטֵּל הַרוּח־שְׁטוֹת מִמֶּנִּי,
וּלְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמַּת, אֲשֶׁר לְזֶה
לְבַד כָּלְתָה נַפְשִׁי, כִּי זֶה כַּמָּה נְכֻסוּף
נְכַסְפִּתִי לְשׁוֹב אֵלֶיךָ.

וּבְכָר גְּלִיתָ לָנוּ גְּדֹל רַחֲמֶיךָ וְעֲצָם
חֲנִינוּתֶיךָ בְּכָל-עֵת, וְרַב טוֹבָךָ
בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, אֲשֶׁר אַתָּה צוֹפֶה לְרַשֵּׁעַ
וְחַפֵּץ בְּהַצְדָּקוֹ, כִּי לֹא תַחֲפֹץ בְּמוֹת הַמֵּת,
כִּי-אִם בְּשׁוֹבוֹ מִדְּרָכָיו וְחַיָּה. וְעַד יוֹם
מוֹתוֹ תַּחֲפֶה לוֹ, "תִּשָּׁב אָנוּשׁ עַד דְּכָא",
עַד דְּכְדוּכָה שֶׁל נַפֵּשׁ.

רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עַל יוֹנָה אֶלְמַת
כְּמוֹנֵי, רַחֵם עַל חֲלוּשׁ דַּעָה, עַל
נְבִזָּה וְנִמְאָס כְּמוֹנֵי, אֲשֶׁר אֲנִי מְאוּס בְּעֵינֵי
עֲצָמִי בְּתַכְלִית הַמְּאוּס, וְלֹא עַל חֲנָם
מִדֶּרֶךְ הַעֲנָוָה הָאַמְתִּיִּית, כִּי-אִם מִחַמַּת
עֲכִירַת מְאוּס מֵעֲשֵׂי הָרָעִים, וְעוֹנוֹתֵי
הָעֲצוּמִים, וּפְגַמֵי הַמְּרַבִּים.

אֲנִי אֲדוֹן יְחִיד, מִלֵּא מִשְׁאַלוֹתֵי
בְּרַחֲמִים, וְזַכְּנִי לְבָא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל
מְהֵרָה. וְאַזְכָּה לְעַבֵּר וּלְדַלֵּג עַל כָּל כָּל
מִינֵי מְנִיעוֹת, וּלְנִסֵּעַ וּלְבָא לְשֵׁם מְהֵרָה
חוֹשָׁה בְּשָׁלוֹם בְּלִי פִגְעָה, וּלְפַעַל שֵׁם

קדשה וטהרה, באפן שאזכה לשוב אליך ולהתקרב אליך באמת, ולא אשוב עוד לכסלה מעתה ועד עולם.

רבוננו של עולם, זכני בזכות כל הצדיקים שגלו קדשת ארץ-ישראל בעולם, ובזכות כל הצדיקים והכשרים שזכו לבא לארץ-ישראל אחרי מניעות רבות ועצומות בלי שעור, כאשר אתה ידעת, ופעלו שם מה שפעלו.

זכני בזכותם, ובזכות תורתם הקדושה, ובזכות מעשיהם הטובים, שאזכה גם אנכי השפל והבזוי, לילך ולבוא לארץ-ישראל, חיש קל מהרה.

אבי שבשמים, הגומל עמי חסדים וטובות רבות בכל עת, אשר זכיתני ברחמיך וחסדיך להתפלל על-זה לבא לארץ-ישראל. גמול על עבדך עוד חסדים וטובות יותר ויותר, ותגדיל נפלאותיך עמי, ותעשה עמי חסד-חנם בכל עת, ותלמדני בדרך עצותיך האמתיות, ותורני בדרך הישר והאמת.

באפן שאזכה מעתה, לעזב דרכי הרע ומחשבותי הפגומות. ואזכה להתקשר בך מעתה, ולילך ולבא מהרה לארץ-ישראל בשנה הזאת, ואזכה להתחדש לגמרי, להתחיל מחדש בעבודת יהוה, כאלו נולדתי היום.

רבוננו של עולם, זכר נא ההתפארות והשעשועים שקבלת מפל הצדיקים שהיו בכל דור ודור, ומכלל ישראל עמך הקדוש, וכל ההתפארות

והשעשועים אשר אתה מקבל עדין מכלל ישראל עמך, ומהצדיקים והכשרים אמתיים הנלוים אליהם שבדור הזה, אשר משם נמשך כל קדשת ארץ-ישראל.

וזכני גם-כן, שיהיה לי חלק בהתפארות הזאת, שאזכה לשוב אליך ולעשות רצונך באמת, עד אשר תתפאר עמי השכינה תמיד בכל-עת.

כי ברחמיך הרבים בחרת בנו מכל העמים, ואתה מתפאר בנו בכל דור ודור, וזאת ההתפארות עולה לכתר ועטרה על ראשך בבחינת תפלין, ומשם נמשך קדשת ארץ-ישראל.

כי ההתפארות בוקע בעינים, ועל-ידי-זה נמשכין עיני השגחתך על ארץ-ישראל, אשר משם מקבלת ארץ-ישראל קדשתה הגדולה, כי על-ידי-זה אוירה מחפים, על-ידי שנמשכין שם תמיד עיניך הקדושים, שהם עיני החכמה והמדע.

כמו שכתוב: "ארץ אשר יהוה אלהיך דורש אותה תמיד, עיני יהוה אלהיך בה, מראשית השנה ועד אחרית שנה."

על-כן רחם עלי ועל כל ישראל, וזכני שיתגלה לנו קדשת ארץ-ישראל, עד אשר נזכה לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד באמת לארץ-ישראל, ולהתפלל הרבה על-זה לפניך מלא רחמים, עד אשר נזכה לבא לארץ-ישראל חיש קל מהרה.

מלא רחמים, רחם עלינו למען שמך, חוסה עלינו כרב רחמיה. זפנו שיתעורר לבנו אליך באמת, ונזכה להרגיש ולידע היטב נוראות מתיקות הטעם הקדוש והנפלא של ארץ-ישראל.

ונזכה מעתה, לכסף ולהשתוקק ולבער ולהתלהב לארץ-ישראל, ולאפוישי ברחמי טובא, להרבות ברחמים ותחנונים לפניך, עד שנזכה לפעל בקשתנו ברחמים אצלך, שנזכה לבא מהרה לארץ-ישראל בשלום בלי פגע.

עזרנו אלהי ישענו למען שמך, כי לך לבד עינינו תלויות, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזפנו לבא מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך.

חננו ועננו ושמע תפלתנו, כי אתה שומע תפלת כל-פה עמך ישראל ברחמים. יהיו לרצון אמרי-פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי.

☪ [ה] לקוטי-תפלות ח"ב ז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ינהגם')

"סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך, וכאשר נשאתה לעם הזה, ממצרים ועד הנה. ויאמר ה' סלחתי כדברך" (במדבר יד, יט"ב)

וזפנו ברחמיה הרבים לקדשת חנכה. ותעזרנו בכל שנה ושנה, שנזכה לפעל בקשתנו ומשאלותנו לטובה ביום-הכפורים הקדוש.

שתמחל ותסלח לעונותינו, ולעונות עמך בית ישראל, ותעביר אשמותינו בכל שנה ושנה, "סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך, וכאשר נשאת לעם הזה ממצרים ועד הנה". ושם נאמר: "ויאמר יהוה סלחתי כדברך".

סלח נא, מחל נא, כפר נא, על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו, שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך, מנעורנו עד היום הזה.

"חנני אלהים כחסדך, כרב רחמיה מחה פשעי. הרב כפסני מעוני, ומחטאתי טהרני. הסתר פניך מחטאי, וכל עונותי מחה".

ונזכה על-ידי המחילה והסליחה של יום-הכפורים, לקבל על-ידי-זה קדשת ימי החנכה הקדושים, שהם 'חנפת-הבית', ונזכה להמשיך עלינו בימי החנכה, קדשת הבית המקדש.

ותרחם עלינו, ותבנה לנו את בית קדשנו ותפארתנו במהרה בזמינו, ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו, לטהרנו מעונותינו, ולסלח חטאתינו.

ונזכה להקריב לפניך בכל יום ויום, קרבנות התמיד, בבקר ובערב. ובזכות התמיד של שחר, תמחל לנו על כל העונות של לילה. ובזכות התמיד של בין-הערבים, תמחל לנו על כל העונות של היום.

כי אתה יודע גדל הרחמנות שעל ישראל כשהם נופלים בעונות חס-

ושלום, אשר אין רחמנות בעולם גדול
מזה. כי אתה יודע עצם קדשתנו
בשרשנו, ועצם דקותנו ורוחניותנו, שאנו
רחוקים לגמרי מעון, ואין עון שיך לנו
כלל, ואין אנו יכולין לשא עלינו על
משאוי העונות, אפלו יום אחד.

ועקר הרחמנות הגדול מכל מיני
רחמנות הוא, להוציא אותנו
מעונות וחסאים ופגמים, אשר רק זה
הוא עקר הרחמנות האמתי, ואין שום
רחמנות בעולם נחשב כלל כנגד זה
הרחמנות. על-כן ברחמיך נתת לנו את
בית המקדש, לכפר על כל עונותינו.

ומעת אשר חרב בית מקדשנו, השכו
עינינו, ואין אנו יכולים לנקות
עצמנו מעונות, כי אין מי שיכפר בעדנו,
אשר צרה הזאת גדולה מכל הצרות
שבעולם, כאשר נגלה לפניך אדון כל.

ובכר חלפו ועברו קרוב לאלפים שנה
מיום החרבן, אשר אנו הולכים
תועים וחשכים פיתומים ואין אב.

אדון, הקל עלנו, ושלח ישע לגאלנו,
חוס וחסל ורחם עלינו, ואמר
לצרותינו די. ותמהר ותחיש לגאלנו
גאלה שלמה, בגשמיות ורוחניות, בגוף
ונפש וממון.

ותגאול ותפדה נפשנו, מכל החטאים
והעונות והפשעים, ומכל מיני
פגמים שבעולם, ומכל התאות והמדות
רעות. ותבנה לנו את בית מקדשנו בנין
עולם עדי עד, וישונו כהנים לעבודתם,
ולויים לדוכנם, וישראל למעמדם.

רבנו של עולם, מלך רחמן רחם
עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו,
שובה אלינו בהמון רחמיך, בגלל אבות
שעשו רצונך, בנה ביתך כבתחלה, וכוונן
מקדשך על מכונו, והראנו בבנינו,
ושמחנו בתקונו, והשב כהנים לעבודתם,
ולויים בדוכנם, לשירם ולזמרם, והשב
ישראל לנויהם, ושם נקריב לפניך את
קרבת חובותינו, תמידין כסדרן,
ומוספין כהלכתן.

רחם עלינו למען שמך, כי לא על
צדקותינו אנהנו מפילים תחנונינו
לפניך, כי על רחמיך הרבים, כי על
רחמיך הרבים אנו בטוחים, ועל חסדיך
אנו נשענים, ולסליחותיך אנו מקוים,
ולישועתך אנו מצפים.

וקיים לנו מקרא שכתוב: "ויאמר אני
אעביר כל טובי על פניך, וקראתי
בשם יהוה לפניך, וחסתי את אשר אחן,
ורחמתי את אשר ארחם".

ותמלא עלינו רחמים, כי אתה הוא
בעל הרחמים, כי אל רחום
שמך, אל חנון שמך, בנו נקרא שמך,
יהוה עשה למען שמך, ותשפיע עלינו
רחמים רבים, רחמים גדולים.

❁ [ו] תפלות ותחנונים ח"א לא ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א קעז, 'ויאמר ה' סלחתי כדברך')

"ויאמר ה' סלחתי כדברך" (במדבר יד, כ)

"תעריך לפני שלחן נגד צררי, דשנת
בשמן ראשי כוסי רייה".

☪ [ח] לקוטי-תפלות ח"א ז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ז, 'ואלה המשפטים')

"ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

ועזרנו ברחמיך הרבים לשמר את
הברית-קדש. ורחם עלינו
והצילנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל,
מכל מיני פגם של נאוף חסוֹשְלוֹם, הן
בראייה, הן במחשבה בדבור ובמעשה,
ובכל החמשה חושים, בכלם תשמרנו
ותצילנו מכל מיני פגם-הברית.

רק תעזרנו להיות קדושים וטהורים
בכלם, ונזכה לקדשת-הברית באמת
כרצונך הטוב, ובצל כנפיק תסתירנו.

ותזכנו לקיים מצות ציצית כראוי, בכל
פרטיה ודקדוקיה וכונותיה,
ותרי"ג מצות התלוים בה.

ועל-ידי כנפי הציצית הקדושים, תגן
עלינו ותציל אותנו מכל מיני
פגם-הברית, ותזכנו להתקדש בקדשותך
תמיד.

ועל-ידי-זה תציל אותנו מעצת הנחש,
מעצת המפתים והמסיתים
והמדיחים מדרך האמת, בכונה להרע או
שלא בכונה.

ונזכה לקבל ולהמשיך עלינו אור
השכל האמת של צדיקי-אמת,
על-ידי שנזכה לקבל ולקיים עצות טובות
ואמתיות שלהם, ועל-ידי-זה נזכה
לאמת, ולא יצא דבר שקר מפינו לעולם.

רבנו של עולם, זכנו להתקרב
לצדיקי-אמת ותלמידי-חכמים
אמתיים, וזכנו למלאות גרונם של
תלמידי-חכמים יין.

כי אתה הודעת לנו, גדל כח הצדיקי-
אמת, וגדל מעלת קדשת אכילתם
ושתייתם.

עד אשר על-ידי ששותים מעט יין
לפעמים, זוכים לקבל חכמה ומחין
קדושים כל-כך, עד אשר על-ידי-זה
יכולים לכפר עוונות, ולהמשיך סליחה
ומחילה לעוונות ישראל.

כמו שנאמר אצל משה רבנו עליו-
השלום: "ויאמר יהוה סלחתי
בדברך".

☪ [ז] לקוטי-תפלות ח"א נה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נה, 'אבא שאול אומר')

"ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה" (במדבר טו, כ)

- מצות 'חלה' -

ונזכה לקיים מצות חלה בשלמות, ולא
נפשל לעולם ולא יבא לתוך
פינו לעולם, עסה שלא הרמה חלתה.
ותביא לנו משיח צדקנו מהרה, ונשוב
לארצנו בקרוב, ושם נזכה לקיים מצות
נתינת חלה טהורה לכהן, בשלמות גמור
בקדשה גדולה.

ותשפיל, את איש צר ואויב, הוא "עשו איש שעיר", ותוציא בלעו מפיו.

מחיה מתים ברחמים רבים, החיינו וקיימנו באור פניך, ותן לנו כח להמשיך הרוח-חיים דקדשה על-ידי אנחותינו, למלאת כל משאלות לבנו לטובה.

שנזכה לעשות רצונך תמיד כל ימי חיינו, ונזכה להיות סור מרע באמת, ולעשות הטוב בעיניך תמיד, אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, אמן סלה.

⊗ [יא] לקוטי-תפלות ח"א יד ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יד, 'להמשיך שלום בעולם')

"ועשו להם ציצת על פני בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

אנא יהוה, חמל עלי, רחם עלי, ומלא משאלותי ברחמים. ומחל לי על-כל עוונותי. וצוה להפשיט מעלי כל הבגדים-הצואים, והלבישני בבגדים נקיים, בבגדים טהורים וקדושים.

והיה בעזרי, וזפני ברחמיך הרבים, לקיים מצות ציצית פראוי בתכלית השלמות, וכשם שאני מתכסה בטלית בעולם-הזה, כן תלביש למעלה את נפשי ורוחי ונשמת, בטלית נאה ובחלוקא דרבנן, בבגדים נקיים ולבנים.

ויקיים בי מקרא שפתוב: "בכל עת יהיו בגדיך לבנים, ושמן על ראשך אל יחסר".

⊗ [ט] תפלות-ותחנונים ⊗

השמטה לתפלה הנ"ל ח"א ז

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ז, 'ואלה המשפטים')

"ועשו להם ציצת על פני בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלינו, ותזמין לנו פרנסתנו ולחמנו ברוח ובכבוד, בלי שום טרדא ויגיעה ודאגה כלל.

כי אתה הודעתנו: "שעל-ידי פגם-הברית חסו-שלום, בא העדר הפרנסה והלחם חסו-שלום, כמו שנאמר: "כי בעד אשה זונה עד כפר לחם" - אבל על-ידי מצות ציצית, נצולין מפגם-הברית, וזוכין לפרנסה-דקדשה.

⊗ [י] לקוטי-תפלות ח"א ח ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ח, 'ראיתי מנורת זהב')

"ועשו להם ציצת על פני בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

ותעזרנו לקיים מצות ציצית כתקונה בשלמות, בכל פרטיה ודקדוקיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ובכונה שלמה פראוי, ובלב טוב ובשמחה גדולה.

באפן שנזכה להמשיך הרוח-חיים דקדשה על-ידי מצות ציצית, למלאת כל החסרונות שחסר לנו בגשמיות וברוחניות, בגוף ונפש. ותאחז בכנפות הארץ ותנער רשעים ממנה. ותשבר, ותמגר, ותכניע,

☉ [יב] לקוטי-תפלות ח"א מט ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם')

"ועשו להם ציצת על כנפי בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

וּזְכַנְי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, לְקִים מְצוֹת
צִיצִית בְּשִׁלְמוֹת, בְּכָל פְּרֻטִיָּה
וְדִקְדוּקִיָּה וְכוֹנוֹתֶיךָ, וְתִרְי"ג מְצוֹת
הַתְּלוּים בָּהּ, וּבְלִב-טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה.
וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתְּהֵא חֲשׁוּבָה
מְצוֹת צִיצִית שְׁאֲנוּ עוֹשִׂין מִצְמָר-
לָבָן, כְּאֵלוֹ קִימָנוּ גַם מְצוֹת תְּכֵלֶת
שֶׁבְּצִיצִית.

כִּי גְלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ: שֶׁרְצוֹנָנוּ לַעֲשׂוֹת
רְצוֹנֶךָ, וְאָנוּ חֲפָצִים וּמְתַגַּעְגָּעִים
לְקִים מְצוֹת תְּכֵלֶת שֶׁבְּצִיצִית. וְאִם הָיִינוּ
זוֹכִים לְמַצֵּא תְּכֵלֶת לְצִיצִית, הָיִינוּ
מִפְזָרִים הוֹן רַב כְּדֵי לְקִים הַמְצוּה
בְּשִׁלְמוֹת.

אֲךָ בְּעוֹנוֹתֵינוּ-הַרְבִּים חָרַב בֵּית-
מִקְדָּשְׁנוּ, וְנִתְעַלַּם הַחֲלָזוֹן
בְּעוֹנוֹתֵינוּ, וּמָאֵז וְהִלָּאָה אֵין אָנוּ זוֹכִים
לְקִים מְצוֹתֶךָ בְּשִׁלְמוֹת.

עַל-כֵּן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתְּהֵא
חֲשׁוּבָה מְצוֹת צִיצִית לָבָן לְפָנֶיךָ,
כְּאֵלוֹ קִימָנוּ מְצוֹת תְּכֵלֶת שֶׁבְּצִיצִית.

וְרַחֵם עָלֵינוּ, וּבְנֵה עִירְךָ בְּמִהְרָה
בְּיָמֵינוּ, וְהִבִּיאֵנוּ לְשִׁלּוּם לְאַרְץ-
הַקְּדוּשָׁה, וְזַכְּנוּ שִׁיחֲזוֹר וַיִּתְגַּלֶּה הַחֲלָזוֹן,
וְנִזְכֶּה לְקִים מְצוֹת תְּכֵלֶת שֶׁבְּצִיצִית.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תְּכַלֶּה, וְתִשְׁבֵּר, וְתַעֲקֹר,
וְתִמְגַּר, מְלָכוֹת הָרָשָׁעָה

מִן הָעוֹלָם, וַיְקִים מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "כֹּלֶה
בְּחִמָּה כֹּלֶה וְאִינָמוּ, וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹקִים
מִשַּׁל בַּיַּעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סִלָּה".

וְתִזְכְּנוּ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, לְהִיּוֹת דְּבוּקִים בְּךָ
תָּמִיד, וּלְקַבֵּל עָלֵינוּ אֵת עַל מְלָכוֹתֶיךָ
בְּאַהֲבָה.

וְתִמְשִׁיךְ וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ, חַיִּים אֲרָכִים
טוֹבִים וְקִימִים, וַיְקִים בָּנוּ
מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה
אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם".

וְתִמְתִּיק וְתִבְטֹל כָּל הַדֵּינִים מֵעָלֵינוּ,
וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁפַע
טוֹבָה וּבִרְכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשִׁלּוּם
וְעֲשִׂירוֹת דְּקִדְשָׁה, וַיְקִים בָּנוּ מִקְרָא
שְׁכָתוֹב: "וְהִרִיקְתִּי לָכֶם בִּרְכָה עַד בְּלִי
דֵי".

☉ [יג] לקוטי-תפלות ח"א נד ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נד, 'זיחי מקץ - זכרון')

"ועשו להם ציצת על כנפי בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

וְתַעֲזָרְנִי וְתִזְכְּנִי לְקִים בְּכָל יוֹם מְצוֹת
צִיצִית, וְתַפְלִין, וְקִרְיַאת-
שְׁמַע, וְתַפְלָה - בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת, בְּלִב
טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה וּבְמִסִּירַת נַפְשׁ,
בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה וּבְכוֹנָה גְדוֹלָה וְעֲצוּמָה,
עִם כָּל פְּרֻטִיָּה וְדִקְדוּקִיָּה וְכוֹנוֹתֶיהֶם
וְתִרְי"ג מְצוֹת הַתְּלוּים בָּהֶם.

✪ [יד] תפילות הבקר ט ✪

(על-פי לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים-שחרית ד; הבנויה על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סה, ו'יאמר בעז אל רות')
 "ועשו להם ציצת על פני בגדיהם" (במדבר טו, לח)
 - מצות 'ציצית' -

וּבְבֹן תִּזְפְּנִי לְקַיֵּם בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בַּבֶּקֶר,
 'מִצְוֹת צִיצִית', וְהִנַּחַת תְּפִלִּין,
 וְקִרְיַאת-שְׁמַע', וְתַפְּלָה'.

וְאִזְכָּה לְחַדֵּשׁ אֶת מַחִי, כַּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ
 לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים:
 "שְׁעַל-יְדֵי אֱלוֹ הַמִּצְוֹת, זוֹכִין כָּל יִשְׂרָאֵל
 לְהִתְחַדְּשׁוֹת-הַמוֹחִין שְׁנַמְשָׁכִין עַל כָּל
 אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, מ'אֹר
 הַזְּרִיחָה וְהַרְשִׁימָה שֶׁל ה'בְּטוֹל אֶל
 הַתְּכָלִית שְׁעַל-יְדֵי ה'שְׁנָה בַקְּדֻשָּׁה'.

עַל-בֶּן עֲזַרְנִי גַם-בֶּן, שְׁאִזְכָּה לְקַבֵּל
 'אֹר הַזְּרִיחָה', עַל-יְדֵי שְׁאִזְכָּה
 עַל-יְדֵי ה'שְׁנָה בַקְּדֻשָּׁה לְהַתְּבַטֵּל אֶל
 הַתְּכָלִית.

וְעַל-יְדֵי-בֶן אִזְכָּה בְּהַקִּיצֵי מִשְׁנָתִי,
 לְקַבֵּל 'אֹר הַזְּרִיחָה' שֶׁל
 הַרְשִׁימָה. עַד שְׁאִזְכָּה בְּאֹר הַיּוֹם, לְקַיֵּם
 הַמִּצְוֹת הָאֵלוֹ בְּכָל יוֹם, הֵינּוּ 'צִיצִית'
 וְתַפְּלִין וְקִרְיַאת-שְׁמַע' וְתַפְּלָה'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אִזְכָּה לְהַתְּגַבֵּר בְּכָל יוֹם,
 לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה בַּחֲשֵׁק חָדָשׁ
 וְחִיוֹת חָדָשׁ בַּקְּדֻשָּׁה וּבְטָהָרָה.

וּבְבֹן תַּעֲזַרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְקַיֵּם
 'מִצְוֹת צִיצִית' בְּכָל יוֹם בַּקְּדֻשָּׁה
 וּבְטָהָרָה. עַד שְׁאִזְכָּה עַל-יְדֵי 'מִצְוֹת
 צִיצִית', לְתַקֵּן וּלְזַכֵּן אֶת כְּלֵי הַמַּחִין שְׁלִי,

וְלַעֲשׂוֹת מְלַבּוֹשִׁים יְקָרִים וְטְהוֹרִים לְהַמַּח
 וְהַדַּעַת שְׁלִי, שְׁיִוְכְּלוּ הַמַּחִין לְקַבֵּל 'אֹר
 הַזְּרִיחָה' שֶׁל הַרְשִׁימָה, מִהַבְּטוֹל שֶׁל אֵין-
 סוּף, וְלֹא תַעֲבֹר וְלֹא תִשְׁכַּח מִמֶּנִּי.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת נַפְשִׁי וְנִשְׁמָתִי, אֲשֶׁר
 בַּפְּנִימִיּוֹת נַפְשִׁי וְנִשְׁמָתִי, הֵם
 מִסְתַּכְּלִין בְּכָל-עֵת אֶל הַתְּכָלִית הַטּוֹב
 הָאֱמֵתִי, שֶׁהוּא הָאֹר הָאֵין-סוּף בְּרוּךְ-
 הוּא, וְרַצּוֹנִי כּוֹסֶפֶת מְאֹד, לְהַתְּדַבֵּק
 וּלְהַכְּלִל שֵׁם בַּקְּדֻשָּׁה בְּרַצָּא וְשׁוֹב, כַּאֲשֶׁר
 הוֹדַעְתָּ רַצּוֹנְךָ הַטּוֹב עַל-יְדֵי חֲכָמֵינוּ
 זְכוֹרֵנָם-לְבָרְכָה.

אֲךָ מַחֲמַת פָּגַם דַּעַתְנוּ, מַחֲמַת
 עֲוֹנוֹתֵינוּ, אֵין לָנוּ 'קְדֻשַׁת הַמַּחִין'
 שְׁיִכְּלוּ בְּרַצָּא וְשׁוֹב כְּרָאוּנִי. וּכְשֶׁאֲנוּ
 בְּבַחֲיַנַּת 'וְשׁוֹב', שְׁיִוְכְּלוּ לְקַבֵּל 'אֹר
 הַזְּרִיחָה'.

וְעַל-בֶּן עַל-פִּירֵב נִשְׁכַּח מֵאַתְנוּ
 הַתְּכָלִית הָאֱמֵתִי, מַחֲמַת
 שְׁהִיצַר-הָרַע מִתְּגַבֵּר בְּחִלּוֹתָיו, וּמִתְּגַרֵּין
 בָּנוּ מְאֹד, כַּאֲשֶׁר אַתָּה יוֹדֵעַ.

וּבַפְּרָט שְׁעַדִּין לֹא הִתְחַלְנוּ מֵעוֹלָם,
 לְבַטֵּל אֶת-עַצְמֵנוּ בְּאַמַּת אֶל
 הַתְּכָלִית, וּבַפְּרָט הַשְּׁנוּיִים שְׁנַעֲשֶׂה עִמָּנוּ
 עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם.

עַל-בֶּן הַגִּיעוּ רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים עָלֵינוּ,
 וְנִתַּתָּ לָנוּ 'מִצְוֹת צִיצִית
 הַקְּדוֹשִׁים', שְׁעַל-יְדֵי שְׁאֲנוּ מִתְּלַבְּשִׁים
 בְּצִיצִית בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אָנוּ מִמְּשִׁיכִין 'אֹר
 הַצִּיצִית', לְתַקֵּן הַמְּלַבּוֹשִׁים הַקְּדוֹשִׁים,
 שֶׁהֵם 'כְּלֵי הַמַּחִין', כְּדֵי שְׁיִוְכְּלוּ לְקַבֵּל
 'אֹר הַזְּרִיחָה' מִן הַרְשִׁימָה שֶׁל הַבְּטוֹל.

רבונו של עולם, אתה יודע כמה אני רחוק מכל־זה, כי אין אתי יודע עד מה, ואני עדין רחוק מאד מלהסתכל אל התכלית, כי נגעי נפשי גדלו ושגבו מאד מאד.

על־כן רחם עלי, ופתח לי 'אור-השכל' מקדשת הצדיקי-אמת שזכו לזה בתכלית השלמות, עד שזכו להמשיך תורות קדושים וחדושי-תורה אמתיים, המחייב נפשות השומעים.

ועל-ידי קדשת 'אור הרשימה' שלהם, יאיר עלינו גם-כן מקדשתם, שנוכל להעצים עינינו ולסגורם לגמרי, מבלי להסתכל על הבלי עולם כלל.

רק נמשיך דעתנו ושכלנו ועינינו, לכסף ולהשתוקק לבטל את-עצמנו באמת אל התכלית הטוב.

ואחר-כך כשנשוב מהבטול, נזכה לתקן פלים קדושים, לקבל 'אור הזריחה' של הרשימה, ולהתחיל בכל-פעם מחדש ללמד וללמד בקדשה גדולה תורתך הקדושה, על-ידי 'קדשת מצות ציצית'.

ואזכה לבלי לשכח את 'אור הזריחה', ולהניח תפילין בקדשה ובטהרה, שהם 'אור הזריחה' של הרשימה.

ואזכה לקבל 'אור הזריחה' של הצדיקי-אמת, על-ידי 'קדשת מצות ציצית ותפילין' בשלמות בקדשה.

ותאיר עינינו בתורתך על-ידי 'קדשת ציצית ותפילין', ואזכה לתקן עיני בקדשה ובטהרה, על-ידי 'מצות ציצית ותפילין', "למען תהיה תורת יהוה בפי" תמיד, ולא אשכח אותך לעולם.

ואזכה לעשות מצות הרבה בכל יום ויום. ועל-ידי כל מצוה, אזכה להתחבר ולקשר את-עצמי, אל 'אור הזריחה' של הבטול אל התכלית, שהוא 'אור אין-סוף' ברוך-הוא. ועל-ידם נהיה דבקים בך. ונזכה שיקים בנו: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם, חיים כלכם היום", אמן נצח סלה ועד.

רבונו של עולם, "מה רבו צרי, רבים קמים עלי", עד אשר אין בי כח לסבל, על הצרות והיסורים אשר עוברים עלי בכל-עת, ואיני יודע לתת עצה לנפשי איך לבטלם מעלי.

כי "השתרגו עלו על צוארי, הכשילו כחי", ואין אני יכול לפתח פי בתורה ותפלה, "נאלמתי דומיה, החשיתי מטוב, וכאבי נעפר. נאלמתי לא אפתח פי, כי אתה עשית. הסר מעלי נגעך", נגעי הנפש והגוף.

ואזכה על-ידי 'קדשת מצות ציצית', להמשיך 'אור הרשימה' של התורה, שזוכין כל הצדיקי-אמת בכל יום, על-ידי 'קדשת ציצית ותפילין', שעל-ידי-זה מקרין ומבטלין כל הדינין והיסורים מעל כל ישראל.

☪ [טו] תפלות-הבקר י ☪

(על-פי לקוטי-הלכות, ציצית א; הבנויה על-פי לקוטי-
מוהר"ן ח"א כט, 'האי גברא דאזל בעי אתתא')

"ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

עֲזַרְנִי גַם-כֵּן לְקַרֵּר אֶת הַיְסוּרִים
שְׁעוֹבְרִין עָלַי, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה "חם
לְבִי בְקַרְבִּי, בְּהִגִּי תְבַעַר אִשׁ", עַד
שְׁשׂוּרָף חֶסֶד-וְשָׁלוֹם כָּל גּוֹפֵי עַל-יְדֵי-זֶה.

עַל-כֵּן זַכְּנֵי עַל-יְדֵי מְצוֹת צִיצִית
וּתְפִילִין, לְשֹׁמֵר שְׁלֵא יִתְאַחֲזוּ
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם הַנְּטוּרֵי-תְרַעָא, וְשְׁלֵא יוּכְלוּ
לְבַלְבֵּל אֶת מַחְשַׁבְתִּי, עַל-יְדֵי הַהִסְתָּרוֹת
וְהַמְּנִיעוֹת וְהַבְּלוּלִים שְׁעוֹבְרִין עָלַי.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "שְׁמַח נַפְשׁ עַבְדְּךָ, כִּי
אֵלֶיךָ אֲדַנֵּי נַפְשִׁי אֶשָּׂא". רַחֵם
רַחֵם עָלַי מֵעַתָּה, שְׁאַתְחִיל מֵעַתָּה
לְהַרְגִישׁ נְעִימוֹת דְּבָרֵי אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
וְעֲצוֹתָיו הַקְּדוֹשִׁים, וְאַזְכָּה לְהַחֲיוֹת אֶת-
עֲצָמֵי בְּהַעֲצָה הַקְּדוֹשָׁה הַזֹּאת, לְבַטֵּל-אֶת-
עֲצָמֵי, וְלִסְגֹר עֵינָי, וְלַהֲסַתֵּפֵל אֶל הַתְּכַלִּית
בְּקַדְשָׁה.

עַד שְׁאַזְכָּה לְבַטֵּל כָּל הַיְסוּרִים וְהַדִּינִין
מֵעָלַי לְגַמְרִי, וְאַזְכָּה לְשֹׁמֵחַ אֶת-
עֲצָמֵי בְּקַדְשַׁת יִשְׂרָאֵל, וְלִקְבֹּל עָלַי קַדְשַׁת
נַעֲשָׂה וְנִשְׁמַע' בְּכָל יוֹם וְיוֹם, עַל-יְדֵי
מְצוֹת צִיצִית וּתְפִילִין, וְאַקְבֹּל 'אֹר
הַזְּרִיחָה' מִהַרְשִׁימָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל הַבְּטוּל.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיוּ מִמִּילָא נְבֻטְלִין כָּל
הַיְסוּרִים וְהַדִּינִין וְצָרוֹת
נַפְשִׁי הַמְּרַבִּים, וְיִתְהַפֵּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה
בְּכָל-פַּעַם בְּקַדְשָׁה וּבְטָהֳרָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ הַאִיךָ
צָרִיכִין לְשֹׁמֵר אֶת הַבְּגָדִים, בְּכַדֵּי
שְׁלֵא יִתְאַחֲזוּ בָּהֶם הַחֲחִיצוֹנִים, כִּי כֵן דָּרְכָם
תָּמִיד לְהֵאָחֵז בְּהַבְּגָדִים, כִּי הֵם הַמְּדַרְגָּה
הַתְּחִתוֹנָה וְהַחֲחִיצוֹנָה שֶׁל הַקְּדוּשָׁה. וְעַל-כֵּן
בָּהֶם נִכְרָים וְנִרְשָׁמִים כָּל הַפְּגָמִים שֶׁל כָּל
הָעוֹנוֹת חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

וְכֵן לְהַפֵּךְ כָּל הַמְּצוּוֹת, גַּם-כֵּן הֵם
נִרְשָׁמִים בְּהַבְּגָדִים, שְׁנַעֲשֶׂה מִכָּל
מְצוּוָה וּמְצוּוָה 'חֲלוּקָא דְרַבָּנָן', שֶׁהֵם
לְבוּשִׁים וְכַסוּיִים לְהַנְשָׂמוֹת, שְׁלֵא יִתְאַחֲזוּ
בָּהֶם חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

עַל-כֵּן חֲמַלְתָּ עָלֵינוּ, וְצוֹיֵת אוֹתָנוּ עַל-
יְדֵי מִשָּׁה עַבְדְּךָ עַל מְצוֹת
צִיצִית', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לָנוּ שְׁמִירָה
לְהַנְשָׂמָה, לְהַבְּגָדִים שֶׁל הַנְּשָׂמָה, שְׁלֵא
יִתְאַחֲזוּ בָּהֶם הַחֲחִיצוֹנִים.

עַל-כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ, שְׁנִזְכָּה לְקִיָּם כָּל
הַתּוֹרָה וְכָל הַמְּצוּוֹת, וְנִזְכָּה
לְקִיָּם: "וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל
מְצוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם".

וְנִזְכָּה לְלַבֵּן אֶת מוֹחֵינוּ, וְלַהֲרִים אֶת
מוֹחֵינוּ בְּקַדְשָׁה, עַד שְׁנִזְכָּה
לְהַמְשִׁיךְ לְבַנוּנִית לְכָל הַשָּׁס"ה גִּידִין, עַד

שִׁיקִים בְּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב: "בְּכָל עֵת יִהְיוּ
בְּגִדֵיךָ לְבָנִים, וְשֶׁמֶן עַל רֹאשְׁךָ אֵל יַחְסֶר".

וְעַל-יָדַי שְׁיֵאִיר מוֹחִינֵנו בְּקִדְשָׁה, נִזְכָּה
לְהַמְשִׁיךְ הַלְּבָנוּנִית, אֶל
הַשֶּׁס"ה גִּידִין הַתְּלוּיִים בְּלֵב; וְנִזְכָּה
לְקַבֵּל קְדוּשַׁת הַל"ב [שְׁלֹשִׁים-וּשְׁתַּיִם]
חוּטִים שֶׁל הַצִּיצִית הַקְּדוּשִׁים, שִׁיתַּמְשִׁךְ
עַל-יָדֶיזָה לְבָנוּנִית, לְכָל הַשֶּׁס"ה גִּידִין
הַתְּלוּיִים בְּלֵב.

וְנִזְכָּה לְטַהַר אֶת-עַצְמֵנו מִטְּמֵאת נְדָה,
שְׂאֵנו גּוֹרְמִים חֶסֶד-וְשָׁלוֹם עַל-יָדֵי
חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וּבִפְרָט עַל-יָדֵי פָגַם-
הַבְּרִית, שֶׁהוּא כְּלִיֹּת-הַגִּידִין.

וְנִזְכָּה לְבָנוֹת מְלָכוֹת-דְּקִדְשָׁה, וּלְבָרֵר
חֲסָדִים וּגְבוּרוֹת, עַל-יָדֵי מְצוֹת
צִיצִית, עַד שִׁיְהִי נִבְנָה עַל-יָדֶיזָה
מְלָכוֹת-דְּקִדְשָׁה, עַל-יָדֵי הַמְּתַקֵּת
הַגְּבוּרוֹת שִׁיתַּהֲפֹכוּ לְחֲסָדִים טוֹבִים,
וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה מֵהֶם דְּעַת-דְּקִדְשָׁה.

וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מְצוֹת צִיצִית בְּשִׁלְמוֹת,
לְקַיֵּם מְצוֹת תְּכֵלֶת שְׁבַצִּיצִית.
שְׁעַל-יָדֵי תְּכֵלֶת שֶׁל הַצִּיצִית נַעֲשֶׂה
הַכְּרָעָה וְשָׁלוֹם בֵּין חֶסֶד וְדִין, וְעַל-יָדֶיזָה
יִהְיוּ הַבְּגָדִים בְּשִׁלְמוֹת, וְנָאִים, וּלְבָנִים.

וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנֵהִיָּה נִשְׁמָרִים מִ'אֶסוּר
שְׁעֵטְנֵנוּ בְּשִׁלְמוֹת, אֶפִּילוּ
בְּשׁוֹגֵג, כִּי עֲתָה בְּגָלוּתְנוּ אֵין אָנוּ יְכוּלִים
לְהַפְּךָ אֶת הַגְּבוּרוֹת לְחֲסָדִים, וְעַל-כֵּן

אֶסוּר לָנוּ לְלַבֵּשׁ 'שְׁעֵטְנֵנוּ', כִּי עַל-יָדֵי
'שְׁעֵטְנֵנוּ' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, מִתְּגַבְּרִים הַגְּבוּרוֹת.

וְעַל-יָדֵי שְׁנִזְכָּה לְקַיֵּם מְצוֹת צִיצִית,
בְּשִׁלְמוֹת, עַל-יָדֵי תְּכֵלֶת,
שְׁנִזְכָּה שִׁיתַּגְּלֶה הַחֲלִזוֹן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ,
עַל-יָדֶיזָה יִהְיֶה לָנוּ כַּח לְהַפְּךָ כָּל
הַגְּבוּרוֹת וְהַדִּינִים לְחֲסָדִים גְּדוּלִים. וְיִקַּם
בְּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב: "וְאִשָּׂא אֶתְכֶם עַל
כַּנְפֵי נְשָׂרִים, וְאָבֵא אֶתְכֶם אֵלַי".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲזָרְנֵי לְקַיֵּם מְצוֹת
צִיצִית בְּקִדְשָׁה, שֶׁהוּא כָּלֵל כָּל
הַתּוֹרָה, וְתִקּוֹן-הַכְּלָלִי שֶׁל כָּל הַשֶּׁס"ה
גִּידִין; וְנַעֲשֶׂה הַצִּיצִית בְּקִדְשָׁה, עִם
הַחֲמִשָּׁה קְשָׁרִים, וְשְׁלֹשִׁים-וְתִשְׁעַ
כְּרִיכוֹת, וְשִׁלְשֵׁעֲשָׂרָה חֲלִיּוֹת.

וְיִהְיֶה אַרְךָ הַצִּיצִית, שְׁתִּים-עֶשְׂרֵה
אַצְבָּעוֹת, וְעַל-יָדֶיזָה יִהְיֶה נִכְלָל
נִשְׁמַתֵּינוּ בְּשָׁנִים-עֶשְׂרֵה שְׁבַטֵי יָהּ, עַד
שְׁנִזְכָּה לְתִקּוֹן-הַכְּלָלִי בְּאַמֶּת.

וְעַל-יָדֵי תִקּוֹן-הַכְּלָלִי נִזְכָּה לְתִקּוֹן-
הַבְּגָדִים. וְעַל-יָדֶיזָה נִזְכָּה
לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים לְפָנֶיךָ תָּמִיד,
דְּבוּרִים הַמְּתַקְּבִים, דְּבוּרֵי דְעָה וְהַשְּׁכָל.

וְעַל-יָדֵי עֲטִיפַת נֶפְשִׁי בְּהַטְּלִית, אִזְכָּה
לְעוֹרֵר הַשְּׁלֵש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
שֶׁל רַחֲמִים, וּלְהַלְבִּישׁ אֶת הַשְּׂכִינָה
בְּלְבוּשֵׁי דְנִהֲרִין. וְאִזְכָּה לְשַׁפֵּךְ שִׁיחֵי
לְפָנֶיךָ בְּכָל לַב, וּלְקַיֵּם: "תְּפִלָּה לְעַנִּי כִּי
יַעֲטֶף, וּלְפָנֵי יְהוָה יִשְׁפֹךְ שִׁיחוֹ", וְאִתָּה
תִּקְבַּל דְּבוּרֵי, וְתוֹשִׁיעַנִי יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה.

☉ [טז] תפילות-הבקר יא ☉

(על-פי לקוטי-הלכות, ציצית ב; הבנויה על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"ב יב, 'ואיה השה לעולה')

"ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

רבונו של עולם, עזרני שאזכה לחפש ולבקש ולדרש אותך בכל-עת, ולמצא קדשת אלהותך בכל-עת. ואזכה שיתגדל כבודך על-ידי דיקא, על-ידי מרחק מכל הקדשות כמוני.

ובל-זה אזכה על-ידי קדשת מצות ציצית, שאזכה בכל יום להתעטף בציצית כשרים ויפים.

ועל-ידי מצות ציצית אזכה, שהציצית ישמרו אותי ויצילו אותי, מכל הקלפות וסטרא-אחרא המעלימים כבודך הקדוש. ואזכה לגלות כבודך מקדושות ה'מאמר-סתום', שמשם נמשך ה'כבוד-העליון', מבחינת "בראשית", מבחינת "ואיה השה לעלה".

ועל-ידי 'קדשת הציצית', אזכה לתקן הרהורי לבי, שלא אהרהר חסוֹשְׁלוֹם במחשבות-רעות. רק תהיה מחשבתי דבוק תמיד בתורה ובתפלה ובכסופין-דקדושה, ויחשב לפניך כאלו הקרבתי קרבן עולה שמכפר על הרהור הלב.

ואזכה על-ידי שאתעטף בהציצית, למצוא אותך, בכל צד שאפנה אמצא תמיד אלהותך וכבודך אשר הוא מלא כל העולם, ולית אתר פנוי ממך כלל.

ואזכה להכניע ולבטל כל הקלפות והסטרא-אחרא שנמשכין ממקומות-המטנפים, ואדע ש"מלכותך בכל משלה". ועל-ידי-זה בעצמו יהיה נכנעין כל הקלפות הנאחזין ב'מאמר-הסתום'.

ואזכה לגדל כבודך על-ידי בקשת "איה", ולקבל משם מ'מאמר-הסתום', קדשה וטהרה, שאזכה לעלות ממקומות-המגנים שנפלתי לשם.

ועל-ידי ה'ציצית הקדושים', אזכה לעלות משם, ולטהר ולקדש את-עצמי מקדשת ה'מאמר-סתום'. ואבטל על-ידי-זה יניקת החיצונים, אשר הם יונקים מהעלמה שנעלם ה'מאמר-סתום'.

ועל-ידי 'קדשת הציצית' שהם מצמר, אזכה לגלות הקדשה של ה'מאמר-סתום', שהוא למעלה מכל היו"ד מאמרות, שכלם מקבלים קדשתם מ'מאמר-הסתום' הקדוש.

ולא יהיה להסטרא-אחרא שום שליטה כלל, רק אזכה לכבס ולטהר נפש רוח נשמה שלי, מכל המחשבות רעות ומגנים שנפלתי בהם, ואזכה לתשובה שלמה.

ונזכה שגם אתה תתברך, תתעטף ב'טלית-לבן', שהוא טלית של רצון. ותסדר השלש-עשרה מדות של רחמים על-ידי הציצית, ותמלא עלינו רחמים ורצון וסליחה וכפרה, ותכפר לנו על כל עונותינו.

בְּאִנְס וּבְרָצוֹן, עַל כָּלֵם תִּמְחַל וְתִסְלַח לִי
מְלֵא רַחֲמִים חֲנוּן הַמְּרַבֵּה לְסִלַּח.

וּתְתַקֵּן בְּרַחֲמֶיךָ כָּל הַפְּגָמִים הָאֵלוּ,
וְלֹא יִהְיֶה נִשְׁאָר מֵהֶם שׁוּם
רֶשֶׁם כָּלֵל, כִּי אַתָּה יֹדַעְתָּ כִּי אֵין בָּנוּ כַּח
לְתַקֵּן הַפְּגָמִים הָאֵלוּ, כִּי הִרְבִּינוּ לְפִשַׁע
וְלַפְגָּם בְּהֶם.

וּבַפָּרָט רַבּוּי וְעֶצֶם הַפְּגָמִים הַמְּרַבִּים
וְהַגְּדוּלִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעֵינַי, מִי
יֹוֹכַל לְשַׁעְרָם וּלְסַפְּרָם, מִי יֹוֹכַל לְפֹוֹרְטָם
בְּפֶה, וְנִמְנָע מִמֶּנִּי אֲפֹלוּ לְהַתְּוֹדוֹת
עֲלֵיהֶם, מִכָּל-שָׁפֵן לַעֲשׂוֹת תְּקוּנִים הַרְבֵּה
כְּפִי רַבּוּי הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה לְתַקְנָם.

כִּי עֲדִין לֹא עָבַר עָלַי יוֹם אֶחָד מִיָּמַי
שֶׁלֹּא פָּגַמְתִּי בּוֹ בְּעֵינַי, בְּשׁוּגַג
וּבְמַזִּיד בְּאִנְס וּבְרָצוֹן. וְאַתָּה לְבַד יוֹדַע,
עַד הֵיכָן מִגִּיעַ פָּגָם הָעֵינַיִם, אֲשֶׁר כָּל
הַתּוֹרָה כְּלָה תְלוּיָהּ בְּהֶם.

אֲנִי לִי וִי לִי, מָה אֹמֵר מָה אֲדַבֵּר, "אִם
אִמְרַתִּי אֲסַפְּרָה כְּמוֹ", אֲפֹס קִצָּה
מִפָּגָם הָעֵינַיִם שֶׁפָּגַמְתִּי בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
יִכָּלֶה הַזְּמַן וְהִמָּה לֹא יִכְלוּ, "אֲסַפְּרָם
מִחוּל יִרְבִּיוֹן".

וְאִם אַתָּה בְּעֶצְמְךָ לֹא תַעֲשֶׂה לְמַעַנְךָ
חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְתַתְּקֵן כָּל הַפְּגָמִים
הָעֲצוּמִים הָאֵלֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, אֵין בְּיַדֵּינוּ
לְתַקֵּן פָּגָם אֶחָד מֵהֶם, מִכָּל-שָׁפֵן כָּלֵם.
"אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר־יָהּ, אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד. כִּי
עִמָּךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תּוֹרָא".

❁ [יז] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א כ"א ❁

(על-פי לקוטי-מוז"ר ח"א כ"א, 'עתיקא טמיר וסתים')

"וְלֹא תַתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" (במדבר טו, לט)

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא רַחֲמִים,
שֶׁתְּרַחֵם עָלֵינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ מִהֲרָה,
שְׁנַתְּחִיל מֵעַתָּה לְקַדֵּשׁ אֶת "שְׁבַעַת
הַנְּרוֹת" הַמְּאִירִין "אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה"
הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהֵם הָעֵינַיִם וְהָאֲזָנִים וְהַפֶּה
וְהַחֹטָם.

וְתוֹכְנֵי לְקַדֵּשׁ אֶת עֵינַי, וְתַעֲזָרְנִי
לְהַעֲצִים אֶת עֵינַי מִרְאוֹת בְּרָע,
וְתַהֲיֶה בְּעֵזְרִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה לִי שׁוּם
הַסְּתַפְלוֹת עַל שׁוּם דְּבַר שֶׁבָּעוֹלָם-הַזֶּה
כָּלֵל.

וּבַפָּרָט תַּעֲזָרְנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַמְלִטֵנִי,
שֶׁלֹּא אֲסַתְּפֵל חֶסֶד וְשָׁלוֹם, עַל
שׁוּם דְּבַר הַמְּבִיא לִי־דִי הִרְהוּר חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

חֹטָם וְחֲנִנִי וְרַחֵם עָלַי וְהַצִּילֵנִי, וּמִלֵּט
נַפְשִׁי מֵעַתָּה מִפָּגָם-הָרְאוֹת, וְלֹא
אֶתּוֹר אַחַר לְבָבִי וְאַחַר עֵינַי, "הַעֲבֵר עֵינַי
מִרְאוֹת שׁוֹא בְּדַרְכֶיךָ חַיִּינִי".

וְכָל מָה שֶׁפָּגַמְתִּי עַד הַנָּה בְּשְׁבַעַת
הַנְּרוֹת הָאֵלוּ עַל-יַדֵּי עֲוֹנוֹתַי וּפְגָמֵי
הַמְּרַבִּים, שֶׁחָטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ,
וּפָגַמְתִּי בְּפִי, וּבְעֵינַי, וּבְאָזְנִי, וּבְחוּטְמִי,
מִנְעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּשׁוּגַג וּבְמַזִּיד

חס־ושלום, "העבר עיני מראות שוא,
בדרךך חייני. גל עיני ואביטה נפלאות
מתורתך".

☪ [כ] לקוטי־תפלות ח"א נ ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א נ, 'הצילה מתרב נפשי')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ועזרני והושיעני מעתה, שלא אפגם
עוד בבריתי כלל, הן במחשבה
דבור ומעשה, הן בראיה ובשמיעה
ובשאר חושים, בין בשוגג בין במזיד בין
באנס בין ברצון, ולא אתור אחר לבבי
ואחר עיני, ולא אלף עוד בשרירות לבני.

ותתן לי כח וגבורה מאתך, לשבר את
יצרי־הרע ולכבש את תאוותי,
ותתן לי יצר־טוב, ויהיה לבבי ברשותי.

☪ [כא] לקוטי־תפלות ח"א נא ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א נא, 'אמר רבי עקיבא')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותצילני מפגם הראות, ותקדש את
עיני תמיד, ולא אסתפל עוד
בשום דבר הפוגם את הראות.

רק אזכה להסתפל בעיני בתורתך,
ולהסתפל על צדיקיך האמתיים,
ועל כל הדברים המקדשין את העינים,
עד שיהיו עיני קדושים וטהורים תמיד

☪ [יח] לקוטי־תפלות ח"א כה ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, שתרחם עלי ברחמיך
הרבים, ותעזרני ותושיעני, שאזכה לשבר
ולבטל את הפח המדמה שבלב, ולא אלף
עוד אחר שרירות לבי הרע, ולא אתור
אחר לבבי ואחר עיני.

רק אזכה להתגבר בכחך הגדול, לשבר
ולהכניע ולבטל, כל התאות
המדמיות, וכל הבלבולים, וכל המניעות,
הבאים מפח המדמה, שהוא כח
הבהמיות, ולא אעשה עוד מעשה בהמה,
ויתבטלו ממני כל תאות הבהמיות, ולא
אהיה עוד "כסוס כפרד אין הבין, ועיר
פרא אדם יולד".

ואזכה לצאת ולעלות מבחינת בהמה,
לבחינת אדם דקדשה, ותעלני
מהרה מן המדמה, אל השכל דקדשה.

☪ [יט] לקוטי־תפלות ח"א לו ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א לו, 'בקרב עלי מרעים')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותעזרני לתקן פגם העיינין, ולא אתור
אחר לבבי ואחר עיני, ותשמר
את עיני תמיד מכל מיני פגם הראות, ולא
אסתפל בשום דבר המביא לידי הרהור

❁ [כג] לקוטי תפלות ח"א ס ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, 'פתיח רבי שמעון')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ובכן תזכני ברחמיך הרבים, ותשמרני
ותצילני תמיד, מחן של שקר
ומהבל היפי, ולא אחמד ולא אתאוה
בלבבי הבל יפי הנשים, ולא אסתפל
עליהם, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני
כלל, כמו שכתוב: "אל תחמד יפיה
בלבבך, כי בעד אשה זונה עד כפר לחם".

באמת לאמתו. ואזכה לתקן מהרה, את
כל הפגמים שפגמתי בעיני.

ותעזרני ברחמיך ותשמרני מקלקול
חוש הראות חסוּשְׁלוֹם, ולא
יכהו מאור עיני לעולם, "וגם עד זקנה
ושיבה, אל תעזבני".

ותשמר את אור עיני תמיד, למען
אזכה להגות בתורתך יומם
ולילה, ולגדד שנה מעיני, ולא יגיע לי
על-ידי-זה שום הזק ומחוש לעיני, ויהיו
עיני מאירות בשמש וכירח.

❁ [כד] לקוטי תפלות ח"א סא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

עזרני מלא רחמים, עזרני מלא
ישועות, מלא הצלות, מלא
עצות טובות, תקנני בעצה טובה מלפניך,
זכני לעצה שלמה שאזכה לקימה, באפן
שאזכה להנצל מעתה מכל מה שאני
צריך להנצל.

ואזכה מעתה על-ידי עצתך השלמה,
לשמירת הברית קדש באמת
כרצונך הטוב, ולא אפגם עוד כלל, לא
במחשבה ולא בדבור ולא במעשה, ולא
בשום חוש מחמשה חושים, ולא אתור
אחר לבבי ואחר עיני, ולא אבלבל את
דעתי עוד כלל.

❁ [כב] לקוטי תפלות ח"א נד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נד, 'זיהי מקץ - זכרון')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותצילני מפגם הראות, ותשמרני
תמיד שלא אסתפל בשום
דבר המביא לידי הרהורים חסוּשְׁלוֹם,
ולא בשום דבר הפוגם את העינים.
"העבר עיני מראות שוא בדרךך חני".

הצילני מעין נואפת, "שמרה נפשי
והצילני אל אבוש כי חסיתי
בך".

וכל מה שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך
ופגמתי בעיני, בשוגג ובמזיד באנס
וברצון, והרע בעיניך עשיתי מנעורי ועד
היום הזה, על הכל תמחל ותכפר לי
אלוה סליחות, חנון המרבה לסלח.

☪ [כה] לקוטי תפילות ח"א עה ☪

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א עה, זיתן עז למלכו')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותבטל מעלינו כל מיני הרהורים
רעים הרודפים אחרינו בכל-
עת, וביותר אחרי החפצים באמת
להתקרב אליך, כאשר נגלה לפניך אדון
כל מלא רחמים.

ונזכה להמשיך עלינו אור פני מלך
חיים, אור הפנים דקדושה
הנמשך מאריך-אנפין דקדושה. ותעזרנו
להכניע ולשבר ולגרש ולבטל מאתנו כל
ההרהורים רעים הנמשכין מאריך-אנפין
דקלפה.

ותגן בעדנו שלא תפגע בנו שום אשה
רעה אשר שרשה נמשכת משם,
ולא שום הרהור רע הנמשך משם
מאריך-אנפין דקלפה, אשר אי-אפשר
להתחבא ולברח מהרהורים האלה
הנמשכין משם, כי בכל צד שפונים, הם
מזדמנים ובאים לשם.

אנא השם, מלא רחמים, ורב חסד
ואמת, חמל עלינו והצילנו
מסטרא-דמותא, מהרהורי נאוף, שהם
נקראים סטרא-דמותא, והם מרים ממות,
והם נקראים אבי אבות הטמאה.

חומל דלים, חושב מחשבות לבל ידח
ממך נדח. הצילנו מהם, שמרנו
מהם, רחם על חלושי כח כמונו היום
בדור הזה, בעקבות משיחא, אשר ירדנו

מטה מטה באין עוזר וסומך, "טבענו
ביון מצולה ואין מעמד, באנו במעמקי
מים ושבלת שטפתנו".

חוסה עלינו כרב רחמיה, ותן לנו
חנינה ולא נאבד, ותן לנו כח
להכניע ולשבר ולגרש ולבטל, אריך-
אנפין דקלפה, מעלינו ומעל גבולנו, ולא
יבא עלינו שום הרהור רע הנמשך משם.

בצדקתך תחיינו, ותוציא מצרה
נפשנו, כי אתה לבד יודע מי
ומי עומדים עלינו בכל-עת ובכל יום
ובכל שעה, על כל החפצים לשוב אליך
ולהתקרב אליך, שמתגברים על כל אחד
ואחד ביחוד, בהתגברות גדול מאד,
ורודפים אחרינו "כאשר ירדף הקרא
בהרים.

גדול העצה ורב העלילה" רחם על
פליטה הנשארת, והצילנו ממות,
ופדנו משחת. "הצילה מחרב נפשי, מיד
כלב יחידתי", ותשפיע עלינו עצות
קדושות אמתיות בכל-עת, באפן שנוזקה
להנצל באמת מכל מיני הרהורים
שבעולם, ולא יעלו ולא יבואו על לבנו
כלל, ונזכה לקדשת המחשבה באמת.

מחיה מתים ברחמים רבים, הקימנו
ונחיה באור פניך, ונחיה ולא
נמות מיתת עולם חס-ושלום.

ותצילני מהסתכלות רעים, ומהרהורים
רעים, ולא אתור אחר לבבי
ואחר עיני. עזרנו כי עליך נשעננו, כי אין
לנו על מי להשען, כי אם על אבינו
שבשמים.

"הצילני מטיט ואל אטבעה, אנצלה משנאי וממעמקי מים. אל תשטפני שבלת מים, ואל תבלעני מצולה, ואל תאטר עלי באר פיה. פנה אלי וחנוני, תנה עזך לעבדך, והושיעה לבן אמתך. עשה עמי אות לטובה, ויראו שונאי ויבושו, כי אתה יהוה עזרתני ונחמתני. אני בצדק אחזה פניך, אשבעה בהקיץ תמונתך."

מלא רחמים, שומר עמו ישראל לעד, שמרני והצילני ברחמיך הרבים, "שמרני אל פי חסיתי בך". קדשנו במצותיך, ותן חלקנו בתורתך, שבענו מטובך, ושמח נפשנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת.

☉ [כז] לקוטי תפלות ח"ב לג ☉

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית - לעיני כל ישראל')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ונזפה, שימשכו עלינו מחין קדושים וטהורים, מהשם הקדוש הזה של הצדיקי אמת. ונזפה מעתה לקדש את מחנו ודעתנו, ולא נחשב עוד שום מחשבה חיצונה כלל, מכל שפן שלא נהרהר חסוּשְלוֹם שום הרהור בעולם כלל.

ונזפה, לחשב בתורה הרבה, ולחדש בכל פעם חדושין דאורייתא אמתיים הרבה, כרצונה הטוב.

ותזכני לקדש את עיני מעתה, שלא אסתכל עוד במה שאסור להסתכל, מכל שפן שלא אסתכל שום הסתכלות המביא לידי הרהור חסוּשְלוֹם.

ואזכה לידע בכל עת איך להתנהג בזה, לבל יתגברו ההרהורים חסוּשְלוֹם יותר, על ידי הפחד ביותר, ועל ידי נענוע הראש ועצימת העינים יותר מהמדה, באשר נגלה לפניך כל זה.

☉ [כח] לקוטי תפלות ח"ב כח ☉

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב לב, 'יש צדיקים גנוזים')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותרחם עלי, ותשמרני מעתה מכל מיני פגם הברית, במחשבה דבור ומעשה. "לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי. השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני. אל תשליכני מלפניך, ורוח קדשך אל תקח ממני".

עזרני וזכני, שיאיר עלי קדשת רוחו של משיח, השורה ומרחף על הספרים הקדושים של התורה הקדושה, ובזכותו וכחו אזכה לצאת מתאות נאוף לגמרי, ולא אבוא לידי שום הרהור כלל, ולא לשום הסתכלות הנוגע לתאוה זאת.

ותעצים עיני "מראות ברע", "העבר עיני מראות שוא, בדרךך חייני". ותצילני מכל מיני פגם הברית, ותשמרני ברחמיך הרבים אפלו מריח של נאוף.

☪ [כח] תפלה שאחרי תקון הכללי ☪

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי
אבותי, אלהי אברהם, אלהי
יצחק, ואלהי יעקב, אלהי כל הצדיקים
והחסידים האמתיים, ואלהי כל ישראל,
אלהי הראשונים והאחרונים.

שתרחם עלי, ותעשה, את אשר
בחקיך אלך, ואת משפטיך
אשמר, ותכף את יצרי להשתעבד לך,
ותגער בהיצר-הרע, ותגרשו ממני, מעתה
ועד עולם.

ותשמרני ותצילני ותפלטני מעתה,
מכל מיני הרהורים רעים,
וממחשבות רעות, ומפגם הראות, ומפגם
הדבור.

☪ [כט] תפלות ותחנונים ח"א יז ☪

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א קכח, 'בחלינהו לעיניה')
"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותצילנו מכל מיני יצרין רעין, ובפרט
מהיצר-הרע של תאות
המשגל, ושמרני שלא אסתפל לעולם
שום הסתכלות הפוגם את העינים, ואפלו
רק איזה הסתכלות בעלמא מן הצד.

ואזכה לקים מקרא שכתוב: "ולא
תתורו אחרי לבבכם ואחרי
עיניכם". ונאמר: "עיניך לנכח וביטו,

רק אזכה לשכל אمتי, לידע איך
להתנהג בעיני בקדשה ובטהרה
באמת פרצונך הטוב, באפן שאזכה
להנצל ולהשמר מכל דבר רע.

ותקדש את עיני מעתה באמת,
בחסדיך העצומים, ותזכני
לקדש ולטהר את כל הארבע יסודות
בקדשה גדולה.

ואזכה להוסיף בכל פעם, קדשה על
קדשה, עד שאזכה להיות כלו
טוב, עד אשר לא יזיק עוד לעיני, שום
הסתכלות בעולם כלל.

ואפלו אם אראה בעיני מה שאראה,
לא יגיע לדעתי ומחי, שום צד
הרהור ומחשבה חיצונה כלל, ולא
יבלבל שום ראיה והסתכלות את דעתי
כלל.

רק אזכה להיות דבוק בקדשתך תמיד.
מריה דעלמא כלא, זכני לבא לכל-
זה מהרה, אף-על-פי שאני רחוק עתה
מכל-זה כמו שאני רחוק, עד אשר קשה
עלי לבקש אותך על כל אלה.

אך על רחמיך הרבים אני בוטח, ועל
כח הצדיקים האמתיים אני נשען,
שתזכני מהרה לבא לכל-זה, פי הן "כל
תוכל, ולא יבצר ממך מזמה". ואתה
עושה נפלאות בכל דור ודור, וממך לא
יפלא כל דבר.

וְעַפְפִּיךָ יִישְׁרוּ נְגִדְךָ". וְנֹאמַר: "בְּרִית
כָּרְתִי לְעֵינַי, וּמָה אֲתַבּוֹנֵן עַל בְּתוּלָה".

☪ [ל] תפלות-ותחנונים ח"א מב ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רנד, 'עינים הם דברים גבוהים')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

וּזְכַנּוּ לְשֹׁמֵר אֶת עֵינֵינוּ, מִכָּל מִינֵי
הַסְּתַפְלוֹת רָעִים, רַחֲמָנָא-לִי צְלָן.
רק נזכה להסתפל בהם הסתפלות דקדשה
לבד.

כִּי כָּבַר גָּלִית לָנוּ: שֶׁהָעֵינַיִם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, הֵם דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים גְּבוּהִים
וְרָמִים מְאֹד, וְהֵם רוֹאִים תָּמִיד דְּבָרִים
גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים, וְאִם הָיָה הָאָדָם זוֹכֵה
לְעֵינַיִם כְּשֵׁרִים, הָיָה יוֹדֵעַ דְּבָרִים גְּדוּלִים
רק ממה שעיניו רואות.

עַל-כֵּן זָכַנּוּ נָא, לְשֹׁמֵר אֶת עֵינֵינוּ,
וּלְקַדְשָׁם בְּתַכְלִית הַקְּדוּשָׁה,
וְנִזְכָּה לְרֵאוֹת בָּהֶם דְּבָרִים נִפְלְאִים
וְנוֹרָאִים.

וְתִשְׁפִיעַ לָנוּ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת,
שְׁנִזְכָּה לִידַע וּלְהַשִּׁיג הַיָּטִב,
וּבְמַהֲירוֹת גְּדוּל, כָּל הַדְּבָרִים הַקְּדוּשִׁים
וְהַנִּפְלְאִים אֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ, אֶף-
עַל-פִּי שְׁכָל אֱלוֹ הַדְּבָרִים עוֹבְרִים לְפָנֵינוּ
רק בְּהַעֲבָרָה בְּעֶלְמָא וּבְמַהֲירוֹת גְּדוּל.

וַיִּקְרָא בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ".
וְנֹאמַר: "מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ תַחֲזִינָה, עֵינֶיךָ
תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים". וְנֹאמַר: "אֲז
תִּפְקַחְנָה עֵינַי עוֹרִים, וְאֲזַנִּי חֲרָשִׁים
תִּפְתַּחְנָה". וְנֹאמַר: "כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ,
כְּשׁוֹב יִהְיֶה צִיּוֹן". אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

